

Anh Chàng

Kấu Tinh

Blue An Kì Nhi

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh

Nhà xuất bản
Văn Học

Con gió vô tình
Mở ra trang sách
Chạm vào con tim nhức nhối
Bao muôn phiến theo làn gió khẽ trôi
Xuân qua, hạ đến, thu vãn, đông về
Thời gian tưởng chậm chạp
VẬY mà thoáng chốc đã qua nghìn năm
Trăng soi đáy nước hiền hòa
Anh tắm mình trong hương thơm
Của cây nguyệt quế
Nếu như:
Nàng tiên nữ Daphne trong huyền thoại
Cùng thần mặt trời Apollo
Thương tiếc thay cho cuộc sống trần gian
Giữa trời đất tăm tối
Không có duyên gặp gỡ
Thì:
Cho dù không ai tán thưởng
Hương thơm của em
Cho dù thời gian như bóng câu qua cửa
Thậm chí đến khi hương phai ngọc nát
Em vẫn giữ cho anh
Một phiến lá thơm.

...

Chương I

Thiếu gia ác quỷ trong học viện

***Ngày nào cũng nơm nớp sợ hãi, Hoa Lạc Lê tự hỏi,
bao giờ chuỗi ngày đen tối này mới chấm dứt?
Thật là khóc không nổi..***

Học viện Âm nhạc Quý tộc hiện ra trước mắt, tưởng như một tòa lâu đài tràn đầy màu sắc huyền diệu. Thực ra học viện bắt nguồn từ mấy tòa lâu đài theo lối Gothic được sửa chữa tạo thành. Khu trường rộng vài trăm mẫu nếu dạo một vòng cũng mất vài tiếng đồng hồ.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống những hào thành đầy nước chạy quanh lâu đài, tiếng suối chảy róc rách từ rừng xa vọng lại, những mái vòm cao vút, những bức tường gạch lấp lánh sáng tựa pha lê. Dưới chân tường là những thảm hoa đang kì nở rộ, ong bướm vờn quanh. Phong cảnh nên thơ khiến nơi đây giống hệt một xứ sở thần tiên trong truyện cổ tích...

Hầu hết học sinh của trường đều được đưa đón bằng xe riêng, duy chỉ có cô học trò thường dân Hoa Lạc Lê là ngồi xe đưa đón của trường, không chỉ vậy, học phí cũng là do cô tự làm thêm để chi trả.

Lúc này, bầu trời trong xanh giống một viên đá quý màu ngọc thạch, ánh nắng rực rỡ như những sợi tơ vàng óng rớt xuống rừng cây, bên cạnh học viện là thác nước trắng xóa. Những đám bọt nước thanh khiết đổ xuống như sương tuyết, lúc âm ỉ như những con sóng thần màu xanh biếc, lúc nhẹ nhàng như những áng mây trôi.

“Choang!” Một tiếng vang lớn.

Tiếng động phá tan bầu không khí yên tĩnh, vài con thiên nga trong hồ giật mình thảng thốt bay lên. Ngôi trường bừng tỉnh khỏi giấc mộng thần tiên.

Sau đó, đồ hậu đậu Hoa Lạc Lê bị đuổi ra khỏi trường.

Thật đen đui, cô lại làm vỡ một đồ vật quý.

Cửa hàng cạnh cổng trường, dòng người xếp hàng đông kín đều nhìn cô không mấy thiện cảm, thậm chí còn có chút lạnh nhạt.

Trong trường và ngoài trường dường như là hai thế giới khác biệt. Trong trường là thế giới cổ tích, là chốn thần tiên. Ngoài trường là chốn nhân gian, phàm tục.

Đường phố vẫn ồn ào náo nhiệt, tấp nập người đi lại, cô gái nhỏ cúi đầu lặng bước.

Cạnh tường vây của học viện trồng rất nhiều hoa tử vi, cơn gió thổi đến tạo nên một màn khiêu vũ màu sắc. Hoa tử vi bay ngập trời, những cánh hoa hồng, tím, đỏ, trắng rụng đầy trên người Hoa Lạc Lê, khiến cô cảm thấy mình đang dần biến thành một quả bong bóng bảy màu tuyệt đẹp.

Hoa Lạc Lê hết lần này đến lần khác, lúc thì “không cẩn thận”, khi lại “vô tình” phá hỏng đồ đạc của hoàng tử Hàn Tử Ngang. Ngày hôm kia là chiếc MP4 đời mới nhất, hôm qua là mô hình máy bay, hôm nay lại “không cẩn thận” với đôi giày thể thao mà Hàn Tử Ngang thích nhất. Ấc, ặc, vậy mà vẫn toàn mạng, xem ra như vậy cũng đã là may mắn lắm rồi.

Cho nên cô bị đuổi cũng đáng.

Giờ đây, cả học viện này chỉ còn có cô bạn cùng bàn Trương Lộ Lộ dám nói chuyện với Hoa Lạc Lê.

Thật sự là cô đã gặp đủ rắc rối rồi; may sao Thượng đế còn để mắt đoái thương nên mới để Lộ Lộ bên cô, cho cô chút ấm áp, bởi vì tất cả những ai còn muốn ở lại học viện này chắc chắn sẽ không dám nói chuyện với Hoa Lạc Lê. Nếu thực thế thì cô sẽ chết vì cô độc mất.

Hoa Lạc Lê “vinh dự” được tất cả học sinh trong học viện trao tặng biệt danh “Girl hậu đậu”, Hoa Lạc Lê đi đến đâu cũng thấy đám học sinh chỉ trỏ bàn tán: “Mau lại xem, girl hậu đậu Hoa Lạc Lê lại bị đuổi cổ khỏi trường kìa”.

“Thật à? Ở cạnh cô ta nhất định rất đen đui. Mau mang chổi đến quét cô ta ra khỏi cổng.”

“Đúng, đuổi cô ta đi, quét cô ta đi, loại người nghèo kiết như cô ta ở lại đây chỉ tỏ làm bẩn học viện của chúng ta.”

Một nhóm nữ sinh giơ cao lá cờ, nhất loạt đồng ý đuổi Hoa Lạc Lê ra khỏi học viện.

Hoa Lạc Lê nhanh chóng nhảy lên, không đợi họ mang chổi đến, vội vàng tìm đường tháo chạy.

... Bing... “Không trả tiền, đừng hòng chạy!” Tiếng la hét phía sau.

Vù một tiếng, bàn chân như được bôi trơn loáng một cái đã biến mất. Chẳng còn cách nào khác, cô có thói quen bỏ chạy sau mỗi lần làm vỡ đồ vật. Thật là toát mồ hôi hột.

Không nên gặp lại Hàn Tử Ngang nữa, đồ quý đáng chết ấy, vì sau mỗi lần gặp đều xui xẻo như vậy, những món đồ quý giá bị làm hỏng dần dần hiện lên trước mắt cô.

Mỗi lần gặp cô, Hàn Tử Ngang đều buông đồ vật đang cầm trên tay làm nó rơi xuống đất, sau đó nhếch khóe miệng anh đào, thản nhiên nói: “Hoa Lạc Lê, MP4 của bản thiếu gia bị rơi rồi, mau nhặt lên”.

Có lần, Hàn Tử Ngang từ đằng xa nhìn thấy cô đi ra từ cổng trường, cậu ta liền hé cửa kính xe, thả mô hình máy bay xuống đất, đôi mắt nheo lại, đôi mắt đen như bầu trời đêm, dãy sóng của con quái vật, chầm chầm nhìn vào cô rồi lạnh lùng nói: “Hoa Lạc Lê, mô hình máy bay của bản thiếu gia bị rơi rồi, mau nhặt lên”. Giọng nói gợi cảm ra chiều tán tỉnh, nụ cười đẹp như hoa sen đang bùng nổ nhưng mỗi lớp cánh đều chứa một quầng lửa.

Kết quả, Hoa Lạc Lê một lần nữa bị đuổi khỏi trường.

Hoa Lạc Lê gặp Hàn Tử Ngang lần đầu trong vũ hội hóa trang của học viện, khi đó cô nhận làm nhân viên phục vụ kiểm tiền đóng học phí, đen đủi va phải Hàn Tử Ngang. Sau khi cả hai ngã ra đất, người cậu ta bị tưới đầy rượu, cô còn “không cẩn thận” úp nguyên chiếc bánh kem vào mặt cậu ta. Vậy là hình tượng hoàng tử đẹp trai của cậu ta không gì cứu vãn được.

Thú thật là, khi nhìn thấy Hàn Tử Ngang, Hoa Lạc Lê tưởng nhầm đó là Hàn Tử Hiên nên mới ngơ ngẩn đến mất hồn như vậy. Khoảng cách càng gần, cô càng luống cuống, thế mới “không cẩn thận” làm đổ chiếc bánh kem.

Cô thật sự cho đó là Hàn Tử Hiên của mười năm trước.

Mười năm trước.

Hoa Lạc Lê tám tuổi, sống trong căn nhà gỗ ở nông thôn cùng bà ngoại, gặp Hàn Tử Hiên về nghỉ hè dưỡng bệnh. Hàn Tử Hiên, chín tuổi, đã nói: “Hoa Lạc Lê, đợi em lớn lên, anh sẽ cưới bạch mã đến đón em.”

Hoa Lạc Lê ngây thơ hỏi lại: “Em sẽ có giày thủy tinh chứ?”.

Đẹp trai, ân cần, Hàn Tử Hiên như một thiên sứ mỉm cười gật đầu, mắt sáng lên tinh quái: “Sau này khi em lớn, nhớ đến Học viện Âm nhạc tìm anh, anh sống ở đó. Em nhất định phải tới tìm anh, nếu không anh sẽ giấu đôi giày thủy tinh của em ở một nơi mà em không bao giờ tìm thấy được.”

“Ồ! Vâng ạ.”

...

Sự thực chứng minh, đồ quỷ Hàn Tử Ngang không thể nào là Hàn Tử Hiên, nhưng tại sao cậu ta lại giống Hàn Tử Hiên lúc chín tuổi đến vậy? Trên thế giới có thể có hai người giống nhau như hai giọt nước vậy sao?

Kể từ sau tai nạn tại vũ hội hóa trang, Hoa Lạc Lê rơi vào những trò báo thù của ác quỷ Hàn Tử Ngang.

Thật sự Hàn Tử Ngang rất đẹp trai, cao 1m87, lông mày thanh tú, mắt sáng như sao, mũi cao như núi, môi đỏ như hoa, là trang nam nhi tuấn tú.

Hàn Tử Ngang quả đáng mặt là mỹ nam của học viện, chỉ có điều về tính cách, thật sự rất tệ, tệ hơn nữa là cậu ta luôn tìm cô để trút giận, biến cô thành cái bao cát cho cậu ta vui vẻ.

Cho nên Hoa Lạc Lê không chút khách khí liệt Hàn Tử Ngang vào hạng người xấu xa nhất trong lịch sử từ xưa tới nay.

Hu hu... Ngày nào cũng nơm nớp sợ hãi, Hoa Lạc Lê tự hỏi bao giờ chuỗi ngày đen tối này mới chấm dứt? Thật là khóc không nổi.

Sinh ra trong một gia đình bình dân không phải lỗi của cô. Không có tiền cũng không phải lỗi của cô. Lỗi của cô là đã dám đến học ở học viện dành cho học sinh quý tộc này.

...

Hoa Lạc Lê thực sự muốn khóc.

Hoa Lạc Lê nắm chặt bàn tay, thử thách đầu tiên đã xuất hiện.

Cô sẽ bỏ cuộc?

Hừm, cho dù trời kia có sập, Hoa Lạc Lê cũng sẽ dùng tay chống nó lên.

Ai bảo trời sinh ra cô là một “Tiểu Cường”(1) bất khuất, đánh không chết, đập

không bếp kia chứ!

Đêm đã khuya, cả ngày hôm nay Hoa Lạc Lê chưa có gì vào bụng. Bị đuổi ra khỏi trường lại quên không mang tiền, thật giống con mèo con bị lạc mẹ, đói rét đáng thương.

Nhà nhà đều thấp đèn lồng.

Nơi nơi đều vui vẻ.

Hoa Lạc Lê cứ đi.

Vô thức đi đến quảng trường.

Bốn bề vắng lặng, chỉ có vầng trăng lơ lửng trên không.

Dưới ánh trăng, một cái bóng đồ dài trên nền đất, người ấy đứng trên bậc lễ đài của quảng trường, xung quanh khói thuốc bao phủ, cái bóng như nhòe đi trong sương khói nhạt nhòa. Người ấy đứng đó một mình, yên lặng đến cô độc, dường như cả thế giới này chỉ có mình người ấy.

(1) Tiểu Cường: Nghĩa đen là con gián. Đây là loài vật sống rất dai, sau khi bị mất đầu gián vẫn có thể sống thêm được một tuần; sau này “Tiểu Cường” được người Trung Quốc dùng để chỉ những người kiên cường. (Mọi chú thích đều của người dịch).

Hoa Lạc Lê ngồi trên xích đu nhìn anh ta, gió lạnh thổi qua khiến cô rùng mình, không hiểu sao cô đột nhiên cảm thấy mình thấu hiểu cảm giác cô đơn đến cùng cực của anh ta lúc này. Cảm giác cô đơn này giống như ánh trăng bất lực khi không sưởi ấm được dòng nước băng giá, ngược lại, hơi lạnh từ từ thấm vào ánh trăng, sau đó lan tỏa ra bầu trời.

Giác quan thứ sáu mách bảo cô, cô và anh ta giống nhau, cùng là những kẻ bị cuộc đời này chối bỏ, không được ai chào đón.

Hoa Lạc Lê tám tuổi, cha mẹ ly hôn, cô về sống với bà ngoại trong căn nhà gỗ. Cô từng mơ thấy phù thủy cưỡi chổi bay ngang qua nhà và nói với cô:

“Thượng đế sẽ cho một thiên sứ xuống bảo vệ con.”

Lúc ấy cô ngây thơ hỏi lại: “Có xe bí ngô không?”

Có giày thủy tinh không?”.

Phù thủy cười chỏi bảo: “Sẽ có. Khi nào gặp anh ta, con không được từ bỏ; trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải kiên trì theo đuổi ước mơ này.”

“Khi nào con mới gặp anh ấy?”

“Khi con mười tám tuổi, giác quan thứ sáu sẽ mách bảo con.”

Thời gian trôi đi, cô như con sâu ẩn mình trong cái kén đợi ngày lột xác.

Năm Hoa Lạc Lê mười bảy tuổi, bà ngoại qua đời, trước khi mất bà nắm chặt tay cô và nói: “Tiểu Lê, bà ngoại phải đi rồi, nhưng con đừng buồn, sẽ có một hoàng tử cười bạch mã đến đón con”.

Hoa Lạc Lê lại hỏi: “Có xe bí ngô không? Có giày thủy tinh không?”.

Bà ngoại mỉm cười nói tiếp: “Xe bí ngô sẽ có. Giày thủy tinh cũng sẽ có. Mỗi cô gái, ngay từ khi sinh ra, số phận đã an bài, đều sẽ có một hoàng tử của riêng mình. Nhưng con hãy nhớ, cho dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra con cũng phải kiên trì, không được từ bỏ, chỉ cần con kiên trì đến cùng thì tuyệt vọng sẽ biến thành hi vọng”.

Chương 2

Hoàng tử dưới ánh trăng

Thiếu niên ngồi trên bậc thềm, dưới ánh trăng bóng lưng anh sáng bóng lên như loài hoa đang kỳ nhuần sắc, như người vừa bước ra từ tranh thủy mặc, bị ánh trăng làm cho hư ảo đó.

Hoa Lạc Lê đã mười tám tuổi, tại sao cô vẫn chưa gặp chàng hoàng tử của riêng mình?

Xích đu đu lên đu xuống, mấy chiếc lá nhẹ nhàng rơi, chạm cả vào người cô.

Thiếu niên ngồi trên bậc thềm, dưới ánh trăng bóng lưng anh sáng bóng lên như loài hoa đang kỳ nhuần sắc, giống như người vừa bước ra từ tranh thủy mặc, bị ánh trăng làm cho hư ảo.

Nhìn cảnh này, Hoa Lạc Lê đột nhiên cảm thấy anh ta như một thiên sứ bị lạc, không may mất đi đôi cánh nên mắc lại chốn nhân gian.

Hoa Lạc Lê bước đi trên đám lá phong đỏ rực.

Cô đến sau lưng anh ta, lấy hết can đảm, khẽ hỏi: “Anh là thiên sứ? Là kẻ vô gia cư? Hay là một người lạc đường như tôi?”.

Anh ta nghe tiếng, khẽ giật mình.

Vài giây sau, rất nhanh, anh ta đứng dậy.

Quay người, mắt nhìn thẳng vào Hoa Lạc Lê. Anh ta mỉm cười với cô, nụ cười tươi sáng và thân thiện, nụ cười trong như mây, mát như gió, thật sự khiến người khác yên tâm. Đôi mắt anh ta lấp lánh như ngọc trai, đôi môi cười mãi như hoa anh đào nở suốt mùa xuân, nhìn kĩ hơn lại thấy nó giống bông hoa tuyết, lấp lánh lấp lánh.

Giọng nói dong dạc vang đến tai cô: “Ha ha, tôi không phải thiên sứ, cũng không phải người lạc đường”.

Hoa Lạc Lê kinh ngạc trợn trừng mắt, á khẩu không nói được gì. Trời ơi, đây chẳng phải ác quỷ Hàn Tử Ngang hay sao? Kết quả là Hoa Lạc Lê không nói câu

nào, vội vàng tháo chạy, vừa chạy vừa ngoái lại đằng sau, hi vọng tên Hàn Tử Ngang đó không đuổi theo, không gọi mọi người đuổi cổ cô ra khỏi thành phố này.

Anh ta đứng yên nhìn Hoa Lạc Lê chạy xa dần, đôi lông mày dường như khẽ cau lại, lẽ nào bản thân anh thực sự đáng ghét, đáng sợ? Tại sao lần nào gặp anh cô cũng hốt hoảng, sợ hãi như vậy?

Anh chợt cảm thấy cô gái ấy có gì quen thuộc, không nhớ đã từng gặp ở đâu. Kỉ ức thời thơ ấu của anh luôn có một bóng hình ẩn hiện, anh tập trung suy nghĩ, cố nhớ lại.

Anh mới du học ở Mỹ về, theo sự sắp xếp của cha mẹ, ngày mai cùng người anh em song sinh Hàn Tử Ngang đến Học viện Âm nhạc ghi danh khoa Âm nhạc, chuyên ngành Vĩ cầm.

Anh không thích âm nhạc, cũng không thích vĩ cầm. Anh thích nhất y học, nhưng vì lí do sức khỏe mà phải từ bỏ ước mơ đó. Hàn Tử Hiên quyết định ngày mai sẽ đi nhuộm tóc vàng cho phong cách hơn.

Sáng sớm, mặt trời chậm chậm nhô lên, phóng ra hàng ngàn mũi tên vàng óng, chạm vào cây lá, biến thành những dấu chấm than rơi xuống mặt đất. Hoa Lạc Lê lấy hết can đảm đi đến học viện. Suốt cả ngày cô ngồi im trong góc lớp, đến đi lại cũng không dám.

Cô chỉ sợ lại “không cẩn thận”, đắc tội với thiếu gia Hàn Tử Ngang, sợ bị cậu ta đuổi khỏi trường một lần nữa.

...

Học viện Âm nhạc mới có một anh chàng từ Mỹ chuyển đến, cậu ta tuấn tú, thông minh, xuất chúng nên lập tức được đám nữ sinh trong trường ái mộ tôn làm “thần tượng”.

Tất cả nữ sinh trong trường đều xuýt xoa bàn tán, chỉ có Hoa Lạc Lê là không hề biết gì.

Cô bạn cùng bàn Trương Lộ Lộ khẽ tay huých Hoa Lạc Lê, nói: “Tiểu Lê, cậu biết gì chưa? Hôm nay trường chúng ta có một bạn mới chuyển đến.”

“Gì cơ?” Hoa Lạc Lê đang chăm chú làm bài tập, lơ đãng hỏi lại.

“Trường chúng ta có một hotboy mới chuyển đến, cậu ta là Hàn Tử Hiên.”

“Sao... sao... cậu nói lại xem nào...”

Nghe đến cái tên Hàn Tử Hiên, đầu óc Hoa Lạc Lê lập tức trống rỗng. Hàn - Tử - Hiên, chỉ ba chữ đó thôi đủ làm hồi ức sống lại như thước phim quay chậm trước mặt cô. Hóa ra, anh thực sự ở trong Học viện Âm nhạc, anh không nói dối cô, cho dù mười năm đã qua.

“Ngay ngày đầu tiên đến trường, cậu ta đã được tất cả nữ sinh tôn xưng là thần tượng, lợi hại thật! Hàn Tử Hiên, đến cái tên cũng thật hay!” Trương Lộ Lộ mặt ửng hồng, mắt mơ màng, tay chống cằm, say sưa nói.

“Lộ Lộ, cậu nói lại lần nữa, chậm chậm một chút, anh ta tên là gì?” Hoa Lạc Lê muốn khẳng định thêm lần nữa.

“Được rồi, chiều cậu. Cậu ta tên là Hàn Tử Hiên. Thế nào, đã nghe rõ chưa? Chỉ cần nhìn thấy cậu ta, đảm bảo cậu sẽ sốc. Bởi vì cậu ta trông giống hệt Hàn Tử Ngang nhưng tính tình thì khác nhau một trời một vực. Cậu bạn mới rất hòa nhã. Nếu đặt phép so sánh thì Hàn Tử Hiên là bạch mã hoàng tử còn Hàn Tử Ngang là hắc mã hoàng tử. Ha ha, nhưng quan trọng hơn là hai người bọn họ đều học trong trường này. Nói cho cậu biết nhé, bọn họ là anh em song sinh đấy.”

Một màn sương mù giăng kín trước mắt Hoa Lạc Lê.

Hàn Tử Hiên mười năm trước từng nói với cô: “Sau này em lớn, phải đến Học viện Âm nhạc tìm anh, nếu không anh sẽ giấu giày thủy tinh của em đi, em sẽ không bao giờ tìm lại được nó”. Thật sao, có phải bây giờ thực tế đã chứng minh?

Nước mắt trong veo lăn dài trên má.

Hoa Lạc Lê vội vàng đưa tay lau mặt, cô chỉ hận không thể lập tức chạy đi tìm Hàn Tử Hiên để hỏi cho rõ anh còn nhớ những lời anh nói trước đây với cô?

Phải đợi đến chiều muộn, sau khi nghe nói ác quỷ Hàn Tử Ngang đã ra về, Hoa Lạc Lê mới dám xuất đầu lộ diện.

Ánh hoàng hôn tím dẫm trên hàng cây phong bên đường, thi thoảng có vài chiếc lá phong đỏ rực rụng xuống, rồi bị gió cuốn đi, bay lòng vòng trước khi nằm trên đất, cảnh sắc vô cùng mỹ lệ.

Hoàng hôn thật đẹp, lá phong cũng thật đẹp.

Đúng lúc đó Hoa Lạc Lê nhìn thấy Hàn Tử Hiên.

Anh đứng giữa vạt nắng chiều rực rỡ chiếu chênh vênh, cả thân hình cao lớn của anh tắm trong thứ ánh sáng mê hoặc cũng trở nên đầy mê hoặc. “Mê hoặc”, đúng, chỉ có hai từ ấy mới có thể diễn tả được hết vẻ đẹp của anh, nó thực sự như được dành riêng cho anh vậy.

Ánh sáng dịch chuyển theo bước đi của mặt trời, vạt nắng kéo dài trên mặt đất, lướt dần tới cây vĩ cầm đặt trên cỏ. Cây đàn mới nhìn qua thì bình thường nhưng dưới ánh hoàng hôn đỏ sẫm, những họa tiết khắc trên đó nổi bật hẳn lên, cho thấy đó là một cây vĩ cầm đặc biệt.

Dưới gốc phong cổ thụ, Hàn Tử Hiên an nhàn thư thái, nhắm mắt nằm trên thảm lá phong rực đỏ.

Cơn gió nhẹ nhàng lật từng trang sách, mơn trớn đôi tay thanh tú, đúng lúc ánh mặt trời rơi vào bàn tay, những ngón tay dường như trở nên trong suốt. Một chiếc lá phong đậu trên mái tóc, hứng luồng ánh sáng cuối ngày, lấp lánh, lấp lánh. Khuôn mặt anh cũng phủ đầy ánh sáng vàng rực, đôi môi mềm mại khẽ rung động, nửa như buồn, nửa như cười. Hoa Lạc Lê cứ đứng đó, ngây người nhìn anh mà trong lòng trống rỗng.

Đúng, đây đúng là Hàn Tử Hiên. So với hồi nhỏ, anh không khác là bao, vẫn cái vẻ thanh lịch, vẫn khí chất thông minh hơn người.

Trong quá khứ, anh luôn tìm mọi cách chọc cho cô vui: “Hoa Lạc Lê lớn lên sẽ trở thành công chúa trong truyện cổ tích.”

Cô lập tức cười hết cỡ, vô tâm thừa nhận: “Đúng, em là công chúa Bạch Tuyết, bà ngoại nói, sau này sẽ có một chàng hoàng tử cười bạch mã đến đón em... Ha ha...”

Hàn Tử Hiên nghe xong, mỉm cười ra vẻ thần bí, gõ nhẹ lên mũi cô nói: “Nhưng, cười bạch mã chưa chắc đã là hoàng tử.”

“Vì sao?”

“Vì Đường Tăng cũng cười bạch mã.” Hàn Tử Hiên phũ phàng dập tắt giấc mộng của cô.

“Hừm!” Đám mây đen bao phủ khuôn mặt Hoa Lạc Lê.

“Nhưng cũng có thể không phải Đường Tăng, hôm qua em nằm mơ thấy một người mang đôi cánh trắng, màu trắng như màu của bạch mã.”

Hàn Tử Hiên lại cho cô hi vọng.

“Wow, người có cánh chắc chắn là thiên sứ, cho nên có thể sẽ là thiên sứ cười bạch mã tới đón em. Ha ha...”

Khuôn mặt dễ thương của Hoa Lạc Lê lại bùng lên ngọn lửa hi vọng. Cô hào hứng nói: “Không sao, thiên sứ thay cho hoàng tử, càng hoàn mỹ.”

Mắt Hàn Tử Hiên lại lóe lên ánh nhìn tinh quái. Anh khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Quên chưa nói với em, người mang đôi cánh trắng có thể là... ác quỷ.”

“Hả? Hàn Tử Hiên, em ghét anh. Hum! Hum! Hum!”

Cuối cùng Hoa Lạc Lê cũng hiểu ra mình bị anh lừa, nhưng đối diện với sự dịu dàng của Hàn Tử Hiên, cô chỉ có thể chun mũi “hum, hum, hum” ba cái như vậy để bày tỏ sự phản đối.

“Ha ha ha... Hoa Lạc Lê thật dễ lừa quá, cho nên sau này nhất định phải tìm một hiệp sĩ để dựa vào mới được. Nói đi, Hoa Lạc Lê, em thực sự thích làm công chúa Bạch Tuyết à? Nhưng...”

Hàn Tử Hiên chín tuổi, làm bộ người lớn hỏi như vậy, rồi đặt vào tay Hoa Lạc Lê một quả táo đỏ, lắc lắc đầu một cách thần bí, không nói hết câu.

“Nhưng gì cơ?”

Hoa Lạc Lê tò mò hỏi lại.

“Công chúa Bạch Tuyết còn chưa gặp được bạch mã hoàng tử thì đã bị trúng độc từ quả táo của mụ dì ghẻ. Hãy nhớ, sau này không được ăn táo đỏ nữa.”

Hàn Tử Hiên không chút khách khí giành lấy quả táo trong tay Hoa Lạc Lê, không vội vàng, anh điềm nhiên đưa quả táo lên miệng, cắn một miếng.

“Á, táo của em chứ.” Hoa Lạc Lê hét lên.

“Hoa Lạc Lê, em xem anh tốt với em biết bao, táo độc cũng giành lấy, không cho em ăn, như vậy người trúng độc chết sẽ là anh.” Hàn Tử Hiên vừa ăn táo, vừa hướng về phía Hoa Lạc Lê giải thích.

Hoa Lạc Lê đáng thương nhìn chăm chăm vào tay Hàn Tử Hiên, thấy quả táo đỏ chỉ còn lại cái lõi, cô nói trong nước mắt: “...Em còn nhớ trong truyện cổ tích không hề có nhân vật “bạch mã công chúa” dành cho con trai, mau trả lại táo cho em...”.

Trong hồi ức, cô còn nhớ rõ, Hàn Tử Hiên rất thích bắt nạt, trêu chọc cô, cho dù bị anh tranh mất quả táo nhưng cô luôn nhận từ anh rất nhiều thứ, ví dụ như vòng pha lê, kẹo hồ lô, kem bông hay bánh quy Thụy Sĩ...

Rất nhiều, rất nhiều thứ, anh đều dành cho cô, nhiều đến nỗi Hoa Lạc Lê cảm thấy rằng ba tháng làm bạn với Hàn Tử Hiên là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong thời thơ ấu.

Dù rằng cười bạch mã không nhất định là hoàng tử, có thể là Đường Tăng, hay mang đôi cánh trắng không nhất định là thiên sứ, có thể là ma quỷ. Hoa Lạc Lê cảm thấy Hàn Tử Hiên thực sự là thiên sứ cánh trắng, anh mang nụ cười tươi sáng của thiên sứ. Mà cũng có khi anh là hoàng tử, một hoàng tử cười bạch mã rất oai phong.

Trời tối dần, Hoa Lạc Lê rất muốn ở lại nhưng không được, từ xa cô đã nhìn thấy xe của tên quỷ Hàn Tử Ngang, cô nhất định phải chạy đi, phải trốn cho kĩ.

Cô bỏ chạy, chạy rất xa, chỉ để lại cái bóng mờ mờ. Và Hàn Tử Hiên quay người nhặt lấy cây vĩ cầm, vô tình nhìn thấy cái bóng nhập nhòa của cô...

Trời đã vào thu, thật không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy. Anh nhớ lại hồi mới quay về Trung Quốc, nhìn xem phong cảnh, đâu đâu cũng là màu xanh mát của cây cối, vậy mà giờ đây khắp trời đất sắc xanh đã chuyển sang vàng. Lá phong đẹp nhất khi chuyển đỏ, cũng là lúc nó phải lìa cành, rụng xuống nhưng cố lượn vòng theo gió, phô diễn vẻ đẹp lần cuối.

Hàn Tử Hiên nhẹ lướt tay trên cây vĩ cầm, chạm nhẹ vào những hình điêu khắc trên mặt đàn, nhìn những hình vẽ thần bí của thời cổ đại như dây mây quán quýt, hàng nghìn năm nay nó vây bọc xung quanh gia đình anh, khiến mọi người cho rằng đó là định mệnh, vĩnh viễn anh không thể thoát khỏi số phận đã định.

So với ánh hoàng hôn, anh thích ánh nắng buổi trưa hơn. Nó tuy chói chang nhưng lại khiến anh phấn khích vô cùng, anh thích hướng về phía mặt trời, đón nhận nguồn năng lượng vô tận ấy.

Điện thoại đổ chuông, không cần nhìn anh cũng biết là ai gọi. Ngoài liên lạc với gia đình, điện thoại này không còn nhiệm vụ gì khác.

Hàn Tử Hiên nhắc máy.

“A lô, bố, con vẫn khỏe...”

...

“Bố đừng nói thế, xin bố hãy tin con, chuyện này là quyết định của con.”

...

“Không, con không muốn đi nữa. Nếu bố muốn nói chuyện con quay lại Mỹ thì bố không cần phải nói nữa...”

...

“Cup”, Hàn Tử Hiên gấp điện thoại lại thì nhận ra mặt trời đã lặn, hoàng hôn đã tắt. Giống như một bộ phim hay thường kết thúc quá nhanh, để lại sau bao tiếng thở dài tiếc nuối.

Hàn Tử Hiên khẽ cười, rất nhiều chuyện trên đời này cũng vậy, giữa thực tế và mong ước luôn luôn là khoảng cách. Ngay cả anh rất thích y học nhưng cuối cùng vẫn phải từ bỏ dù trong lòng nhiều nuối tiếc.

Nhưng anh có thực sự thích vĩ cầm không? Cho dù từ khi ba tuổi anh đã giữ nó khư khư; dù được một giáo sư âm nhạc kèm cặp riêng về vĩ cầm; dù anh có thể chơi những bản nhạc kinh điển như Yehudi Menuhin, Goldberg, Perlman... thì đã sao nào, hay chỉ bởi gia tộc anh là “gia tộc vĩ cầm”, đời này đến đời khác, người này đến người kia chỉ biết thật nỗ lực cả đời để có thể tấu lên những khúc nhạc tuyệt phẩm?

Vì sao lại cứ phải miệt mài như vậy? Trong đầu Hàn Tử Hiên nghĩ đến một loài chim, loài chim hót trong bụi mận gai - chim mận gai.

Tay anh lại đặt lên trang sách, gió đưa những chiếc lá phong đậu trên mái tóc nhuộm vàng của anh. Nếu như con thuyền cần có hướng trên biển lớn thì cuốn sách y học dày cộm này có là hướng đi của anh?

Trời tối rồi, hôm nay anh không ghi nhật ký.

Thực sự nếu không ghi nhật ký, ngày mai anh sẽ không còn nhớ được gì.

Hàn Tử Hiên lại một lần nữa nở nụ cười buồn, lúc ngẩng đầu lên, anh vô tình phát hiện cô gái ở phía trước, váy xanh dài, càng đi càng xa nhưng vẫn không ngừng ngoái đầu nhìn về phía anh.

Màu xanh nhạt, giống như màn sương mù, giống như chân trời giáp mặt biển, lại giống như những ngôi sao xanh, nhấp nháy, nhấp nháy phía đằng xa. Có phải anh bị ấn tượng bởi màu xanh thiên thần?

Một chiếc xe dừng lại, Hàn Tử Ngang bước xuống, nhìn Hàn Tử Hiên không nói

gì, quay người bước đi.

Hàn Tử Hiên mệt mỏi ngược lên: “Anh!”

Họ tuy là anh em song sinh nhưng từ nhỏ đã không ở cùng nhau, cho nên không mấy thân thiết.

Nguyên nhân chỉ vì gia tộc anh đã có lời nguyên, với những đôi song sinh, chỉ giữ lại một, cho nên ngay từ khi sinh ra anh đã bị đưa đi nuôi dưỡng ở một nơi khác.

Hàn Tử Ngang khẽ chun mũi, coi như là đáp lại, rồi quay lại xe.

Đằng sau chiếc Rolls Royce màu xanh mới là chiếc xe của Hàn Tử Hiên. Hàn Tử Hiên, sinh viên năm hai khoa Âm nhạc của học viện.

Trong khi ấy, Hoa Lạc Lê nửa vô tình, nửa hữu ý dừng lại trước tòa lầu đài có phòng học của anh, khẽ ngẩng đầu, ánh mặt trời chiếu thẳng vào cô, có cảm giác nó đang xuyên thấu trái tim cô, mọi tâm tư thâm kín đều bị phơi ra trước ánh sáng.

Ngoài cửa sổ, mưa đang rơi, trời đã vào thu nên mưa chỉ lất phất, gần như không nghe thấy tiếng.

Đây không phải lúc thần thờ ngấm mưa ngoài cửa sổ. Động tai, trợn mắt, ngừng bút, giấy trắng mực đen rõ ràng viết đầy đủ họ tên của một người, Hoa Lạc Lê giống như con cua đang tự đắc giữ chặt con mồi bằng đôi càng to khỏe của nó, mà con mồi chính là cô bạn cùng bàn Trương Lộ Lộ, đầu mối của chủ đề nóng nhất hiện nay.

“Hàn Tử Hiên, cao 1m87, nặng 75kg, nhóm máu AB... ha ha ha...” Lộ Lộ hò reo.

Hoa Lạc Lê cảm thấy tai mình lùng bùng, màng nhĩ không ngừng rung động, chỉ muốn lặn ra đất nhưng cô biết mình sẽ chịu đựng, nhất định không bỏ cuộc.

“Tốt, không sao, tiếp tục đi...”

“Quan hệ gia đình: có một người anh em song sinh; sở thích: âm nhạc, y học; chuyên môn: vĩ cầm, y lý; tích cách: ôn hòa; khí chất: cao quý như hoàng tử từ khi mới sinh, quan trọng là khi cười nhìn không khác nào thiên sứ; một tuần ăn:...”

“Tốt, không sao, tiếp nữa đi...”

Hoa Lạc Lê ngoài mặt giả đồ mím cười nịnh nọt, trong bụng lại thầm nghĩ rằng nguyên rủa, nha đầu này cũng ác quá đi, hu hu... Mình cũng đã nghèo rồi, nghèo thêm chút nữa cũng không hại gì.

“Muốn biết những tin tức độc hơn thì phải nâng giá lên đó...”

“Làm bài tập giúp cậu miễn phí, thế nào?”

Hey, Lộ Lộ học không bằng cô, thật may mắn!

Dụng công cũng tốt, cuối cùng đã nghĩ ra được cách hoán đổi tương xứng, là lá la, muốn tồn tại trong xã hội hiện đại thì phải khôn ngoan.

“Một tháng, trọn gói. Ngoài giặt quần áo còn...”

Trương Lộ Lộ khôn ngoan không để lộ sự hài lòng, đưa tay xoa xoa cái cằm mồm mĩm, tỏ vẻ miễn cưỡng đồng ý. Hoa Lạc Lê cúi mặt nén tức giận, thúc giục: “Nhanh nói đi, nhanh nói đi...” Nha đầu này, thật quá nôn nóng đi, chỉ vì muốn “tìm hiểu” Hàn Tử Hiên mà cam tâm khổ sai cả tháng, thật là!...

“Nghe nói chỉ số IQ của Hàn Tử Hiên là 188, cho nên cậu ấy chỉ thích những cô gái thông minh.”

“IQ 188? Đây là khái niệm gì?”

“IQ 188? Trời! Là chỉ số thông minh. Cậu ấy là thần đồng đấy.”

“Trời đất! Thật không thể tin nổi! Ông trời có mắt không? Chẳng phải người đẹp thường ngốc hay sao? Sao cậu ta có thể...”

Trương Lộ Lộ vô cùng tức giận, dùng cụm từ “người đẹp thường ngốc” ám chỉ cô đã là đáng ghét lắm rồi, nha đầu Hoa Lạc Lê này còn dám dùng để nói về Hàn Tử Hiên thì thật không thể chấp nhận.

“Chắc do ông trời bỏ qua cậu ta, cậu ta là ngoại lệ.” Hoa Lạc Lê dàn hòa, cố gắng xoa dịu cơn giận của Lộ Lộ.

“Nói cũng đúng, Thượng đế lòng lành, Hàn Tử Hiên kiếp trước chắc là Trọng nguyên, mà không hiểu sao cậu ấy đang học y lại chuyển qua trường chúng ta học nhạc? Mà trường y cũng có mấy bạn gái chuyển theo cậu ta đến đây. Xem ra cậu ta cũng thật lợi hại, xứng đáng là hoàng tử... đẹp trai, tài giỏi, lại còn nền tảng gia đình tốt... Cậu ta chắc là được Thượng đế cử xuống để thử thách đám thiếu nữ chúng ta.”

Thử thách ư? Oh, cho dù thử thách cũng được.

Hoa Lạc Lê cười tươi như hoa. Hàn Tử Hiên lúc nào cũng lợi hại như thế.

“Thật sao? Cậu ta hẳn có rất nhiều cô gái theo đuổi?”

Trương Lộ Lộ lườm Hoa Lạc Lê một cái, dường như bất bình với câu nói của cô.

“Bạn không thấy à? Tất cả con gái trường chúng ta đều cắt tóc ngắn, chỉ bởi vì Hàn Tử Hiên, cậu ấy thích những cô gái thông minh, cao 1m68, tóc ngắn, mặt trái xoan, mắt một mí...”

Trương Lộ Lộ đưa mắt nhìn sang Hoa Lạc Lê, ánh mắt từ từ quét một lượt từ trên xuống dưới, từ phải sang trái.

“Trương Lộ Lộ, cậu đang làm cái gì thế? Sao lại nhìn tớ chăm chăm thế?” Hoa Lạc Lê bị Trương Lộ Lộ nhìn như sẫm soi một món hàng, sờ cả da gà, không chịu nổi, đành kêu lên.

“Bạn không đạt tiêu chuẩn, tất cả các chỉ số, cậu chẳng được cái nào. Nghe này, thứ nhất cậu cao có 1m65, thứ hai tóc phải dài đến eo, thứ ba mặt quả táo, thứ tư mắt hai mí... Mà bên cạnh Hàn Tử Hiên luôn có một cô gái, những tiêu chuẩn vừa kể trên là lấy từ hình mẫu của cô gái đó. Quan hệ giữa hai người bọn họ rất thân thiết, cô ấy tên là Kim Xảo Tuệ, là một cây dương cầm của trường y, mới chuyển từ Mỹ về.”

Lộ Lộ bẻ ngón tay kêu răng rắc, gật gù ra chiều đắc ý. Hoa Lạc Lê cúi mặt đau khổ, phải gian khổ thế nào để lọt vào học viện này, đến chết cô cũng không quên được. Thế mà cô bạn cùng bàn này lại không ngần ngại chọc vào nỗi đau của cô. Thật là nhẫn tâm quá đi!

“Được rồi, Lộ Lộ, cậu còn muốn sống không?”

Hoa Lạc Lê tức giận, mặt sưng lên. Nếu không phải anh lặn tằm mười năm qua, cô đã không phải bận tâm đến những tin đồn này.

Kim Xảo Tuệ là ai? Nghệ sĩ dương cầm à? Hoa Lạc Lê nhất định phải tìm ra.

Buổi chiều, không có tiết học, Hoa Lạc Lê đứng đợi trước giảng đường của khoa Âm nhạc, dường như ông trời cũng muốn thử thách lòng kiên nhẫn của cô, đứng đợi lâu như vậy mà tuyệt không nhìn thấy bóng dáng Hàn Tử Hiên đâu cả.

Mặt trời ngả dần về Tây, vòm trời nơi ấy trở nên rực rỡ rắng đỏ, chỗ Hoa Lạc Lê đứng đợi ngập tràn hương hoa nhưng dường như cô cũng không mấy bận tâm đến trời mây hoa cỏ.

Đương nhiên, vì không thấy Hàn Tử Hiên đi xuống, Hoa Lạc Lê đành lấy hết can đảm lên tìm. Haiz, cố lên! Hoa Lạc Lê dũng cảm!

Âm thầm quan sát nơi này cả tháng nay nhưng đây là lần đầu tiên Hoa Lạc Lê đặt chân tới khoa Âm nhạc. Cô vô thức bước đến phòng tập nhạc. Căn phòng rất rộng, chứa nhiều loại nhạc khí, chạy dọc căn phòng là hai hàng cửa sổ kiểu Pháp treo rèm cửa bằng ren trắng như tuyết, gió thổi khiến những tấm rèm bay phấp phới, nhìn vừa như sóng trên hồ vừa như hoa bung cánh.

Bốn phía không một bóng người, chỉ có hương hoa đưa lại, Hoa Lạc Lê cảm thấy vô cùng khoan khoái, vui đến nỗi không cất thành lời. Nếu hàng ngày Hàn Tử Hiên đều được bao bọc trong gió và hương hoa như thế này chẳng phải là rất tốt ư?

Đột nhiên từ xa vọng lại những tiếng “cộp, cộp, cộp, cộp...”, là tiếng giày cao gót nện trên nền đá hoa.

Oh, sao đột nhiên lại có người nào đi lên đây?

Hoa Lạc Lê có chút hốt hoảng, cô không phải là học viên khoa Âm nhạc mà lại tự ý đến đây, phải mau tránh đi trước khi bị bắt quả tang.

Nhìn trước ngó sau, Hoa Lạc Lê quyết định chui qua cửa sổ vào trong phòng tập, cô sẽ nấp sau rèm cửa chính màu be bằng lụa dày, đảm bảo không ai phát hiện được.

“Cộp, cộp...” rồi dừng lại, không phải chứ, giày cao gót dừng ngay chỗ Hoa Lạc Lê nấp.

Hoa Lạc Lê phấp phồng lo sợ, không phải cô sẽ bị phát hiện chứ?

“Hàn... Tử... Hiên...” Giày cao gót đang nói.

Thật ra là đang gọi Hàn Tử Hiên.

Hoa Lạc Lê mặt rịn mồ hôi, nhìn chăm chăm vào chủ nhân của đôi giày cao gót. Đôi giày cao gót màu đỏ thật gợi cảm, trong khi loại cô thích là đôi giày sọc xanh trắng độc đáo, hai bên có trang trí những họa tiết nhỏ.

Lẽ nào chủ nhân của đôi giày cao gót đỏ này là Hàn Tử Hiên?

“Hàn Tử Hiên, hẹn hò với em nhé!” Giày cao gót đỏ duỗi thẳng hai chân, vừa tự tin vừa lo lắng.

Thời gian “tích tắc, tích tắc” trôi qua một cách vô tình, nhưng lâu thế mà chưa thấy Hàn Tử Hiên trả lời, cô gái bắt đầu mất kiên nhẫn, không ngừng di chuyển trong khi đợi câu trả lời của Hàn Tử Hiên.

“Vì sao anh không nói gì? Lẽ nào anh thích Kim Xảo Tuệ? Nói thật, anh cứ đưa ra tiêu chuẩn bạn gái xem, em nhất định sẽ thích hợp! Mà em thấy mình xinh đẹp và phù hợp hơn cô ta.”

Thật éo le, sao cô ta lại chọn đứng ngay trước mặt Hoa Lạc Lê mà nói những lời đó? Bởi vì vị trí này bị rèm cửa che kín, người ở ngoài sẽ không phát hiện được.

Lúc này Hoa Lạc Lê cảm thấy rất khổ sở, cô không biết phải coi mình là thông minh hay ngu ngốc nữa, bây giờ chỉ còn cách đứng yên, không dám động đậy.

Giày cao gót đỏ từ từ bước lại gần phía Hàn Tử Hiên, dường như muốn ép anh trả lời.

“Hàn Ân Châu, xin lỗi, tôi không hề có tiêu chuẩn bạn gái nào.”

Gió thổi qua trước mặt Hoa Lạc Lê, mang theo câu trả lời của Hàn Tử Hiên.

Hay thật, giọng Hàn Tử Hiên thật hay, nhẹ nhàng, êm ái như nước mùa xuân, giọng anh mà hát thì hẳn sẽ rất hay.

“Vậy anh sẽ hẹn hò với em chứ?” Giày cao gót vẫn không bỏ cuộc, truy hỏi đến cùng, chưa đi tới tận cùng quyết không từ bỏ. Giống như sắc đỏ của đôi giày, gặp ánh hoàng hôn càng thêm rực rỡ, nó khiến Hoa Lạc Lê nghĩ tới bãi chiến trường đỏ máu.

Một lúc lâu sau, Hàn Tử Hiên vẫn đứng yên như cũ. Có phải anh đang suy nghĩ lại, có phải vì Hàn Ân Châu rất đẹp không? Đẹp hơn cả Kim Xảo Tuệ? Anh đang thấy khó xử?

“Xin lỗi!” Hàn Tử Hiên khẽ nói.

Hai từ đó được nói với ngữ điệu rất nhẹ nhàng, nhưng với Hoa Lạc Lê, nó chẳng khác nào tiếng sét ngang tai, tim cô nhói lên cứ như thể cô mới chính người bị từ chối vậy.

Mười năm đã qua, không biết anh có còn nhớ cô không?

“Được! Em sẽ đến tìm Kim Xảo Tuệ, em thua kém gì cô ta, tại sao anh không chọn em? Em sẽ dẫn cô ta đến đây để anh lựa chọn”

“... Cô... cô đừng làm vậy... Hàn Ân Châu...”

Hàn Ân Châu từ từ đi khỏi, đến cuối hành lang, cô ta bỗng hét to: “Kim Xảo Tuệ, cậu ra đây, Hàn Tử Hiên đang ở đây, Kim Xảo Tuệ...”

Trời! Hàn Ân Châu thật kiên cường. Bị từ chối đến như thế mà cô ta vẫn còn dũng khí làm vậy. Nếu thế, chẳng phải Hoa Lạc Lê thành kẻ thứ tư hay sao? Chưa thấy mối quan hệ nào phức tạp đến vậy. Cho dù rất muốn tiếp cận Hàn Tử Hiên, nhưng cô chắc chắn không muốn thực hiện ước muốn đó ngay tại đây và trong lúc này. Bốn người giáp mặt, chỉ nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh.

Đột nhiên dòng suy nghĩ của Hoa Lạc Lê bị cắt đứt chỉ vì tấm rèm cửa màu be đột nhiên bị kéo ra, và một người bước vào trong đó.

Bị bất ngờ, Hoa Lạc Lê không khỏi giật nảy mình.

Người kia cũng chững lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Ồi!” Hoa Lạc Lê vừa kêu một tiếng, môi cô đã bị một ngón tay thanh tú chặn lên, ra dấu yên lặng. Đôi môi run run như dây đàn bị chạm, nhạy cảm vô cùng.

Hàn Tử Hiên có phải là ảo thuật gia không? Sao ngón tay anh như cây đũa thần vậy? Ngón tay ấy chỉ vào cái gì là cái đó lập tức mất tự chủ, chỉ còn biết tuân theo sắp xếp của anh.

“Suyt!!!” Anh nói khẽ, Hoa Lạc Lê lập tức biết ý gật đầu.

Ánh hoàng hôn chênh chếch chiếu vào khiến cho khuôn mặt tuấn tú của Hàn Tử Hiên sáng bừng lên đầy mê hoặc, gió làm mái tóc dài của Hoa Lạc Lê bay bay, chạm nhẹ vào bàn tay thanh tú của anh. Hàn Tử Hiên đang đứng ngay trước mặt cô, khoảng cách rất gần, vẫn khuôn mặt đẹp như xưa, vẫn đôi môi anh đào, sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt sáng như sao, lông mày thanh tú.

Hương hoa thoang thoang từ dưới lầu đưa lên, một con bướm màu nâu nhạt bay tới chỗ của hai người...

Hàn Tử Hiên hơi sốc, cô gái này chẳng phải là người mà anh đã gặp đêm qua hay sao, sao cô ấy lại ở đây? Mà sao anh lại có cảm giác thân thuộc với cô? Môi cô ấy mới mềm làm sao, tựa như cánh hoa ngậm sương sớm, vừa mỏng vừa thơm. Có cảm tưởng như đang trong mộng vậy, mọi thứ đều như hư như thực, như họa như thơ.

Một lúc sau Hoa Lạc Lê chợt hiểu ra, tại sao có con bướm bay qua chỗ họ, là vì nó cũng bị vẻ đẹp của anh mê hoặc.

Chương 3

Sóng gió trong học viện

Nữ sinh toàn trường như ấm nước đang sôi, cứ trào lên phía trước, chen lấn dẫm dội, không cần biết ai giẫm lên chân ai, ai kéo áo ai...

Buổi chiều không có giờ học.

Hoa Lạc Lê còn chưa kịp thở phào vì được nghỉ ngơi thì đã bị cô bạn Trương Lộ Lộ kéo tới khoa Âm nhạc nghe giảng.

“Lộ Lộ, cậu lôi tớ đến đây làm gì?”

Hội trường khoa Âm nhạc lúc này đang rất đông người, tiếng cười nói ồn ã tạo thành bầu không khí náo nhiệt như muốn nổ tung. Khoan đã, hội trường này chẳng phải là nơi đến để thưởng thức âm nhạc hay sao?

“Im miệng! Mau tìm chỗ ngồi đi. Tớ làm thế này là vì cậu đấy, đồ ngốc!”

Lộ Lộ thở hắt hắt, lách thân mình mồm mồm qua đám đông, từng bước từng bước... chậm rãi nhích về phía trước, không ít mệt nhọc nhưng vẫn hăng say như con gấu Bắc Cực mãi mê lặn ngụp dưới đáy nước lạnh giá để tìm bắt cá.

“Mau qua đây, kiếm một vị trí tốt để còn quan sát hotboy.”

Dường như cảm thấy nói còn chưa đủ, Lộ Lộ ra sức nháy nháy mắt ra hiệu với Hoa Lạc Lê, điệu bộ cứ như một đôi gấu nhám nháy nhau đi ăn trộm mật vậy.

“Lộ Lộ, tớ có việc bận bây giờ.”

Hoa Lạc Lê không muốn chạm mặt ác quỷ Hàn Tử Ngang ở đây. Cho dù cậu ta có giống hệt Hàn Tử Hiên thì cũng không thể thay đổi được chuyện cậu ta là hung thần của cô, hôm qua cô vừa bị đuổi ra khỏi trường, thật sự hôm nay không muốn gây họa một lần nữa. Thật đen đủi, còn chưa kịp lánh đi đã chạm mặt, cứ như là oan gia ngõ hẹp vậy, chỉ còn biết trách số cô sao quá đen đủi, hu hu...

Còn nữa, bà ngoại từng nói với cô, tặng chín trăm chín mươi chín bông hoa hồng cho người mình thích, đợi khi hoa nở hết, mơ ước sẽ trở thành hiện thực.

Cho nên, mấy hôm nay Hoa Lạc Lê đều cắt về rất nhiều hoa hồng. Khu vườn dưới chân núi phía sau học viện trồng vô số loại hoa hồng, đủ loại màu sắc, chiều nào cô cũng đến cắt hoa.

“Nhớ mời tớ ăn piza vì tớ đã giúp cậu một việc lớn, không ở lại, cậu nhất định sẽ hối tiếc, vì hotboy không ai khác chính là Hàn Tử Hiên đấy!”

Bỏ qua đoạn đầu, chỉ ba chữ Hàn - Tử - Hiên đã đủ khiến đồng tử Hoa Lạc Lê chậm chậm mở to hết cỡ rồi lại nhanh chóng thu nhỏ lại, những gì bị đào sâu chôn chặt tận đáy tim nay bỗng chốc lại bị đào bật lên, đau nhức, nhưng cuối cùng cũng không nghe thấy tiếng khóc.

“Đừng nghệt ra như thế, mau tìm chỗ đi, định đứng đây mà ngủ mơ luôn hả?”

Lộ Lộ lắc lắc đầu, thật đúng là điệu bộ ngậy đại của Hoa Lạc Lê lúc này không thể chấp nhận được, cứ như là trúng phải kịch độc vậy.

“Được rồi, tìm chỗ ngay đây.”

Nhờ công len lỏi của Hoa Lạc Lê, rốt cuộc hai người cũng chiếm được hai chiếc ghế trống cuối cùng ở hàng ghế cuối.

“Này, hàng ghế cuối chúng ta ngồi và hàng ghế đầu khác biệt quá lớn, cậu nói hôm nay hắc mã hoàng tử Hàn Tử Ngang của chúng ta cũng đến à?”

“Cậu nói đi, cậu có biết Hàn Tử Hiên khi nào mới xuất hiện không?”

Hoa Lạc Lê trợn mắt như muốn lườm chết Trương Lộ Lộ, bảo là đưa cô đi gặp hotboy, thế mà trước mặt cô lại dám nhắc tới tên xấu xa Hàn Tử Ngang, tên tiểu tử thôi này, nghe đến tên thôi cô đã nổi điên rồi.

“Cậu nói xem, một người là bạch mã hoàng tử, một người là hắc mã hoàng tử, nếu lựa chọn, nữ sinh trường ta sẽ thích ai hơn?”

Hoa Lạc Lê giơ tay, chiếu đôi mắt tóe lửa vào Lộ Lộ: “Cậu có chịu thôi đi không? Còn nhắc tới Hàn Tử Ngang nữa đảm bảo tớ sẽ siết cổ cậu.”

“Hàn Tử Hiên sao còn chưa xuất hiện?”

“Tớ cược là sau này cậu sẽ thích Hàn Tử Ngang. Ở đây tớ có nhiều thông tin về cậu ta lắm, cậu có muốn xem thử không? He he...”

Hoa Lạc Lê quay sang Lộ Lộ, mắt long lên giận dữ: “Còn nói thêm câu nữa, tin không, cậu sẽ chết với tớ!”

Lộ Lộ làm bộ rụt cổ lại sợ hãi. Tuy nhiên, do cô quá béo nên thật khó phát hiện sự thay đổi của cổ, căng ra rồi rụt lại, cứ như ô đang bật, thật khôi hài.

Đám nữ sinh ngồi phía trước rất cuồng nhiệt, không ngừng giơ cao, vẫy vẫy những phong thư đầy màu sắc, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Và câu chuyện đám nữ sinh đó đang bàn, không thể khác được, chỉ toàn những câu như: “Các cậu đoán xem, hôm nay Hàn Tử Hiên có đến không? Tớ đã đợi ba tuần rồi, lần này nhất định phải đến chứ.”

“Đúng thế, đúng thế, tớ đã viết sẵn một lá thư, lát nữa nhất định phải đưa tận tay anh ấy mới được.”

“Hàn Tử Hiên, hoàng tử của em, anh mau đến đây đi...”

...

“Áy, Hoa Lạc Lê! Cậu sao có thể bỏ đi vào lúc này được, như thế thật là lãng phí cơ hội tớ dành cho cậu.”

Lộ Lộ ngao ngán nhìn lên Hoa Lạc Lê, buồn bã lắc đầu như muốn thừa nhận thất bại.

“Hoa Lạc Lê, thế này nhé, đợi lát nữa Hàn Tử Hiên xuất hiện, cậu nhanh chân rẽ đám đông chen lên, ôm anh ấy một cái rồi hãy đi.”

Lộ Lộ càng nói càng đắc ý, đã thế còn vừa cười vừa nói rất hồ hởi, đoạn cuối kích động quá, gần như là hét lên khiến mấy cô nàng ngồi phía trước đều quay lại nhìn, ánh mắt họ rõ ràng biểu thị sự khinh miệt - người đâu mà không biết xấu hổ, những lời như thế cũng có thể nói ra được.

Hoa Lạc Lê cũng cảm thấy thật mất mặt, cúi gằm xuống, không dám nhìn lên, hu hu... Lộ Lộ, khi về, nhất định sẽ tính sổ với cậu.

Đột nhiên dường như phía trước nổ ra một cơn chấn động mạnh, tất cả nữ sinh đều đổ xô đến lối đi, chen lấn, xô đẩy không ngừng.

Lộ Lộ kéo tay Hoa Lạc Lê, lôi về phía đó, phản kích đã thành kích động, suýt chút nữa hét điếc tai Hoa Lạc Lê - “Hoa Lạc Lê, mau nhìn đi, anh Hàn Tử Hiên của cậu đến đây.”

Thật không biết phải làm sao với cô bạn Lộ Lộ này, từ khi Hoa Lạc Lê nói cho bạn biết mình đã quen Hàn Tử Hiên từ trước, Lộ Lộ luôn mồm “anh Hàn Tử Hiên của cậu”, quả thật đáng sợ, nhất là trong những trường hợp như thế này.

Căn phòng bỗng nhiên tràn ngập khói nâu xám mờ ảo, rồi Hàn Tử Hiên cao lớn mặc áo đuôi tôm đen ôm theo hộp đàn vĩ cầm xuất hiện ngoài cửa, từ từ đi qua mặt Hoa Lạc Lê, tiến thẳng vào hội trường.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, soi lên gương mặt tuấn tú của anh, gương mặt luôn nở nụ cười thân thiện, nụ cười ấy tựa như loài hoa tuyết tràn nhựa sống, dù dưới thời tiết khắc nghiệt vẫn kiên cường bung cánh.

Anh vẫn đeo đôi kính cũ, giấu đi đôi đồng tử đen láy, sâu thẳm như cố ý tránh bị người khác đọc được bí mật ẩn sau đôi mắt ấy - đôi mắt rất thành thật dù có chút tình quái.

Phía trước có hai cô gái chen lên, vẫy tay với Hàn Tử Hiên. Hàn Tử Hiên khẽ cười đáp lại, nhưng nhìn kỹ, nụ cười có dấu vết của sự mệt mỏi.

Đây đã là tiết học cuối cùng trong chiều nay của khoa Âm nhạc, giáo sư Kim sẽ thuyết giảng đề tài: “Chopin - độc thoại trong im lặng.”

Càng lúc hội trường càng đông người, không khí càng huyên náo. Đây là môn học tự chọn, không cần là học viên của khoa Âm nhạc, chỉ cần thích âm nhạc là có thể ghi danh, cho nên rất nhiều học viên khoa khác đã đăng ký học.

Hàn Tử Hiên trở thành tâm điểm thu hút đám nữ sinh, cho dù bị lời quần kéo áo, thật không dễ chịu gì nhưng anh cũng chỉ đành cười gượng và bước tiếp.

Hàn Tử Hiên thực sự muốn thoát khỏi đây, chỉ là anh không thể.

“Hàn Tử Hiên, bên này, mau lại đây.”

Hàn Tử Hiên đưa mắt nhìn theo tiếng nói, thấy Kim Xảo Tuệ đang giơ tay vẫy mình.

Gia thế nhà Kim Xảo Tuệ khá giống nhà anh, đều là gia tộc âm nhạc, cho nên các bậc tiền bối hai nhà đều quen biết nhau.

Anh mỉm cười, gạt đầu, nhân tiện tránh ánh mắt của Hàn Ân Châu, ánh mắt sắc lẹm như dao đang lao về phía anh.

Hàn Tử Hiên than thầm trong bụng, trời ạ, sao lại có thể như thế được, tại sao anh lại trở thành món hàng tranh chấp của họ thế này.

Anh còn đang phân vân có nên qua bên đó ngồi không thì giáo sư Kim đã ra hiệu anh đi về phía đó, thật là, đã không thoát được lại còn bị phát hiện nữa. Chẳng

có cách nào khác, anh đành cắn răng tiến lên.

“Anh Tử Hiên, anh có biết... chúng... chúng em đã đợi anh rất lâu rồi không? Anh có biết để giữ được chỗ cho anh thật là không đơn giản chút nào... anh thử nhìn đi... quanh đây nhiều người thế kia...”

Hàn Ân Châu dừng lại một lát lấy hơi rồi lại tiếp tục nói liên thoắng bên tai anh.

Hàn Tử Hiên quay sang Hàn Ân Châu khẽ cười tỏ ý xin lỗi, sau đó anh thẳng thắn nói: “Cứ gọi tôi là Hàn Tử Hiên được rồi.”

Kim Xảo Tuệ lại một lần nữa đưa mắt nhìn Hàn Tử Hiên dò xét. Nguyên vì anh không thích người khác gọi là anh Tử Hiên. May mắn thay, cô không giống Hàn Ân Châu, phạm sai lầm tương tự. Hàn Tử Hiên dường như đang có chút tức giận.

Hàn Ân Châu vội vã cải chính: “Biết rồi, Tử Hiên” rồi lại liên thoắng cái miệng bên tai anh.

Từ phía sau, có ai đó kéo cổ áo anh. Hàn Tử Hiên quay lại, thấy một tốp nữ sinh ào lên, tranh nhau nhét vào tay anh những lá thư đủ hình dáng, màu sắc, dường như chúng đều được chủ nhân đầu tư thực hiện rất công phu. Đúng lúc mặt trời đi ngang qua cửa sổ, ánh nắng chiều rực rỡ chiếu thẳng vào anh, vẽ lên vàng hào quang xung quanh anh, hào quang vàng rực ấy khiến đám người hâm mộ này càng cảm thấy lóa mắt. Để giữ phép lịch sự, Hàn Tử Hiên chẳng có cách nào khác phải miễn cưỡng mỉm cười đáp lại, nụ cười cứ lơ lửng như đóa hoa dập dềnh trên sóng.

Hàn Tử Hiên khẽ nheo mắt, lúc này, có thể không mỉm cười miễn cưỡng như anh đang làm không? Giống như có lúc nào đó, anh sẽ không phải chơi vĩ cầm không? Nhưng đáng tiếc, kể từ khi anh sinh ra là đứa con của gia tộc này, mọi thứ đều đã được an bài.

Kim Xảo Tuệ bí mật liếc nhìn những lá thư trong tay anh. Hàn Ân Châu không khách khí, giành lấy những lá thư trong tay Hàn Tử Hiên, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Trời đất, cách tỏ tình này thật cũ rích, không cần bận tâm.” Nói rồi Hàn Ân Châu thẳng tay nhét đám thư từ vào túi áo khoác của mình. Hành động đó làm dấy lên cơn phẫn nộ từ đám nữ sinh kia.

Hàn Tử Hiên cúi xuống, khẽ lắc đầu, không nói gì. Xem ra hôm nay thật sự không phải đến đây để học.

May mắn thay, tiếng chuông bắt đầu giờ học đã vang lên, giáo sư Kim giơ tay ra hiệu yêu cầu giữ trật tự, cuối cùng đôi tai của Hàn Tử Hiên cũng được giải thoát khỏi những âm thanh hỗn loạn.

“Xem chừng sức quyến rũ của hoàng tử Hàn Tử Hiên trường chúng ta quả thật quá lớn - đệ nhất mỹ nam trường ta, nhờ có cậu mà nữ sinh đến nghe tôi giảng tính qua đã chiếm tới nửa dân số cả nước. Nhưng hoàng tử thì chỉ có một, công chúa lại nhiều như cá dưới nước, không biết ai sẽ vinh dự được hoàng tử của chúng ta lựa chọn đây?” Mấy lời khoa trương của giáo sư Kim lập tức khuấy động bầu không khí, hội trường vừa yên lặng bỗng chốc lại dậy sóng.

Hàn Tử Hiên lúc trước vừa bị một phen bối rối, còn chưa kịp trấn tĩnh lại thì đã bị ngay vị giáo sư vui tính trêu chọc, anh cảm thấy rất khó chịu, cái gì mà hoàng tử, cái gì mà đệ nhất mỹ nam - những danh hiệu kiểu này mà giáo sư cũng nghĩ ra được. Thật là...

Hàn Tử Hiên đặt tay lên trán, mỉm cười bất lực, tự nói với bản thân - mình không phải hoàng tử, không bao giờ là hoàng tử. Anh không bao giờ tin vào truyện cổ tích. Nhưng, có một cô bé từ nhỏ đã nói em thích làm công chúa. Cô bé đó còn nói, khi em lớn lên sẽ có một hoàng tử cưới bạch mã đến đón em. Đúng thế, nhưng đó là câu chuyện của rất nhiều năm trước đây...

Hoa Lạc Lê lặng lẽ cúi đầu, buồn bã thở dài.

Bởi vì Hàn Tử Hiên ngồi hàng ghế đầu, cô ngồi hàng ghế cuối, khoảng cách giữa hai người là mười vạn tám nghìn dặm từ thiên hà xuống đáy biển.

“Haiz, Lạc Lê, bọn mình ngồi ở cuối thế này, khoảng cách xa thế này chẳng nhìn được gì.” Lộ Lộ chớp chớp mắt nhìn sang Lạc Lê, bàn tay mũm mĩm xoa xoa cái cằm đầy đặn, thở dài.

“Liệu đứng lên xem có rõ hơn không nhỉ?” Lạc Lê kỳ thực cũng đang buồn bực trong lòng nhưng rồi cô lại nghĩ, không nhìn thấy anh cũng là một điều hay bởi vì bộ não cô tha hồ dùng đến trí tưởng tượng. Anh ngồi ở trước cô không xa, có thể ngồi đằng sau bí mật ngắm nhìn anh như thế này, cô thật sự cảm thấy vui sướng và hạnh phúc.

Giáo sư Kim thuyết giảng những gì Hoa Lạc Lê đều không nghe được và cũng không muốn tìm hiểu. Trong mắt cô chỉ hiện lên màu nâu vàng âm ảm. Không ngờ Hàn Tử Hiên nhuộm tóc màu nâu vàng lại gây ngạc nhiên đến thế. Mái tóc anh rõ ràng là được nhuộm nhưng nhìn lại rất tự nhiên, không hề gây cảm giác nhức mắt khó chịu, ngược lại nó toát lên khí chất cao quý và thuần khiết, giống như hoàng tử sinh ra là để cưới bạch mã.

Trước mặt đưa đến một tờ giấy nhỏ, yêu cầu bọn họ viết cái gì đó. Tuy nhiên khi giáo sư Kim đọc đến tên Hoa Lạc Lê, cô mới bị Lộ Lộ làm cho thức tỉnh. Lộ Lộ đáng

chết ra tay cũng thật mạnh, cẩu tay cô đến chảy máu mắt. Hoa Lạc Lê trừng mắt lườm Lộ Lộ:

“Á!!! Cậu làm gì thế, định ám sát tớ đây à?”

“Cậu đang mãi nghĩ gì à, giáo sư hỏi bài, gọi tên Hoa Lạc Lê đến mười mấy lần rồi...Còn nữa, đừng có nhận là bạn tớ, mắt mắt quá đi...” Lộ Lộ không ngừng thì thầm bên cạnh.

“Hả, thế à? Trời ơi, không biết mình bị sao nữa...” Hoa Lạc Lê đứng ngẩn ra, không biết xảy ra chuyện gì nữa.

“Cô bạn nhỏ này là Hoa Lạc Lê phải không?” Giáo sư Kim cất giọng hỏi.

“Vâng... vâng ạ.” Hoa Lạc Lê vội vã gật gật đầu, không hiểu tại sao giáo sư lại gọi cô đứng lên.

Hoa - Lạc - Lê, ba chữ này làm trái tim Hàn Tử Hiên đập lờ một nhịp. Anh không kìm được, quay đầu nhìn về phía sau: đang đứng ở hàng ghế cuối là một thiếu nữ mặc váy xanh, áo trắng. Kí ức tuổi thơ như nước trong nguồn nhẹ nhàng chảy ra.

“Bạn Hoa Lạc Lê, câu hỏi mà bạn viết ra có vẻ không liên quan đến nội dung tiết học ngày hôm nay. Bây giờ tôi sẽ đọc to cho cả lớp ta cùng nghe... Bạn viết rằng: *Hàn Tử Hiên, anh là hoàng tử trong truyện cổ tích, cười bạch mã, băng ngàn lợi suối, tiến thẳng đến trước mặt em...*” Giáo sư Kim không khách khí đọc to những dòng chữ trên tờ giấy mà ông đang cầm trên tay.

Cuối cùng cô cũng đã biết chuyện động trời này là gì, bây giờ phải giải thích sao với cả lớp đây? “Haizz! Đây là... tại sao lại như vậy... xấu hổ chết mất! Trời ơi, đất ơi, mau rút ra một lỗ cho con chui xuống!” Hoa Lạc Lê thầm khấn.

Cả hội trường bật cười, còn Hoa Lạc Lê đã mất hết phản ứng, đầu óc trống rỗng, đứng đần thối ra, mặt đỏ bừng đến mang tai.

“Lạc Lê! Đến thư tình viết cho Hàn Tử Hiên cũng mang nộp cho giáo sư Kim. Việc như thế, thật chỉ có cậu mới làm được... Nhưng mà theo tớ, chuyện này thực sự rất ngô nghĩnh đấy...” Lộ Lộ thò tay xuống gầm bàn, kéo kéo váy cô, thì thầm bình luận.

Hoa Lạc Lê lườm lườm Lộ Lộ, giờ là lúc nào rồi mà còn đùa được.

“Được. Bây giờ lấy đó làm đề tài, bạn hãy làm một bài thơ. Nếu làm được,

chuyện lần này tôi sẽ không truy cứu nữa...”

Giáo sư Kim giờ tay phải ra rồi khẽ nghiêng người hài hước phác một cử chỉ “xin mời”. Hàn Tử Hiên ngồi hàng ghế đầu khẽ đứng dậy, với lấy hộp đàn vĩ cầm, đi lên bục giảng, anh nhẹ nhàng mở hộp đàn được điêu khắc cầu kỳ, lấy ra cây vĩ cầm quý. Chỉ là một động tác bình thường mà sao anh thực hiện nó duyên dáng đến vậy. Mới là đoạn dạo đầu, âm thanh vang lên như điên như say, Hoa Lạc Lê cảm thấy như có một làn hương hoa đưa tới, là hương của hoa hồng, của một vườn hoa hồng, tiếng đàn sao có thể làm được những chuyện thần kì như thế?

Hoa Lạc Lê từ xa nhìn về phía anh, nước mắt tự nhiên tuôn chảy, cuối cùng cũng hiểu ra vì có anh nên mới thấy ong bướm, vì có anh nên mới thấy hương hoa, càng bởi vì có anh cho nên mới có hoàng tử cười bạch mã.

Tiếng đàn ngân nga, thấm đẫm cảm xúc tinh tế, như sương buổi sớm, long lanh, long lanh. Hàn Tử Hiên chơi đàn mà không biết vì sao anh làm thế, chỉ là nhìn thấy cô gái đó, anh liền nảy ra ý muốn chơi đàn. Anh chỉ biết, khi anh kéo vĩ cầm, đã có một con bướm thật đẹp bay tới gần.

Dưới ánh sáng mặt trời, đôi cánh bướm trong suốt như thủy tinh bay tới vườn hồng rồi nhẹ nhàng đậu xuống cánh hoa đỏ thắm.

Lúc này anh chỉ nghĩ, mình phải chơi đàn, để thoát ra khỏi tình huống khó xử này, anh không muốn cô phải nhận bất cứ sự thương hại nào từ phía những người xung quanh.

Hoa Lạc Lê nương theo tiếng nhạc của anh chìm đắm trong thế giới mộng lung giữa thực tại và những ký ức tuổi thơ xa xăm, tâm trí quyện hòa cùng tiếng nhạc, khẽ ngâm nga:

Nàng công chúa xinh đẹp giữa sắc xuân mê hoặc

Chỉ thấy trong những giấc mơ

Say đắm chìm trong tiếng đàn réo rắt

Cả thế giới chỉ thấy bóng hình chàng trong đôi mắt

Tại sao

Công chúa và hoàng tử tình cờ gặp gỡ

Theo truyền thuyết

Cuộc gặp gỡ tình cờ đã nảy sinh tình cảm

Kéo dài đến 500 năm

Khi chúng ta theo đuổi một mối tình lãng mạn

Thì 500 năm chính là hiện tại và quá khứ xa xưa

...

Tiếng đàn nhỏ dần lắng vào thính không như thác nước ngừng chảy bỗng ào ạt cuộn trào một dòng thác mới... Một sự trầm lắng để bùng lên một nguồn sống mới dữ dội.

Cơn gió vô tình

Mở ra trang sách

Chạm vào con tim nhức nhối

Bao muện phiền theo làn gió khẽ trôi

Xuân qua, hạ đến, thu vãn, đông về

Thời gian tưởng chậm chạp

Vậy mà thoáng chốc đã qua nghìn năm

Trăng soi đáy nước hiền hòa

Anh tắm mình trong hương thơm

Của cây nguyệt quế

Nếu như:

Nàng tiên nữ Daphne trong huyền thoại

Cùng thần mặt trời Apollo

Thương tiếc thay cho cuộc sống trần gian

Giữa trời đất tăm tối

Không có duyên gặp gỡ

Thì:

Cho dù không ai tán thưởng

Hương thơm của em

Cho dù thời gian như bóng câu qua cửa

Thậm chí đến khi hương phai ngọc nát

Em vẫn giữ cho anh

Một phiến lá thơm

...

Âm thanh tiếng đàn bao bọc quanh cô, từ từ chạm tới đáy tim, Hoa Lạc Lê rõ ràng đã thấy nụ cười hiền hòa nở trên môi Hàn Tử Hiên. Giây phút ấy, cô cảm thấy tim mình như mặt hồ mênh mông, những con sóng tình không ngừng tiếp nối. Hàn Tử Hiên, anh còn nhớ câu chuyện thuở nhỏ không? Anh đã nói, lớn lên anh sẽ mang tặng em giày thủy tinh. Hàn Tử Hiên, anh còn nhớ chuyện xảy ra hôm ấy không? Anh và em, chúng ta đứng sau tấm rèm cửa màu be, gió thổi qua, hương hoa bay tới, dưới nắng thu rực rỡ, một con bướm bay giữa chúng ta.

Tiếng đàn dừng hẳn, tiếng vỗ tay nổi lên.

Giáo sư Kim là người vỗ tay đầu tiên, sau đó cả hội trường nổi lên những tràng vỗ tay không ngớt.

“Thơ hay lắm! Xin hỏi Hoa Lạc Lê, tại sao em lại nghĩ tới chủ đề này?”

“Em... em thật sự chỉ là dựa vào việc cảm nhận tiếng đàn để đọc ra...”

“Được, vậy tôi lại hỏi em một câu có liên quan đến bài học ngày hôm nay - điểm khác biệt giữa nhà thơ và nhạc sĩ là gì?”

“Điểm khác biệt?” Hoa Lạc Lê kinh ngạc. Giáo sư đang đùa sao? Cho dù khá thông minh nhưng cô có học âm nhạc đâu, làm sao cô biết mà trả lời? Hic! Kiếp trước cô và giáo sư Kim có thâm thù hay sao mà hôm nay ông cứ túm chặt lấy cô nhất định không buông tha thế này?

Lộ Lộ vừa kéo váy cô vừa khe khẽ mách nước: “Lạc Lê, mau nói với giáo sư là em không biết đi...”

Lạc Lê trừng mắt lườm nhanh Lộ Lộ, nói không biết chẳng hóa ra tự nhận mình thua cuộc hay sao?

“Nhạc sĩ và nhà thơ... khác biệt lớn nhất giữa họ là... là... một người dùng “tay” để nói, một người dùng “miệng” để nói ạ!” Hoa Lạc Lê sau một hồi lúng túng cuối cùng cũng đã trả lời xong.

Kết quả, tất cả mọi người trong hội trường đều bật cười.

“Trả lời kiểu gì vậy, buồn cười quá, buồn cười chết mất... ha ha ha...”

“Câu trả lời thật quá ấu trĩ!”

“Cậu ta, rút cuộc là đã học âm nhạc chưa vậy... trả lời thật ngớ ngẩn...”

...

Lúc này Lộ Lộ cũng không kìm được nữa, cười phá lên: “Ha ha, tớ đã bảo cậu rồi. Không biết thì nói là không biết. Sao có thể trả lời như thế chứ. Mau ngồi xuống, ngồi xuống đi...”

Lạc Lê lúc này chỉ muốn được chết quách cho xong. Đột nhiên, phòng học trở nên ồn ào vì những tiếng tranh cãi:

“Hừm, câu trả lời thật vớ vẩn. Một kẻ ngốc như thế lấy tư cách gì mà sánh với Hàn Tử Hiên của chúng ta...”

“Đúng thế, đúng thế, mau tránh xa, thật là... như vậy mà còn dám gửi thư tình cho Hàn Tử Hiên của chúng ta...”

“Đúng là người không biết xấu hổ, nghe nói cậu ta là girl hậu đậu Hoa Lạc Lê đây.” Tất cả đám nữ sinh bên trên cũng quay xuống nhìn Lạc Lê đầy tức giận.

“Hừm, cậu ta đúng là girl hậu đậu chuyên chọc giận hoàng tử Hàn Tử Ngang, số đồ vật của hoàng tử hàng ngày bị cậu ta làm hỏng giờ đêm không xuể rồi.”

Đám đông trước mặt càng nói càng kích động, lời nói càng sắc lạnh như ngàn lưỡi dao chĩa về phía Lạc Lê...

“Cậu ta lấy tư cách gì để theo đuổi hoàng tử Hàn Tử Hiên của chúng ta? Đúng là đồ Sao Chối. Mau tống cổ cậu ta đi...”

“Đuổi đi! Đuổi đi! Đuổi đi!”

...

Vì sao?

Vì sao? Vì sao xung quanh toàn là tiếng cười? Vì sao gió mùa thu mà lạnh thế? Lạnh buốt. Lạnh buốt...

Hoa Lạc Lê lúc này cảm thấy rất khó chịu, xung quanh đột nhiên nhòe đi, chân lạnh cóng, đôi tay không ngừng run rẩy, người như bị trúng gió, phải cố lắm mới giữ được hai chân đứng vững, nhưng mặt lại bừng bừng khác thường, nóng như núi lửa lúc phun trào. Nước mắt cứ dâng lên không ngừng, cuối cùng những giọt nước trong suốt thì nhau rớt xuống...

Hàn Tử Hiên lòng bỗng dậy sóng, không còn bình yên nữa. Anh không biết tại sao mình lại trở nên như vậy. Anh bắt đầu vỗ tay, hướng về phía cô gái tóc đen dài, váy xanh đỏ mà vỗ... Và đột nhiên, khi anh nhìn thấy đôi mắt đầy nước của cô, rồi những giọt nước mắt thì nhau tuôn xuống như mưa, trái tim anh như chết ngạt trong đó. Trong kí ức thời thơ ấu, anh đã từng nói với một cô bé: “Hoa Lạc Lê, em ngốc và dễ bị lừa như vậy, cho nên nhất định phải tìm một hiệp sĩ dũng cảm để bảo vệ cho em.”

Hoa Lạc Lê đang cúi đầu khóc, chợt nghe thấy phía trước có người vỗ tay, tiếng vỗ tay như tiếng sấm đầu tiên của mùa xuân, gọi cơn mưa xuân về cho cây cối.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, anh đứng giữa ánh nắng, tuần tú khiến người khác nín thở. Hàn Tử Hiên, anh thậm chí có thể vỗ tay lúc này?

Sau đó môi anh hé mở, giải thích ngắn gọn nhưng rõ ràng: “Ý bạn Lạc Lê muốn nói, nhạc sĩ dùng giai điệu tạo nên bài ca cuộc sống, nhà thơ dùng từ ngữ vẽ lên bức tranh cuộc sống. Cả hai, tuy cách biểu đạt khác nhau nhưng mục đích là như nhau. Đó chính là dị khúc đồng công⁽¹⁾.”

Mọi người đều bị giọng nói của anh cuốn hút, không còn nghe tiếng ai cười nữa. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía anh, cứ như thể cả thế giới đều xoay quanh anh, hoặc giả vì anh bỗng hóa thành thiên sứ vẫy vẫy đôi cánh trắng giữa vàng hào quang sáng chói.

Hàn Tử Hiên đứng dưới ánh sáng mùa thu trong trẻo đẹp như một tạo vật sinh ra để được ngưỡng mộ. Anh khẽ mỉm cười, nụ cười như những cánh hoa tuyết rung rinh, in sâu vào đáy mắt Hoa Lạc Lê, sau đó tiếp tục nói:

“Có thể thấy, từ chủ đề của buổi học ngày hôm nay “Chopin - độc thoại trong yên lặng”, Chopin, một nghệ sĩ dương cầm, hay có thể coi là thi sĩ của cây đàn dương

cảm, nhờ những điệu nhạc du dương mà viết lên những lời thơ đầy cảm xúc, đồng thời qua thơ từ mà sáng tác nên những giai điệu đi vào lòng người. Lần đầu tiên trong lịch sử, dương cầm được biết đến như là một phương tiện dùng âm thanh để giải bày tâm tư tình cảm của con người. Nếu dùng thuật ngữ hiện đại để hình dung thì có thể nói, Chopin đã bắt đầu sáng tác dương cầm có ý thức...”.

Hoa Lạc Lê cười thâm trong bụng, quả nhiên là có học có khác, trả lời đầu ra đây, Hàn Tử Hiên từ nhỏ đã rất thông minh, cô như loài côn trùng luôn bám sau anh, anh đi đâu, cô theo đó, như hình với bóng, một bước không rời.

“A, phân tích rất độc đáo và sâu sắc. Nếu em cho rằng Chopin và các nhà thơ giống nhau, vậy tại sao khác biệt và đặc biệt có thể cùng tồn tại?”

Giáo sư Kim vỗ vai Hàn Tử Hiên, ánh mắt trù mến đầy tin tưởng dành cho anh.

Tử Hiên nghe vậy khẽ cười một tiếng, anh nghiêng đầu, ánh chiều đỏ xuống tóc anh, mái tóc nhuộm nâu ánh lên ấm áp.

Ngay cả việc anh lên bục giảng lúc nào, lấy phấn viết chữ gì Hoa Lạc Lê đều không biết, cô chỉ còn biết đôi môi anh nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, một nụ cười ấm áp, sưởi ấm trái tim cô. Thật kỳ lạ, cô cảm thấy nụ cười ấy nhẹ như cánh nhận bay mà cũng nặng tựa Thái Sơn.

Nét chữ nét người. Chữ của anh nói lên một phần cốt cách của anh, đó là thể chữ Nhan⁽²⁾, nét thanh nét đậm phối hợp rất hoàn hảo. Giống như khi anh chơi vĩ cầm, một khúc nhạc hoàn mỹ phải để giai điệu vang lên lúc trầm lúc bổng, đan xen hòa quyện.

Anh vừa nói vừa giải thích: “Thế giới của Chopin là một thế giới tươi đẹp, ảm sâu trong nội tâm, đẹp đến mức không nắm bắt được, sâu đến mức không thể chạm tới được. Vượt qua sự khác biệt về thời gian và không gian, nhà thơ Lý Thương Ẩn⁽³⁾ cũng có nhiều nét tương đồng trong phong cách sáng tác. Lời thơ của Lý Thương Ẩn uyển chuyển hàm súc, sáng rõ, sâu sắc và tinh tế. Ngôn ngữ thi ca của Lý Thương Ẩn và ngôn từ âm nhạc của Chopin có nét tương đồng đối ứng nhau. Nhưng trong âm nhạc, Chopin đã sáng tác với một phong cách tự nhiên, đầy ngẫu hứng gạt bỏ được sự cầu kỳ, dụng công đúc câu đặt chữ một cách tối nghĩa, bí ẩn và khó hiểu như Lý Thương Ẩn.”

Giáo sư Kim vỗ tay, cười lớn: “Thật là tự cô anh hùng không đợi tuổi. Còn gì nữa không?”

Hàn Tử Hiên khẽ cười, khiêm tốn nói tiếp: “Có một vị là nhà văn Yasunari

Kawabata⁽⁴⁾, trong tác phẩm của ông, tâm lí nhân vật, tình tiết câu chuyện vừa được xây dựng tỉ mỉ lại vừa được miêu tả mơ hồ, không rõ ràng rất giống với âm nhạc của Chopin. Nhưng âm nhạc của Chopin không phản ánh trạng thái tha hóa đến mức suy đồi của giai cấp quý tộc như văn của Yasunari Kawabata. Con đường âm nhạc của Chopin có thể nói là quá trình biến đổi từ nhà thơ đến nhà tiên tri, sinh ra là nhà thơ, chết đi là nhà tiên tri.”

Reng... reng... reng... Tiếng chuông báo hiệu hết tiết học vang lên nhưng trong hội trường không ai rời đi, mọi người vẫn đang bị cuốn theo bài diễn thuyết của Hàn Tử Hiên.

Độc thoại trong yên lặng, anh Tử Hiên, anh đang nói về Chopin hay là đang tự nói về chính mình? Tại sao khi nghe anh nói về cô đơn và độc thoại, cô lại có cảm tưởng không phải anh nói về Chopin mà là đang nói về chính mình? Hoa Lạc Lê cảm thấy tim nhói đau. Nụ cười của anh ấm áp như thế, tại sao cô lại có cảm tưởng anh bị vây bọc bởi cô đơn? Tại sao nụ cười của anh cứ làm tim cô thất lại, đau đốn từng hồi, từng hồi.

Hóa ra, bởi vì nụ cười ấy như bông hoa tuyết nở giữa ngày đông, đằng sau vẻ rực rỡ là những đau đốn mà không ai nhìn thấy được, giống như cầu vồng đẹp nhất sau mưa bão.

Hoa Lạc Lê thích anh không phải vì anh đẹp trai, cũng không vì anh thông minh, cô thích anh vì nụ cười của anh, nụ cười ấy với cô quý giá như liều biệt dược dành cho người bệnh nặng.

Mọi người trong hội trường đã tản đi, Hoa Lạc Lê vẫn đứng yên đó nhìn về phía anh. Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu đứng hai bên anh.

Anh đứng đó, đôi mắt dưới cặp kính quét nhanh qua khuôn mặt cô. Anh lại nhìn Hoa Lạc Lê lần nữa, thậm chí, trước khi bước ra khỏi hội trường, anh còn dừng nơi ngưỡng cửa, quay lại phía cô hạ giọng, nói khẽ một câu: “Đừng - khóc - nữa - có - được - không? Hoa Lạc Lê là công chúa đẹp nhất, cẩn thận kéo nước mắt lem nhem sẽ rất xấu, không ai yêu nữa.”

Hàn Tử Hiên nói xong bèn quay người, mang theo cây vĩ cầm, đi xa dần, ánh sáng như cũng đi theo anh.

Hóa ra anh biết cô khóc, từ nhỏ tới lớn, mỗi khi cô khóc, Hàn Tử Hiên đều tìm mọi cách chọc cho cô cười. Nhưng không biết vì sao, những giọt nước mắt nóng hổi, dù đã cố kìm lại, cuối cùng vẫn không thể nào kìm được, cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống lòng bàn tay Hoa Lạc Lê.

Là bởi vì quá quan tâm đến anh Tử Hiên ư? Nhưng Hoa Lạc Lê nhận ra rằng, Hàn Tử Hiên của mười năm sau đã biến đổi rất nhiều, trái tim anh ẩn chứa rất nhiều bí mật. Nhưng những giọt nước mắt như mảnh vỡ pha lê vẫn không ngừng rơi, nước mắt ấy đang rơi vì một người, chỉ rơi vì một người, chỉ vì Hàn Tử Hiên mà rơi xuống, nước mắt rơi xuống thành một bức tranh thủy mặc trong bồn rửa.

Hàn Tử Hiên cảm thấy rất khó hiểu, tại sao khi đi ra khỏi hội trường, anh lại dừng lại, quay về phía cô gái ấy và nói ra câu đó: “Đừng - khóc - nữa - có - được - không? Hoa Lạc Lê là công chúa đẹp nhất, cẩn thận kéo nước mắt lem nhem sẽ rất xấu, không ai yêu nữa.” Đừng khóc nữa có được không? Nhưng tại sao anh lại có cảm giác trái tim mình cũng đang nghẹn lại nức nở? Có phải là vì anh hùng khó qua ải mỹ nhân? Vì nữ sắc vốn có thể làm nghiêng nước nghiêng thành?

Hàn Tử Hiên đương nhiên nhớ cô gái mặc váy xanh, nhớ lần họ cùng nhau trốn sau bức rèm cửa màu be - một tình huống có thể coi là éo le đến buồn cười. Cũng nhớ lời ước hẹn thuở còn thơ, chỉ là lúc này việc thực hiện lời hứa đó trở thành một nhiệm vụ quá nặng đối với anh.

Ngoài cửa sổ có con bướm nâu chấm xanh nhạt bay qua...

Dường như mái tóc đen dài của Hoa Lạc Lê bị gió thổi bay, vây xung quanh Hàn Tử Hiên, chạm vào ngón tay anh, quán cả vào kẽ tay...

Hoàng hôn, anh ngửi thấy hương thơm, là hương hoa hồng nhẹ nhàng tinh khiết, là mùi hương có trên người Hoa Lạc Lê. Ngoại trừ cô ấy, trước đây và sau này, không có cô gái nào có mùi hương tinh khiết như thế nữa.

Trước khi đi khỏi cửa, anh quay đầu nhìn lại, đúng lúc ấy, những giọt nước trong mắt cô đã không thể kìm lại, đua nhau rơi xuống. Lúc ấy đột nhiên anh cũng cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, rồi những giọt nước mắt cứ thế lăn dài, lăn dài trên má. Đừng khóc được không? Nước mắt cô vẫn chảy xuống, lăn dài.

Hàn Tử Hiên nhận thấy cảm giác khó chịu trong lòng anh cứ mãi trào lên như những con sóng thủy triều - Hoa Lạc Lê, xin lỗi em, điều em cần, anh không thể dành cho em được.

“Tử Hiên, anh thật tài giỏi, làm thế nào mà anh có thể am hiểu về Chopin như thế? Anh học vĩ cầm, sao có thể rành về một nhạc sĩ dương cầm đến thế? Thật lợi hại.” Hàn Ân Châu nhiệt tình tán dương.

Hàn Tử Hiên hơi cúi đầu, nhìn vào cây vĩ cầm mang trong tay, có ai biết được, từ khi ba tuổi anh đã đàn các bản nhạc của Chopin? Dương cầm? Đúng, lên bốn tuổi,

ngày nào anh cũng ngồi bên cây dương cầm.

“Tử Hiên, anh ấy sinh ra đã là thần đồng rồi, còn là con cưng của Thượng đế, tôi học cùng lớp với anh ấy từ nhỏ nên biết, anh ấy năm nào cũng là đại đội trưởng, kì thi nào cũng đứng đầu lớp, còn thi đỗ trạng nguyên, Tử Hiên hầu như không phải đọc sách... bởi vì chỉ cần xem qua, anh ấy đã nhớ hết rồi.” Kim Xảo Tuệ cũng không ngừng tán tụng.

Hàn Tử Hiên vẫn tiếp tục rảo bước về phía trước. Thần đồng ư? Con cưng của Thượng đế ư? Nếu đúng là như vậy, anh phải xin Thượng đế cho anh tự lựa chọn số phận của mình.

“Phải rồi, anh thích thơ của Lý Thương Ẩn phải không? Em cũng rất thích, thích nhất là câu: *Mai định đố, cúc ứng tu, họa lan khai xử quán trung thu*⁽⁵⁾...” Hàn Ân Châu véo von như chim hót.

Nghe câu cuối cùng cô ấy nói, Hàn Tử Hiên thấy buồn cười nhưng vì giữ phép lịch sự nên anh cố nén lại, đột nhiên cảm thấy cả bầu trời trong xanh tối sầm lại. Kim Xảo Tuệ không nhìn được, đành lịch sự quay mặt đi để cười.

“Cậu cười cái gì thế? Xảo Tuệ...”

“Ân Châu, cậu nhầm rồi, đây là bài Chim đa đa của Lý Thanh Chiếu⁽⁶⁾.”

“Sao... là sao? Lý Thanh Chiếu?” Hàn Ân Châu lúng túng nhìn sang Tử Hiên, ánh mắt vừa hoài nghi vừa xấu hổ.

Hàn Tử Hiên quay lại khẽ cười với Ân Châu rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao, bất kể là do ai sáng tác, miễn thơ hay là có thể phổ nhạc là được rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, Hàn Tử Hiên nói rất đúng, bất kể tác giả là ai, miễn là nó hay thì đều đáng được ghi nhận. Dù sao Lý Thương Ẩn và Lý Thanh Chiếu đều chung họ Lý. Năm trăm năm trước đều là người một nhà, chưa biết chừng có khi họ còn là huynh muội cũng nên.”

Kim Xảo Tuệ nghe xong, không còn biết nói gì, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

“Em cũng đã đọc qua *Quốc đảo* của Yasunari Kawabata, quả thật rất hay.” Hàn Ân Châu giống như “hắc điều” khiến trời đất hỗn loạn.

Hàn Tử Hiên nghe xong chỉ khẽ mỉm cười.

“Là *Xứ tuyết* chứ...” Kim Xảo Tuệ lên tiếng đính chính lại.

“Còn đọc cả *Nghìn hạc giấy* nữa...” Hàn Ân Châu như một người lính dũng cảm, dù liên tiếp bị đẩy vào thế khó vẫn kiên trì cuộc chiến.

“Là tiểu thuyết *Ngàn cánh hạc*⁽⁷⁾ chứ.” Kim Xảo Tuệ cũng không chịu đình chiến.

Dưới lầu bồng rộ lên những tràng cười của nam sinh, âm thanh chói tai ấy lơ lửng mãi trong không gian, không chịu tắt.

“Ôi, có tiếng gì vậy?”

Hàn Ân Châu tò mò cúi đầu nhìn xuống dưới dò xét, và gần như ngay lập tức cô hét lên: “Mọi người mau lại đây xem đi, đây chẳng phải là hoàng tử Hàn Tử Ngang hay sao?”

“Cái gì? Hàn Tử Ngang đến đây làm gì?” Kim Xảo Tuệ chớp chớp mắt, để lộ hàng mi dài thanh tú, khẽ nói.

“Đúng mà, tớ không nhìn nhầm đâu.”

“Này, Ân Châu, cậu nhìn xem, nữ sinh đang đứng cùng Hàn Tử Ngang có phải là người vừa đọc thơ ở hội trường không?”

“À, xem nào, có vẻ đúng là cô ta, tớ nhớ cô ta tên là Hoa Lạc Lê, nhìn lại thấy đúng là cô ta thật. Cô ta rất nổi tiếng trong trường chúng ta với biệt danh girl hậu đậu.”

Là Hoa Lạc Lê ư? Hàn Tử Hiên vội cúi đầu nhìn xuống phía dưới lầu thấy một nam sinh cao ráo mặc bộ đồ thể thao màu da đang chặn ngang nữ sinh mặc váy xanh áo trắng. Là Hàn Tử Ngang chặn đường cô ấy. Lòng mày Hàn Tử Hiên vô thức nhúu chặt lại.

Cô ấy đầu cúi thấp, gió thổi mái tóc dài bay bay, chân váy cũng bay bay, trông tựa như đóa sen trắng nở giữa hồ đầy sương mù. Giọng nói quyến rũ của Hàn Tử Ngang, như một đóa sen hồng nở trên mặt nước:

“Hoa Lạc Lê, bị ta đuổi bao nhiêu lần rồi, tại sao không cầu xin ta, chỉ cần người quỳ xuống, khóc xin ta tha tội, ta có thể sẽ bỏ qua cho người chuyện ngày hôm nay. Nếu người thề trước mọi người, mãi mãi là đồ chơi của ta, có lẽ bản thiếu gia đây sẽ vui vẻ mà bỏ qua cho người, không đuổi người ra khỏi trường nữa.”

Hàn Tử Ngang hai tay ôm đầu, bước mấy bước tới trước mặt Hoa Lạc Lê, mái tóc đen dài, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hạnh nhân, đôi môi anh đào, thật dễ thương.

Nói thật, nhìn kỹ Hoa Lạc Lê rất xinh, khuôn mặt bầu bĩnh, cằm nhỏ nhưng không nhọn mà tròn, nhìn nghiêng rất giống nữ ca sĩ Trương Hàm Vận, làn da trắng mịn như búp bê SD của Nhật Bản, càng ngắm càng đẹp. Nhưng cô không phải là búp bê SD, anh không thể thích đùa là đùa, thích vút thì vút. Gần đây Hoa Lạc Lê luôn chống đối anh.

Hàn Tử Ngang đột nhiên mỉm cười khi nghĩ đến con búp bê SD mua từ Nhật Bản anh để ở nhà. Con búp bê nhìn y như Hoa Lạc Lê, mặc bộ váy ren màu trắng, đôi môi hồng hồng, mắt đen ngơ ngác, dễ thương vô cùng. Nếu cô cũng mặc váy như búp bê SD trông sẽ thế nào nhỉ? Hoặc nếu cô mặc chiếc váy búp bê màu hồng, trên đó có thêu vô số hoa văn cổ như phong cách thời trang Kawai⁽⁸⁾ nhất định sẽ rất dễ thương. Mái tóc uốn xoắn nhẹ, cài chiếc kẹp hình trái tim, thả buông lơi trên bờ vai như những lọn sóng. Đôi mắt cô cứ để nguyên như cũ cũng đẹp lắm rồi nhưng nếu tạo thêm chút thần bí ở ánh mắt nữa thì hoàn hảo hơn, trông cô sẽ vô cùng cuốn hút. Và nếu trên tay cô ấy ôm một con mèo bông nữa thì chắc chắn sẽ vô cùng đáng yêu. Trang điểm một chút sẽ càng nổi bật khí chất cao quý của cô ấy. Dù hiện tại cô ấy chỉ như một con búp bê thủy tinh tâm thường nhưng nhất cử nhất động, tiếng nói nụ cười của cô ấy đều khiến cho trái tim người khác không ngừng rung lên.

Hàn Tử Ngang thức tỉnh. Trời đất, tại sao đầu óc lại nghĩ linh tinh gì vậy? Không phải là đang muốn bắt nạt Hoa Lạc Lê hay sao? Thói quen bắt nạt khiến anh dần dần coi cô là vật sở hữu riêng của bản thân mình.

Hoa Lạc Lê bỏ qua Hàn Tử Ngang, tiếp tục đi thẳng, mới được một bước đã bị cánh tay anh ta giữ lại: “Này, Hoa Lạc Lê, làm búp bê SD của tôi, đồng ý chứ?”

“Hả? Sao cơ? Xin lỗi, tôi đang vội.” Sợ bị đuổi khỏi trường như lần trước, Hoa Lạc Lê cố gắng kiềm chế cơn giận. Nhưng đột nhiên cô gái mũm mĩm đi cạnh cô chen ngang:

“Hay lắm, hay lắm, Lạc Lê, búp bê SD là gì vậy?”

“Lộ Lộ, mình cũng không biết.” Cô đã sắp thoát khỏi thì lại bị Lộ Lộ ngóc ngách cản lại. Thật hết biết! Nhưng Trương Lộ Lộ lại là một fan cuồng nhiệt của Hàn Tử Ngang, cô ấy vì muốn ở gần Hàn Tử Ngang thêm một chút mà bất chấp biểu hiện khó chịu của Hoa Lạc Lê.

“Này, Hoa Lạc Lê, định chống đối bản thiếu gia hả?” Hàn Tử Ngang phát hiện ra ý đồ tháo chạy của Hoa Lạc Lê, tức giận lên tiếng. Những nữ sinh khác lúc nào cũng như bày ong vâu quanh anh; chỉ có Hoa Lạc Lê mỗi lần nhìn thấy anh là như nhìn thấy quỷ dữ, luôn luôn lẩn tránh. Anh không phải là virus gây bệnh nên hề nhìn

thấy điệu bộ trốn chạy của cô là anh muốn phát điên.

Hàn Tử Ngang kích động, nắm tay cô kéo về phía trước, gần như lôi đi.

“Buông tôi ra!” Hoa Lạc Lê vừa cố vùng vẫy mong thoát khỏi bàn tay tàn bạo của anh ta vừa nói: “Trước đây là tôi sai, tôi đã lỡ tay làm rớt bánh gatô vào mặt anh, đó là lỗi của tôi, bây giờ, trước mặt mọi người tôi long trọng xin lỗi anh - xin lỗi. Tuy nhiên, trong nửa năm qua, anh đã nhiều lần đuổi tôi ra khỏi trường, tôi đã không còn nợ anh bất cứ thứ gì. Cho nên đề nghị anh tôn trọng quyền tự do cá nhân của tôi.”

“Vậy sao? Nhưng ở đây tôi là chủ nhân cho nên đương nhiên em phải nghe lời tôi.” Hàn Tử Ngang cao giọng tuyên bố, khi nói đầu ngẩng cao đầy tự mãn, tay vẫn nắm chặt tay cô như đứa trẻ ôm khư khư món đồ chơi yêu thích của mình vậy.

“Anh! Quá đáng! Anh đã không tôn trọng tôi thì cũng đừng đòi hỏi tôi phải tôn trọng anh.” Hoa Lạc Lê mặt đỏ bừng vì tức giận, quyết định dùng biện pháp cứng rắn đối với anh.

...

Đứng trên lầu quan sát nãy giờ, Hàn Tử Hiên cảm thấy tình hình đã bắt đầu có vẻ căng thẳng.

“Tử Hiên, sao anh cau mày thế? Xấu lắm!” Hàn Ân Châu kéo kéo tay anh.

Hàn Tử Hiên nhanh chóng thức tỉnh, nói: “Đâu có, Ân Châu, cô nhìn nhầm rồi.”

“Cậu ta phiền phức to rồi. Chồng lại Hàn Tử Ngang chỉ có đường chết mà thôi.” Kim Xảo Tuệ đưa tay chỉ chỉ vào Hoa Lạc Lê đang đứng dưới lầu, mắt sáng lên như mắt mèo, nhận định rất sắc sảo.

Hàn Tử Hiên không nói lời nào, lặng lẽ ôm hộp vĩ cầm đi về phía cầu thang, anh không thể đứng nhìn, bất kể là như thế nào, anh cũng phải nhanh chóng đi xuống.

“Hey, hey... Tử Hiên, đừng đi nhanh như thế, đợi em với...” Hàn Ân Châu vội vã chạy theo Hàn Tử Hiên.

Hàn Tử Hiên vô thức nắm chặt tay, anh vốn không quan tâm gì tới thế giới này nữa cho nên chẳng chuyện gì có thể khiến anh mất bình tĩnh. Chỉ không ngờ, anh có thể quên tất cả nhưng lại không thể quên Hoa Lạc Lê.

Đằng sau vẫn vang lên tiếng gọi của Hàn Ân Châu: “Từ từ thôi... đợi... đợi... em

với! Tử Hiên...”, Hàn Tử Hiên càng bước càng nhanh, từ trước đến nay ngoại trừ sách, đặc biệt là sách y học, không gì có thể khiến anh phân tâm.

Không có!

Không có! Không có!

Không có! Không có! Không có!

Vô tình anh nhìn sang bên cạnh, rèm cửa sổ đã được kéo lên, trên lớp cửa kính thấp thoáng bóng anh, lông mày nhíu lại, miệng nhếch lên, tay nắm chặt. Bất kể là như thế nào, anh cũng phải thừa nhận rằng, lần này anh về nước là để hoàn thành một cam kết. Cho dù hiện tại lời hứa này chưa thể thực hiện được, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng, cố gắng thực hiện cho bằng được.

...

Hoa Lạc Lê và Hàn Tử Ngang vẫn tiếp tục giảng co. Còn Trương Lộ Lộ mỗi khi gặp anh chàng “dị tính” này là quên ngay bản thân là người “đồng tính”. Xem ra, định luật vạn vật hấp dẫn nói không sai: cùng dấu thì đẩy nhau, trái dấu thì hút nhau.

Hàn Tử Ngang này thực sự là đáng ghét quá.

Không có chuyện gì cũng chặn đường cô. Cả lần trước nữa, khi cô đang trên đường tới chăm sóc đám hoa hồng ở vườn hoa sau trường, lúc đi qua sân bóng rổ, “bình” một tiếng đã thấy quả bóng rổ đỏ tươi bay thẳng vào người làm cô ngã bay ra đất, phân bón hoa đỏ tung tóe xung quanh.

Chủ nhân của quả bóng đó tất nhiên là Hàn Tử Ngang. Và đương nhiên là anh ta cố tình làm như vậy, nhất định không buông tha cô, hành động trả thù nhỏ mọn như vậy chỉ có thể là của bọn tiểu nhân. Phân bón bị đổ hết, cô thì không sao nhưng hoa hồng không có phân bón làm sao chống chịu được cái lạnh của mùa đông? Vì vậy, Hoa Lạc Lê hiện tại quyết định không nhẫn nhịn nữa, bắt đầu sử dụng vũ lực để tự vệ, đúng, phải chống lại anh ta, cho anh ta biết tay - cô sẽ thừa lúc anh ta sơ ý, hey, đá cho anh ta một cái rồi vùng bỏ chạy.

Hoa Lạc Lê đã sắp sẵn một kế hoạch phản kháng “hoàn hảo” như thế trong đầu, chuẩn bị thực hiện thì đằng sau bỗng vang lên tiếng gọi.

“Anh...” Hàn Tử Ngang quay lại nhìn thấy Hàn Tử Hiên, khuôn mặt lạnh như băng ngay lập tức dịu hẳn lại, thậm chí anh ta còn mỉm cười với Hàn Tử Hiên.

Hàn Tử Hiên đứng đó mỉm cười đáp lại, ánh mặt trời bao bọc toàn thân, nụ cười của anh đẹp đến mức ngừng mây lặng gió, khung cảnh xung quanh trở nên thanh khiết giống như trong một bức tranh thủy mặc, chỉ là mấy nét bút chấm phá thôi nhưng cảnh sắc hiện ra lại vô cùng quyến rũ - trên thế giới này có thể còn một thanh niên nào thanh lịch và tuấn tú như anh?

Hoa Lạc Lê đỏ bừng mặt vì Hàn Tử Hiên xuất hiện sao? Tử Hiên cao lớn như vậy rồi nhưng dáng vẻ thanh tú và phong thái nho nhã vẫn y như xưa. Thậm chí càng lớn càng đẹp hơn, cho dù là nam giới nhưng sự cuốn hút của anh quả thật khiến người ta khó có thể cưỡng lại được. Khí chất và dung mạo, cái nào ở anh cũng hơn người.

Lúc này, dưới ánh mặt trời, rất nhiều cánh hoa tím bay bay, đậu trên tóc, trên quần áo anh. Hương hoa ngọt ngào nhẹ nhàng dâng lên mũi, khiến người ta có cảm giác thư thái dễ chịu. Có lẽ Hàn Tử Hiên xuất hiện mới khiến Hoa Lạc Lê thấy thoải mái như thế.

Dưới ánh hoàng hôn, ánh mắt của Hàn Tử Hiên cũng như thắm lại, vừa âm áp, vừa quan tâm, ánh mắt ấy nhẹ nhàng, nhẹ nhàng lướt qua và dừng lại trên khuôn mặt Hoa Lạc Lê.

Hoa Lạc Lê đột nhiên cảm thấy loài hoa tử vi kia thật giống cô, trái tim cô không ngừng nhảy múa trong lồng ngực, những cánh hoa tím dường như hiểu tâm ý của cô, cũng không ngừng nhảy múa trong gió, vui mừng đến run rẩy, nếu không làm sao chúng có thể vui vẻ tung bay trong gió như thế được.

Là vì vui vẻ. Bởi vì nhìn thấy Hàn Tử Hiên là sẽ cảm thấy phấn khích!

Cánh hoa tím nhạt, từng cánh, từng cánh, lặng lẽ lặng lẽ rơi xuống người anh, hương hoa lưu lại trên quần áo, dần dần thấm cả vào người anh.

“Em đến đây làm gì?” Hàn Tử Ngang hai tay chống hông, hỏi Hàn Tử Hiên với giọng không vui.

Hàn Tử Hiên mặc dù biết trước anh trai sẽ có phản ứng như thế nhưng trước thái độ khó chịu của Hàn Tử Ngang, anh vẫn giữ nguyên nụ cười hiền hòa.

“Hôm nay bố bảo anh em mình phải về sớm.”

“Chơi mệt, anh sẽ tự biết đường về.” Hàn Tử Ngang bước về phía Hàn Tử Hiên, gấu quần thể thao của anh ta khẽ chạm đất kêu loạt xoạt trong gió.

Mắt Hàn Tử Hiên khẽ nháy một cái, Hoa Lạc Lê lập tức hiểu ý. Tử Hiên từ nhỏ

đã hay dùng ám hiệu đó với cô, đây là bí mật giữa họ, ha ha, thật không ngờ anh vẫn còn nhớ chúng.

Hoa Lạc Lê biết mình phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ ngàn năm có một này, cô đành dẹp ý định ngắm nhìn cặp sinh đôi này sang một bên, trước mắt phải chạy trốn, thế là cô nắm tay kéo Trương Lộ Lộ còn đang mê mẩn ngắm thần tượng chạy trốn cùng mình: “Ôi, tớ quên mất là còn bài tập chưa làm xong, Lộ Lộ, bọn mình quay về lớp học thôi.”

Hàn Tử Ngang đứng ngây người nhìn theo bóng hai người khuất dần, hoa tử vi bay đầy trời rồi từ từ rụng đầy mặt đất. Anh quay lại khẽ lườm Hàn Tử Hiên, ánh mắt có phần dị thường, sau đó hỏi một câu:

“Em thích Hoa Lạc Lê?”

Hàn Tử Hiên không nói lời nào, lặng lẽ nhìn anh trai, có lẽ anh cũng bất ngờ khi bị hỏi thẳng như thế.

“Nhưng, anh nói cho em biết, Hoa Lạc Lê là của anh.” Ngọn lửa trong mắt Hàn Tử Ngang càng lúc càng bùng lên dữ dội, như có chút độc đoán, có chút ương ngạnh, có quyết tâm khẳng định.

Hàn Tử Hiên ôm chặt cây vĩ cầm trong tay, ánh mắt nhìn xa xăm. Anh im lặng, tiến đến trước mặt anh trai. Hương sen từ hồ theo gió bay lơ lửng trong không trung.

Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ đã đi đến chân cầu thang, lặng lẽ tiến đến đứng sau lưng Hàn Tử Hiên. Kim Xảo Tuệ nhìn qua là hiểu ngay đang xảy ra chuyện gì. Ánh mắt cô tối thẫm lại, linh tính mách bảo cô rằng mối quan hệ giữa Hàn Tử Hiên và Hoa Lạc Lê rất đặc biệt, có thể giữa hai người có một bí mật không thể tiết lộ cho người khác. Vậy nên cô quyết định tự mình sẽ bí mật điều tra về Hoa Lạc Lê. Kim Xảo Tuệ đương nhiên không đời nào dễ dàng chịu nhường Hàn Tử Hiên cho bất kỳ người con gái nào khác. Và đương nhiên bình hoa di động Hàn Ân Châu này không phải là đối thủ của cô. Nhưng Hoa Lạc Lê lại khác. Qua những hành động của Hàn Tử Hiên, Kim Xảo Tuệ nhận ra anh rất quan tâm đến cô gái ấy. Nếu Hoa Lạc Lê rời khỏi học viện, chẳng phải Hàn Tử Hiên sẽ thuộc về mình cô hay sao?

...

Đi được nửa đường, Hoa Lạc Lê rẽ vào phòng vệ sinh, bỏ mặc con chim bồ câu Lộ Lộ thơ thẩn một mình.

Hoa Lạc Lê vội vội vàng vàng chạy trên con đường nhỏ dẫn đến khu vườn hoa

phía sau học viện. Ánh chiều tà chênh chếch chiếu xuống những luống hoa, ánh sáng đỏ tía xuyên qua những chồi non mơn mớn, xuyên qua đám lá xanh làm chúng thêm bóng mượt, căng tràn nhựa sống. Một cơn gió thổi qua, cành lá đung đưa trong gió, những đóa hoa hàm tiếu cánh mỏng rung rinh, dường như cây lá của cả khu vườn đang hân hoan chào đón cô.

Quả nhiên không phụ công người, hoa hồng đã bắt đầu nở rộ. Bà ngoại Lạc Lê đã nói, sau khi tặng người kia chín trăm chín mươi chín bông hồng, tình yêu của hai người sẽ được thiên trường địa cửu. Cho nên, Hoa Lạc Lê quyết định tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên hàng ngày, ngày đầu tiên là một bông, ngày hôm sau là hai bông, hôm sau nữa là ba bông... Cứ như vậy, hôm sau nhiều hơn hôm trước, kiên trì cho đến khi tặng đủ chín trăm chín mươi chín bông hồng mới thôi.

Ngày nào cũng vậy, vào lúc năm giờ sáng, khi mặt trời mới bắt đầu nhô lên từ phía đường chân trời, chiếu những tia nắng đỏ rực báo hiệu bình minh, Hoa Lạc Lê một mình cất bước trên đường.

Qua học viện tiến vào con đường với hàng phong đỏ hai bên, đi hết con đường là tới cổng biệt thự Hoàng tử - nhà Hàn Tử Hiên. Đó là một ngôi biệt thự xây theo phong cách châu Âu khuất dưới bóng cây cổ thụ xanh um, từ đằng xa nghe thấy tiếng nhạc nước êm ái du dương, càng lại gần tiếng nhạc càng rõ, nghe đồn đài phun nước được thiết kế kì công này chính là điểm đặc biệt nhất của biệt thự Hoàng tử.

Hoa Lạc Lê cắt một bó hồng nhỏ, tổng cộng là ba mươi sáu bông, bọc cẩn thận trong lớp bóng kính, đứng dựa vào hàng rào sắt sơn tím uồn hoa chờ đợi. Một cơn gió lạnh đột ngột thổi tới, Hoa Lạc Lê bất giác rung mình, tay nắm chặt bó hoa. Nhưng bàn tay vô tình nắm chặt quá khiến gai hồng đâm sâu vào da thịt, những vết thương cũ do gai đâm còn chưa kịp liền miệng giờ lại tiếp tục rỉ máu.

Rất nhiều lần, Hoa Lạc Lê tự hỏi vì sao ngày nào cô cũng tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên? Nhưng cho đến giờ cô vẫn không tìm được câu trả lời, chỉ là muốn tặng cho anh, đơn thuần là muốn tặng hoa cho anh mà thôi. Cũng có lúc, cô tự hỏi cô có thực sự muốn làm việc này? Nhưng cuối cùng cô vẫn không tìm thấy đáp án. Cô nghĩ, cho dù anh không cần, cô cũng cứ tặng hoa cho anh. Lại cũng có đôi khi, cô tự hỏi tại sao lại tặng anh hoa hồng mà không phải là một loại hoa nào khác? Trong muôn vàn loài hoa, chỉ có hoa hồng, duy nhất hoa hồng xứng đáng là loài hoa biểu trưng cho tình yêu, cho nên khi cô tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên thì không có nghĩa là cô tặng hoa cho anh, mà là cô đang dâng tặng anh tình yêu của mình - một tình yêu vô bờ bến.

Điều Hoa Lạc Lê lo sợ nhất lúc này là nếu nhà Hàn Tử Hiên cũng có một khu vườn trồng đầy hoa hồng thì việc cô tặng hoa cho anh sẽ trở thành vô duyên và

thừa thãi. Hoa Lạc Lê còn đang suy nghĩ miên man thì đã thấy anh từ xa đi lại, nhìn thấy anh mỉm cười từ xa...

Anh Tử Hiên còn chưa biết là mình mang hoa tặng anh ấy. Anh ấy chắc sẽ thích nó chứ?

Bây giờ đã là cuối thu, trời sắp vào đông, cơn gió lạnh lùa qua tay áo cô như con dao sắc cắt vào da thịt. Cô bất ngờ ngẩng đầu lên quan sát, ánh bình minh đã lướt tới ban công căn phòng phía đông trên tầng thượng.

Ai mà dậy sớm như vậy? Hoa Lạc Lê tò mò nhìn lên đó, thấy có người đi về phía cửa sổ, mở rèm để ánh mặt trời chiếu qua cửa kính rồi đi vào phòng. Bóng người đó đổ dài bất động trong phòng, bên ngoài ánh nắng làm tan dần lớp sương mù buổi sáng, vài cơn gió thổi lẫn những giọt sương sớm còn đọng lại trên cành lá. Khung cảnh biệt thự như một bức tranh thủy mặc trải dài, ánh sáng như nét bút, mây khói như hòa quyện cùng gió bụi... thành một dòng suối nhỏ... lòng suối đầy đá cuội... nước cạn... dưới làn sương mù huyền ảo của một buổi sáng thu đông... nước cạn và đá cuội lộ ra...

Người đó mở cửa bước ra ngoài ban công, đúng lúc mặt trời ló rạng sau những đám mây, ánh nắng vàng rực tỏa chiếu khắp nơi, phủ một lớp hào quang lên người. Hoa Lạc Lê thấy vậy vội vã nép kín sau thân dừa cao.

Gió lạnh buốt như dao, suốt qua trán, xuống má Hoa Lạc Lê, thế nhưng cô không xuýt xoa mà lại khẽ lắm bả, Hàn Tử Hiên, sao anh lại dậy sớm như vậy, mùa đông gió rất lạnh, anh mau vào trong phòng nếu không sẽ bị cảm lạnh mất.

Mấy chú chim non trên cây hót riu rít, tiếng hót nghe như đang cảm thán trước cái lạnh: “Trời lạnh quá, trời lạnh quá...”

Hoa Lạc Lê đưa hai tay chà xát mặt, hai chân cũng khẽ nhún nhảy cho đỡ lạnh, lúc này mới phát hiện trên đầu mũi mình có bám một lớp tuyết mỏng, là tuyết thật ư? Tuyết đã rơi rồi ư? Đúng là những bông tuyết đầu tiên của mùa đông này.

Hoa Lạc Lê dụi dụi mắt, phát hiện Hàn Tử Hiên không còn đứng trên ban công nữa, anh đúng là thiên sứ giáng trần. Bởi chỉ vì anh mà ánh sáng tồn tại, bầu trời lúc này dày đặc mây đen, chuẩn bị cho cơn mưa tuyết đầu tiên - những bông hoa tuyết trắng tinh, từng bông, từng bông rơi xuống nền đất giống như tơ liễu thướt tha buông hai bên bờ sông Giang Nam.

Hoa Lạc Lê quay người, nhanh chóng đi về phía học viện. Không hiểu sao từ trong đáy mắt một dòng lệ nóng trào ra, giống như mầm xuân mọc sau cơn mưa,

giống như thác nước tuôn trào không thể nào ngăn lại được.

Hoa Lạc Lê sinh ra tại một thị trấn miền Nam xa xôi, lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi, cũng là lần đầu tiên dưới ánh bình minh, may mắn nhìn thấy Hàn Tử Hiên.

Hàn Tử Hiên quá nổi tiếng, mới đến học viện đã khiến tất cả các nữ sinh bị hấp dẫn, cuồng tín theo đuổi. Đã thế thành tích học tập của anh còn quá xuất sắc khiến cho các giảng viên ai cũng hài lòng.

Hoa Lạc Lê tự nhủ chỉ có thể đứng xa mấy trăm mét trộm nhìn anh, bởi bên cạnh anh lúc nào cũng có một đội ngũ đông đảo những cô nàng hâm mộ, không còn chỗ cho cô tiến lại nói với anh một lời.

Hàn Tử Hiên đã thay đổi rồi.

Hoa Lạc Lê cảm thấy Hàn Tử Hiên của mười năm trước và Hàn Tử Hiên của bây giờ khác xa quá.

Vào học viện mấy tháng rồi, Hàn Tử Hiên chưa một lần chủ động nói với cô câu nào. Hoa Lạc Lê trong lòng cảm thấy rất buồn. Anh rõ ràng nhận ra cô nhưng lại thường xem cô như người xa lạ. Tuy nhiên, Hoa Lạc Lê mười tám tuổi cũng không còn là cô bé thích Hàn Tử Hiên của mười năm trước nữa. Thâm thương trộm nhớ, cảm giác rất dễ chịu, cho dù không thể diễn tả rõ ràng.

Đây là bí mật của Hoa Lạc Lê, cô giữ nó cho riêng mình - ngày ngày cứ bốn giờ sáng cô thức dậy, đi đến vườn hoa sau học viện chọn hoa, đến năm giờ thì mang hoa đến tặng anh; hàng ngày cô đều chờ đón thời khắc mang hoa hồng tặng cho hoàng tử của cô...

Hàn Tử Hiên ngồi trong thư phòng, tập trung suy nghĩ để lý giải sự việc này. Không nhớ bắt đầu từ khi nào, cứ năm giờ sáng hàng ngày, anh ra cổng là lại nhận được một bó hồng để sẵn ở đó.

Hoa rất tươi, thậm chí trên cánh hoa đỏ thắm vẫn còn đọng những giọt sương sớm long lanh. Cánh hoa che giấu nhị vàng phía trong phải chăng ẩn chứa một trái tim tinh tế và nhạy cảm? Trên tấm thiệp ghi dòng chữ: *Tặng Hàn Tử Hiên - hoàng tử của em*. Đã ba mươi lăm ngày qua, không một ngày nào thiếu. Không bao giờ gián đoạn, cho dù trời mưa gió.

Hôm qua, bác quản gia Hàn lúc mang hoa lên phòng anh đã không nén nổi tò mò hỏi: “Nhị thiếu gia, lại là hoa hồng, thật đẹp quá. Cậu nói xem, là ai tặng cậu vậy? Haiz, cậu nhìn xem, hôm nay là mười bông hồng phấn, mười lăm bông hồng

vàng và mười bông hồng đỏ.”

Anh rời mắt khỏi chồng sách, quay lại cười với bác Hàn: “Cháu cũng không biết nữa” rồi tiếp tục cầm bút lên ghi lại những nốt nhạc quan trọng.

“Nhị thiếu gia, cậu không quan tâm tiểu thư nào đã tặng hoa sao?”

“Bác Hàn, gần đây bệnh viện có gọi điện đến không?” Anh không trả lời câu hỏi của bác Hàn mà hỏi lại. Sự việc cả đời không thể quên đã xảy ra từ khi anh còn nhỏ, sau đó không chuyện gì có thể khiến anh bận tâm nữa.

“Bệnh viện có gọi điện tới, nói là thuốc sẽ sớm được gửi tới, nhị thiếu gia yên tâm. Viện trưởng Trương đánh giá rất cao bài luận của cậu, ông ấy hi vọng có thể cùng cậu tiếp tục thảo luận thêm.”

“À, mai là cuối tuần, bác gọi cho viện trưởng Trương, nói là mai cháu sẽ qua đó.” Hàn Tử Hiên đứng dậy, thu gọn sách, chuẩn bị xuống nhà ăn sáng.

“Nhị thiếu gia, còn hoa này...” Bác Hàn do dự chỉ chỉ vào những bông hồng đang cắm trong bình.

“Cháu biết rồi. Cháu xuống nhà trước đây.” Hàn Tử Hiên lấy ra một cuốn sách dày, nhặt mấy cánh hoa, dùng vải bông lau sạch, đặt vào trang sách, rồi gấp sách lại. Một mùi hương sực nức đưa lên mũi, vấn vít mãi không phai.

Anh nhìn đám lá xanh biếc còn vương lại hương thơm của bùn đất, phần cành hoa còn chưa cắt hết gai. Nếu là hoa mua ở cửa hàng hoa thì không thể nào còn nguyên cả đất và gai như thế này được. Hơn nữa, làm gì có cửa hàng hoa nào mở cửa từ lúc bốn, năm giờ sáng. Lẽ nào người tặng tự trồng hoa? Đây rõ ràng là hoa hồng Pháp nghìn cánh - loài hoa rất quý nhưng cũng rất khó trồng. Chuyện này thật sao? Thực sự có người kiên trì đến vậy sao?

Hồng Pháp nghìn cánh quý không chỉ vì hương sắc vượt trội mà còn vì nó đòi hỏi sự chăm sóc rất kì công, lại chỉ ra hoa một lần trong đời, cây hoa cũ năm sau không ra hoa nữa, cho nên sản lượng thấp hơn các loài hoa khác. Nhưng cũng chính vì thế mà loài hồng Pháp nghìn cánh này được tôn vinh là “nữ hoàng của vương quốc hoa.”

Hồng Pháp nghìn cánh đa phần là màu hồng phấn, ngoài ra cũng có những màu khác, nhưng điểm khác biệt lớn nhất là ở đài hoa. Đài hoa của loại này nhẵn bóng, không có gai trong khi đài hoa của các loại hồng khác có rất nhiều gai nhọn. Hương thơm cũng rất khác. Hồng nghìn cánh là loại hồng thơm nhất của Pháp. Hơn nữa, vì cả đời chỉ cho hoa một lần duy nhất nên nó mang thông điệp - cả đời này vĩnh viễn

chỉ yêu một người.

Không bỏ cuộc thật sao? Hàn Tử Hiên cúi mặt, anh thực sự muốn biết, người tặng hoa có thể duy trì đến bao giờ? Có chấp được bao lâu? Kiên trì được bao lâu?

Mùi hương hoa dâng lên khiến trong lòng anh không ngừng cuộn lên câu hỏi: Ai đã tặng hoa? Rốt cuộc người đó là ai? Nhưng cho dù là ai thì anh cũng chẳng quan tâm. Thứ anh quan tâm lúc này chỉ có sách báo. Anh thực sự chỉ muốn biết đáp án của những việc liên quan đến sách báo.

Bất kể là người ấy có biết hay không, Hàn Tử Hiên đã quyết định - nhất định phải giữ khoảng cách, coi nhau như người xa lạ, với anh và người ấy đó là giải pháp an toàn nhất.

Hàn Tử Hiên chỉ thích cây cỏ sống trong tự nhiên; với anh, hoa hồng cắm trong bình đã chết vì nó không còn rễ, không thể phát triển thêm được nữa. Mùa đông đến rồi, hoa hồng nhất định sẽ héo tàn. Hãy để tất cả theo tự nhiên, kết thúc đi. Đôi khi tàn nhẫn cũng là một hình thức cứu rỗi màu nhiệm. Cho nên anh khản cầu Thượng đế không để cho họ có cơ hội tương phùng, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Thế mà giờ đây, trái tim anh đầy ắp hình ảnh của người đó - là Hoa Lạc Lê.

Anh rất ghét học nhạc, cũng không thích vĩ cầm, lại càng không thích đến học viện. Nhưng bởi có Hoa Lạc Lê nên anh sẵn sàng đi học. Hàn Tử Hiên ngày ngày lưng đeo hộp đàn, thông dong đi trên những con đường đầy bóng mát trong trường, trong lòng anh dâng lên một ước muốn mãnh liệt, một niềm vui không thể giải thích: niềm hi vọng có thể gặp được Hoa Lạc Lê, được đứng từ xa nhìn cô.

Bất kể là giờ tự học hay giờ giải lao anh đều tìm ra một lý do thông minh để thoát khỏi đám đông, lên lầu thượng nhìn ra xa tìm kiếm bóng dáng nữ sinh mặc váy xanh lam. Mỗi lần nhìn anh đều thấy cô vụng về nhưng rất đáng yêu, nhất cử nhất động của cô đều khiến người khác không khỏi bật cười.

Khi Hoa Lạc Lê cười, trên má trái sẽ xuất hiện lúm đồng tiền; chỉ là một vết lõm nhỏ mà khiến nụ cười ấy trở lên ngọt ngào làm sao, nụ cười đi thẳng vào trái tim anh và tan chảy trong đó.

Khi Hoa Lạc Lê nói chuyện, hàm răng trắng đều tăm tắp lộ ra dưới đôi môi hồng, vô cùng dễ thương.

Mắt Hoa Lạc Lê đưa đi đưa lại linh hoạt, con ngươi đen láy như ngọc trai đen lấp lánh, có lúc lại cảm thấy đôi mắt ấy trong veo như nước hồ mùa thu, có thể nhìn thấy đáy, có lúc lại thấy đôi mắt ấy mênh mang như dòng suối, không thể nắm bắt.

Hoa Lạc Lê thích nhất là mặc váy màu xanh lam, cho dù là váy ca rô màu xanh lam nhạt, váy xòe màu xanh lam, hay váy chữ A xanh lam tươi sáng đều khiến cô nổi bật giữa đám váy ren công chúa cầu kì của những nữ sinh khác.

Hoa Lạc Lê không thích làm điệu cho mái tóc, cô luôn buông tóc tự nhiên xuống hai vai hoặc bện thành hai đuôi sam thắt nơ hồng. Theo bước chân cô, chiếc nơ nhìn như đôi cánh bướm hồng xinh đẹp dập dềnh vỗ cánh, cũng có lúc trông giống như lá phong rung rinh trong gió.

Hoa Lạc Lê thích nhất là táo đỏ, đồ uống thích nhất là sữa tươi, còn thích cầm sách, ngồi tựa vào góc phong ngấm hoàng hôn, đọc sách chỉ là cái có vì cô không hề nhìn vào cuốn sách, việc cô làm chỉ là ngồi thần thờ ngấm mặt trời lặn.

Trừ Hoa Lạc Lê, chỉ có Hoa Lạc Lê, mãi mãi là ba chữ - Hoa Lạc Lê - trong nhật kí của anh trang nào cũng có cái tên này. Hoa Lạc Lê mười tám tuổi vẫn giống hệt Hoa Lạc Lê lúc tám tuổi: nhí nhảnh dễ thương, ngây thơ cả tin, rất dễ bị người khác lừa. Cho nên Hàn Tử Hiên, anh là hiệp sĩ do Thượng đế phái xuống để bảo vệ cho Hoa Lạc Lê.

Ngay từ nhỏ anh đã cảm thấy che chở cho Hoa Lạc Lê là trách nhiệm của mình. Mặc dù hầu hết thời gian là anh trêu chọc cô, không phải bảo vệ cô.

...

Hôm nay Hàn Tử Hiên dậy rất sớm, vì thói quen nghiên cứu y học vào sáng sớm và cũng còn vì cuốn sách có ép cánh hoa hồng đó nữa.

Hôm nay, trời có sương mù, màn sương giống như một tấm voan mỏng trong suốt đến kì ảo phủ trên cảnh vật, bóng trắng mờ nhạt, ráng hồng nhẹ bay. Hàn Tử Hiên như thường lệ tiện tay nhắc một cuốn sách đặt trên đầu giường giở ra xem. Giở được mấy trang đã thấy hương hoa theo gió đưa lên mũi.

Lại đổi lấy một cuốn khác, mấy cánh hồng đỏ thắm rơi ra từ cuốn sách, đường vân trên cánh hoa tuy mảnh nhưng rõ nét, trên bìa sách có dấu vết của nước hoa.

Lại đổi thêm một cuốn khác, những cánh hoa bất ngờ rơi lả tả, hồng vàng, hồng trắng, hồng đỏ, hồng phấn, loại nào cũng có.

... Hoa bay đầy trời, rụng cả xuống người, tô điểm cho vạt áo của anh, hương hoa sực nức luôn trong gió, mùi hương này sao lạ vậy, dường như không chỉ có hương hoa hồng mà còn có hương thơm của cả những loài hoa khác, sao mà càng giấu càng thơm, càng ủ càng nồng, càng thơm ngát càng đau lòng.

Anh đưa tay ôm tất cả sách có trên đầu giường, vô thức đưa lên mũi ngửi mới phát hiện ra cho dù anh có trốn vào đâu cũng không thể thoát khỏi mùi hương này - lòng bàn tay cũng đã thấm đẫm hương hoa. Hàn Tử Hiên ngồi ngây bên mép giường, rồi anh khẽ cười, bất lực - toàn là tự lừa dối mình.

Gió lạnh thổi, có vẻ trời đã vào đông, hoa hồng vẫn nở như cũ - nhận định sai lầm đầu tiên của anh.

Hôm nay là ba mươi sáu bông.

Ngày hôm qua, khi ba mươi lăm bông hồng được đặt trên bàn trước mặt anh, anh mới thực sự nhận ra hoa hồng vẫn nở - cho dù mùa đông.

Khi anh mở cửa phòng bước ra ngoài ban công, bất ngờ phát hiện bó hoa hồng đã dựa sẵn ngoài hàng rào sắt nhà mình, một bó hoa to, đủ màu sắc phối hợp rất hài hòa. Ba mươi sáu bông hồng hé nở, tươi tắn khác thường như ba mươi sáu ngọn lửa thiêu đốt tâm trí anh. Ngoài trời đang có tuyết rơi, trời lạnh hơn mà sao tim anh lại nóng rực?

Hàn Tử Hiên bước vào trong phòng, bí mật quan sát động tĩnh bên ngoài. Cuối cùng, trong màn sương mờ ảo anh cũng nhìn thấy người ấy, một cái bóng xanh xinh đẹp, tóc mây, da tuyết - hóa ra là cô ấy, Hoa Lạc Lê.

Anh vội vàng chạy xuống nhà, lao ra mở cổng, lập tức tìm bó hồng ấy, vô tình phát hiện trên gai hồng vẫn còn đọng mấy giọt máu đỏ tươi. Hàn Tử Hiên buồn bã cúi đầu. Thật sao, truyền thuyết từng nói - hoa hồng tình yêu phải được tưới bằng máu - lẽ nào, truyền thuyết là thực?

Trận tuyết đầu đông, tuyết rất nhỏ nhưng lại gây ra cho con người niềm cảm thương vô bờ.

Nhìn ra xa, thấy Hoa Lạc Lê từng bước, từng bước một rời đi, đường trơn, cô bước đi vô cùng khó khăn, không cẩn thận, ngã nhào trên mặt đường trơn trượt, sau khi đứng dậy, chưa đi được mấy bước, lại ngã xuống lần nữa...

Giọt lệ nóng hổi trượt khỏi mắt Hàn Tử Hiên - nha đầu ngốc, anh không ngờ em làm như vậy, thật là ngốc. Em làm như vậy, thực sự khiến anh không biết phải làm thế nào! Hoa của em tặng, anh sẽ nhận. Mãi mãi đón nhận!

...

Trong học viện âm nhạc.

“Lạc Lê, hoàng tử Hàn Tử Ngang bảo tớ chuyển cho cậu cái này. Hey, hai người hẹn hò rồi à? Bắt đầu từ khi nào thế? Sao tớ lại không được thông báo...” Lộ Lộ nắm chặt chiếc vé xem phim, tròn tròn mắt nhìn trừng trừng vào Hoa Lạc Lê, đôi mắt giống như hạt đậu xanh vừa thích thú vừa giận dữ nhìn Hoa Lạc Lê như nhìn cái đùi gà rán yêu thích của cô ấy.

“Lộ Lộ, cậu thích Tử Ngang à?” Hoa Lạc Lê không buồn chớp mắt, tiếp tục làm bài tập, cô mong nhanh chóng làm xong để còn ra vườn sau nhổ cỏ cho mấy luống hoa hồng.

“Vớ vẩn! Làm gì có!” Lộ Lộ le lưỡi, chối bay chối biến.

“Đưa vé đó cho tớ!” Hoa Lạc Lê ngẩng lên, cố nén cười, chìa tay ra.

“Cậu đi thật à? Hoa Lạc Lê, cậu chuyển mục tiêu rồi à? Không thích Hàn Tử Hiên nữa à?”

Cơ bản là muốn trêu chọc Lộ Lộ, nhưng cô ấy lại lôi cả Hàn Tử Hiên vào chuyện này, như thế là không được.

“Có cậu ấy. Cậu mới là loại người có mới nói cũ. Cậu đã sớm thích Hàn Tử Ngang rồi.”

“Này... này... này... sao lại đá bóng sang chân tớ như vậy. Tớ đã sớm nhận ra, Lạc Lê à, loại con gái nhà thường dân như bọn mình làm sao có thể sánh với hoàng tử Hàn Tử Hiên xuất thân cao quý được. Đừng nói là thân phận khác nhau, trước hết hãy nói đến chuyện chỉ số IQ của anh ấy cao như vậy, hẳn nhiên anh ấy là một người rất thông minh, người như vậy sao có thể cùng nói chuyện với hạng người tư chất bình thường như chúng ta? Mà cho dù anh ấy có là người không phân biệt sang hèn cao thấp đi chăng nữa, thì thử hỏi những kiến thức âm nhạc uyên thâm mà anh ấy nói, cậu có thể hiểu được bao nhiêu? Cậu hiểu thế nào gọi là cung la thứ, thế nào là cung si giáng trưởng, thế nào là cung đô trưởng không? Lại còn những *Sonata, Concerto*... vân vân, cậu biết tác phẩm nào của Antonio Vivaldi không? Biết Johann Sebastian Bach là người nước nào không? Cậu có biết bản *Niềm vui* là bản giao hưởng số mấy của Ludwig van Beethoven không?”

Hoa Lạc Lê nghe mà choáng váng. Cô sốc thật sự! Cô... cô... hoàn toàn không biết. Không biết gì hết. Đoàng, đầu Hoa Lạc Lê có tiếng nổ lớn, gió thổi ù ù qua lỗ thủng đó, môi cô tái nhợt.

Từ khi Lộ Lộ cất lời, Hoa Lạc Lê cảm thấy cô đang bị một khẩu súng máy nhắm bắn, thân hình đầy thương tích, như lá cờ rách nát còn bị gió thổi tung. Hóa ra

khoảng cách giữa Hàn Tử Hiên và cô không hề nhỏ như cô tưởng tượng.

“Còn nữa, trước đây anh Hàn Tử Hiên đã từng học y, anh ấy là một ngoại lệ, được đặc cách nhận vào Học viện Y năm ngoái. Ngay từ khi còn học trung học, anh ấy đã có một công trình nghiên cứu về y học được đánh giá cao. Y học và âm nhạc, hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau mà anh ấy đều là thần đồng. Tuy nhiên, anh ấy lại rất khiêm tốn nên không mấy người biết anh ấy tài năng như vậy, cũng như không mấy ai biết gia thế thực sự của anh ấy như thế nào. Cha anh ấy là nghệ sĩ vĩ cầm, được Học viện Âm nhạc Hoàng gia Anh tặng Huân chương Danh dự, thường xuyên đi lưu diễn khắp thế giới, nhận được bao giải thưởng danh giá. Mà đây cũng chỉ là phần nổi của tảng băng thôi vì tất cả những thông tin này đều là từ miệng của Kim Xảo Tuệ nói ra, tất nhiên cô ta không nói hết... Hoa Lạc Lê, khoảng cách giữa bọn mình và Hàn Tử Hiên chẳng khác nào khoảng cách giữa trời và đất.”

Lộ Lộ có lẽ do nói nhiều và nhanh quá nên đã thấm mệt, phải đưa hai tay lên chống cằm rồi mới có thể nói tiếp:

“Hoàng tử Hàn Tử Hiên mãi mãi là ân số đối với chúng ta - đẹp trai, thanh lịch, thông minh. Từng có một ngôi sao đưa ra giá rất cao, đề nghị Hàn Tử Hiên tham gia ban nhạc, trở thành ca sĩ thần tượng tuổi teen nhưng tất nhiên anh ta vừa lên tiếng đã bị đuổi khỏi cửa. Nực cười thật, người xuất thân cao quý như Hàn Tử Hiên đâu có thiếu tiền, thậm chí nhà anh ấy tiền còn đề chết người ấy chứ. Hơn nữa, bên cạnh Hàn Tử Hiên luôn có hai mỹ nữ đa tài, một là Kim Xảo Tuệ thông minh lanh lợi, hai là Hàn Ân Châu đánh đá chua ngoa. Có hai đối thủ nặng kí như vậy, muốn cùng Hàn Tử Hiên, e rằng chúng ta không qua được vòng gửi xe. Nhưng hoàng tử Hàn Tử Ngang lại khác, anh ấy không thần bí như Hàn Tử Hiên, nhất định có thể tiếp nhận những nữ sinh bình thường như chúng ta. Và Hàn Tử Ngang cũng chưa từng hẹn hò với cô gái nào, không như Hàn Tử Hiên lúc nào bên cạnh cũng kè kè hai thiên thần hộ mệnh. Vì vậy, cho dù họ cùng là anh em một nhà nhưng Hàn Tử Ngang gần gũi với những nữ sinh bình thường như bọn mình hơn. Tớ nghĩ thế, cậu thấy sao? Lạc Lê...”

Lộ Lộ nhìn Hoa Lạc Lê, nhìn đi nhìn lại một hồi lâu: “Lạc Lê, không phải tớ muốn làm cậu nhụt chí đâu, nhưng thực sự cậu có cố gắng cũng vô ích, vì vậy chúng ta cùng từ bỏ nhé.”

Trong lòng Hoa Lạc Lê lại kiên định chủ ý khác, để rút ngắn khoảng cách với Hàn Tử Hiên, kể cả là chỉ gần thêm một chút thôi thì cho dù chỉ có 0,0001% cơ hội cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

“Vé xem phim đó để cậu dùng đi, sau này hẹn hò được với Hàn Tử Ngang rồi báo đáp tớ sau cũng được.” Hoa Lạc Lê quay sang Lộ Lộ cười cười rồi tiếp tục làm bài

tập.

Trương Lộ Lộ lắc đầu, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy: “Cậu thực sự không sao đấy chứ? Còn có thể cười tươi như thế? Không phải là thích Hàn Tử Hiên quá đến mức phát điên đấy chứ?”

“Lộ Lộ, cậu hãy đợi mà xem, tớ sẽ từng bước rút ngắn khoảng cách với anh ấy! Nhất định thế! Đúng! Nhất định!” Cho dù có phát điên, cũng không thể khiến Hoa Lạc Lê ngừng thích Hàn Tử Hiên. Thích Hàn Tử Hiên đâu phải chuyện ngày một ngày hai bởi vì ngay từ nhỏ cô đã thâm thích anh rồi. Ngay lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của Hàn Tử Hiên, Hoa Lạc Lê đã thấy trời đất chỉ còn lại ba chữ “Hàn - Tử - Hiên.”

Dưới lầu, đám đông tụ tập vọng lên tiếng ồn ào. Lộ Lộ cúi xuống quan sát rồi bỗng phấn khích hét lên: “Wow, là Hàn Tử Hiên độc tấu vĩ cầm trong quảng trường trường chúng ta. Trời ạ! Tuyệt quá đi!”

Hoa Lạc Lê cũng vội vàng chạy đến cửa sổ, nhìn xuống dưới, lúc này rất nhiều người đứng trên quảng trường trung tâm. Và tâm điểm thu hút mọi ánh nhìn là Hàn Tử Hiên với trang phục biểu diễn được thiết kế hết sức tinh tế theo phong cách châu Âu: một chiếc áo chên vàng nhạt cổ chữ V để lộ áo sơ mi trắng cổ thắt nơ ren nhiều tầng theo phong cách quý tộc thời Phục hưng. Anh tự tin bước lên đứng trên bục tròn cao nằm giữa sân khấu vuông trông thật nổi bật, nói không ngoa, nhìn anh giữa đám người xung quanh chẳng khác nào chim hạc giữa bầy gà. Hàn Tử Hiên duyên dáng cúi người nhắc cây vĩ cầm ra khỏi hộp đàn, đứng bên cạnh giá đỡ bản nhạc tạo hình chiếc đàn dương cầm bằng thủy tinh trong suốt, thật là tuần tú vô song, phong thái hiên ngang.

Những cánh hoa tử vi không ngừng rụng xuống quanh anh, từng cánh, từng cánh hoa rơi xuống, đậu trên ve áo anh, bay lượn quanh anh tạo ra một màn khiêu vũ đầy màu sắc.

Đôi môi hồng mềm mại hé mở, anh đang cười, màu phớt hồng của đôi môi anh có thể nói còn đẹp hơn cả màu hồng của cánh hoa tử vi.

Giáo viên và học viên trong quảng trường đều yên lặng chờ đợi.

Tiếng vĩ cầm du dương, lan tỏa ra xung quanh giống như từng chiếc bong bóng nhiều màu sắc được thổi ra, bay lên, bay lên, lơ lửng giữa không trung, làm cho tâm hồn người nghe dịu lại.

Dưới quảng trường đông nghịt người đứng xem, họ chen nhau tiến lại gần sân

khẩu, Hoa Lạc Lê không nhìn rõ được, cô quyết định xuống quảng trường để xem Hàn Tử Hiên độc tấu.

Cộp cộp... Hoa Lạc Lê lao nhanh xuống cầu thang, không hề hay biết đang đi phía sau là khắc tinh số một - Hàn Tử Ngang, bởi vì trong mắt cô lúc này chỉ có mỗi hình bóng Hàn Tử Hiên lay động.

Hàn Tử Ngang buồn bã nhếch miệng, đôi mắt lộ rõ vẻ thất vọng. Dáng vẻ say mê của Hoa Lạc Lê cho thấy dường như cô ấy đã quen biết Hàn Tử Hiên từ trước. Nhưng rõ ràng là anh gặp cô trước, không phải sao? Cho dù Hàn Tử Hiên là em ruột, anh cũng không thể dễ dàng đem dâng Hoa Lạc Lê cho cậu ấy. Bởi vì, như thế sẽ tốt cho cô bé.

Chỉ có anh mới thích hợp với cô ấy - Hoa Lạc Lê, cô ấy chỉ có thể thuộc về một mình Hàn Tử Ngang mà thôi!

Hoa Lạc Lê muốn chen lên phía trước để đến gần Hàn Tử Hiên hơn nhưng mỗi lần cô cố chen lên là một lần lại bị đám đông đẩy lùi về phía sau.

Tiếng đàn vừa ngừng lại, mọi người đều bị những giai điệu đẹp đẽ, mượt mà ấy khuấy động, nhất là đám nữ sinh bị kích động, nhiệt huyết như sóng biển trào dâng:

“Wow wow, hoàng tử Hàn Tử Hiên, hoàng tử Hàn Tử Hiên, hoàng tử Hàn Tử Hiên, chúng em yêu anh!”

“Wow, wow, nghe hay quá! Đàn nữa đi! Hoàng tử của chúng em!”

“Hoàng tử Hàn Tử Hiên, hẹn hò cùng em nhé. Em yêu anh! Yêu anh nhiều lắm!”

...

Hoa Lạc Lê đứng ngoài đám đông, cho dù cô đã cố kiểm soát, kể cả nhảy lên cũng không thể nhìn rõ Hàn Tử Hiên đứng trên sân khấu. Toàn bộ nữ sinh như âm nước lúc sôi, cứ trào lên phía trước, chen lấn dữ dội, không cần biết ai giẫm lên chân ai, ai kéo áo ai. Quảng trường ồn ào huyên náo... khắp nơi đâu đâu cũng là những tiếng hét chói tai của đám nữ sinh...

“Này, đừng chen nữa, tôi phải gặp hoàng tử Hàn Tử Hiên của tôi! Ai đó đừng có kéo tôi, đáng ghét...”, tiếng một nữ sinh bị đám đông phía trước chen bật ra sau bất mãn hét lên.

“Hey, hey, thật quá đáng, ai đang giẫm lên chân tôi, chân của tôi... đừng có cản bước tôi lại gần anh chàng đẹp trai của trường chúng ta! Chết tiệt, ai đã đá mất giày của tôi, một bên giày của tôi vắng đâu mất rồi! Hừm, hừm...” Một nữ sinh to béo cúi người tìm chiếc giày bị tuột mất lều bầu.

“Đi mau, đồ con heo trèo cao, cậu không xứng với hoàng tử của trường ta, mau cút đi.” Một cô nàng điệu đà lớn tiếng xua đuổi nữ sinh mất giày kia.

Hoa Lạc Lê không thể chen lên được, xung quanh cô, trước sau, trái phải đâu đâu cũng là người, cả một biển người. Cô bị đám đông xô đẩy, chen lấn, chen chặt đến mức bị kẹt ở giữa, biến thành nhân thịt người của bánh bao, người cô xếp lếp như cá mòi bị lèn chặt để chuẩn bị đóng gói.

“Đừng chặn đường!” Hoa Lạc Lê một mình đứng không vững lại bị hai nữ sinh cuồng nhiệt xô đẩy, loạng choạng và ngã ra đất. Cô ngồi bệt trên sân quảng trường, váy áo lấm lem bụi đất, mấy cánh hoa tử vi vương trên tóc, tuy có phần nhếch nhác nhưng dưới ánh nắng rực rỡ nhìn vẫn xinh đẹp.

Hàn Tử Ngang từ phía sau đỡ cô đứng dậy.

Hoa Lạc Lê quay lại nhìn anh, mắt cô hoa lên, những hình ảnh chồng chất lên nhau, giống như quay về thời thơ ấu: mỗi lần chơi ngoài cánh đồng bị vấp ngã, luôn có anh Tử Hiên từ đằng sau đỡ cô dậy.

“Anh Tử Hiên...” Ánh sáng hư ảo, Hoa Lạc Lê gọi khẽ.

Hàn Tử Ngang nghe tiếng gọi, đôi môi anh đào liền trĩu xuống đầy thất vọng. Anh lạnh lùng vô cảm nhìn cô. Ánh mặt trời vàng rực dịch chuyển theo quỹ đạo, dần dần lan tỏa trên mặt anh, chiếu vào hàng mi cong vút làm chúng in bóng mờ mờ xuống gò má.

Mặt trời chiếu qua ngọn cây, khuôn mặt cô mơ màng giống như được bao phủ một đám sương khói, khiến cô tựa như mơ như mộng, như ma quỷ lạc giữa trần gian để mê hoặc người đời.

Hàn Tử Ngang kéo cô ra khỏi đám đông.

Hoa Lạc Lê vẫn chưa dứt cơn mộng, cô vẫn cho rằng người đang đứng trước mặt mình là Hàn Tử Hiên. Cho nên cô trở lại dáng vẻ thân thiết ngày nhỏ, ríu rít cười nói như chim non với anh: “Anh Tử Hiên, chúng ta đi đâu? Anh Tử Hiên, em rất nhớ anh...”

Câu cuối cùng nhỏ như tiếng muỗi vo ve, Hàn Tử Ngang nghe không rõ. Anh

quay đầu lại đúng lúc bắt gặp khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô, dáng vẻ e ấp của cô lúc này giống như hoa cỏ mỏng mỏng, lại vừa như dòng nước trong xanh hiền hòa, vô cùng đáng yêu, nhưng không hiểu sao nhìn thấy nó lại khiến anh tức giận. Anh cầm tay cô, kéo cô đi vào tòa nhà.

Hoa Lạc Lê bất ngờ ngửi thấy mùi nước hoa Versace thay vì mùi hương hoa sen từ hồ phía trước mặt.

“Anh Tử Hiên, chúng ta đi đâu?” Hoa Lạc Lê lại hỏi lại.

“Về nhà anh,” Hàn Tử Ngang không có ý định cải chính với Hoa Lạc Lê. Anh đã nhuộm tóc nâu vàng, hôm nay còn mặc âu phục giống phong cách Hàn Tử Hiên thường mặc, cố làm người khác nhầm lẫn anh với Hàn Tử Hiên. Hoa Lạc Lê nhận nhầm anh là chuyện khó tránh khỏi.

Sở dĩ anh làm vậy vì mỗi khi xuất hiện, Hoa Lạc Lê luôn hoảng hốt chạy trốn, còn anh không muốn ngày ngày phải đuổi theo bắt cô lại. Cải trang thành Hàn Tử Hiên là giải pháp tiết kiệm không ít công sức. Hàn Tử Ngang cứ thế, thoải mái và vui vẻ nắm tay Hoa Lạc Lê, cảm thấy bàn tay cô thật nhỏ nhắn và mềm mại.

Hai má Hoa Lạc Lê ửng hồng, mấy cánh hoa tử vi rụng xuống mái tóc mây của cô.

Hàn Tử Ngang dịu dàng nhìn sang cô, phong thái nho nhã hết như Hàn Tử Hiên, anh khẽ khàng đưa tay nhặt những cánh hoa trên tóc cô, mấy sợi tóc tơ vương lấy tay anh.

Những ngón tay mảnh dẻ, trắng hồng, dưới ánh nắng gần như trong suốt.

Trong mắt Hoa Lạc Lê, Hàn Tử Hiên lúc nào cũng đẹp đến mức không thể miêu tả thành lời, mỗi lần anh xuất hiện với một phong cách khác nhau, vẻ đẹp khác nhau. Nhưng bất kể biến đổi như thế nào, anh luôn là chàng bạch mã hoàng tử đẹp nhất trong lòng cô.

“Lạc Lê, em muốn đến nhà anh chứ?” Hàn Tử Ngang mỉm cười khó hiểu.

“À, vâng, anh Tử Hiên, mười năm trước anh đã nói muốn đưa cho em giày thủy tinh...” Hoa Lạc Lê vẫn đang chìm đắm trong hồi ức, khuôn mặt ửng hồng hết như một quả táo đỏ rất đáng yêu, lại còn tỏa ra một mùi hương quyến rũ nữa.

“Được, sẽ có giày thủy tinh cho em.” Hàn Tử Ngang gật gật đầu, giày thủy tinh là cái gì, căn bản chỉ là một miếng mồi. Bây giờ anh cảm thấy đóng giả Hàn Tử Hiên là một chủ ý không tồi.

“Thật chứ?”

“Thật! Anh thề!” Hàn Tử Ngang lại gật đầu thề thốt.

Hoa Lạc Lê cười híp cả mắt: “Vậy mình đi anh.”

“Được, đi thôi!”

Hàn Tử Hiên đứng trên sân khấu, tầm mắt vượt qua đám đông đuổi theo Hoa Lạc Lê và Hàn Tử Ngang phía xa xa, hoa tử vi bay bay trong gió, vây quanh hai người vui vẻ nắm tay nhau bước đi...

Lông mày Hàn Tử Hiên chau lại, Hàn Tử Ngang rõ ràng nhìn giống một kẻ buôn người thực thụ. Hàn Tử Hiên hạ cây vĩ cầm trên tay xuống, cất vào hộp, hạ giọng thì thầm với giáo viên bên cạnh vài câu, tiếp đó thấy Kim Xảo Tuệ bước lên sân khấu thay anh độc tấu dương cầm, còn Hàn Tử Hiên lui vào cánh gà, xuống hậu trường nghỉ ngơi, sau đó theo lối cửa sau đi mất.

Đám nữ sinh phía dưới vốn đang kì vọng hoàng tử của họ độc tấu vĩ cầm một lần nữa giờ lại thấy Kim Xảo Tuệ bước ra sân khấu chơi dương cầm, đôi mắt tinh tường như mèo hoang giữa đêm tối của bọn họ đã sớm chuyển dịch từ sân khấu về phía bóng của Hàn Tử Ngang và Hoa Lạc Lê đang di chuyển cách đó không xa.

Kim Xảo Tuệ nháy mắt với Hàn Ân Châu, ra hiệu cho cô nhanh chóng bám theo.

“Hoa Lạc Lê, em còn nhớ những chuyện trước đây của chúng ta không?” Hàn Tử Ngang dò hỏi, anh thực sự rất tò mò, rút cuộc là trước đây làm sao Hoa Lạc Lê lại quen Hàn Tử Hiên.

“Đương nhiên là em còn nhớ rồi. Anh Tử Hiên, lẽ nào anh đã quên hết mọi chuyện ngày trước?” Hoa Lạc Lê ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh nước.

Hàn Tử Ngang vội vàng giải thích: “Làm sao có thể quên được, là anh sợ em quên, cho nên thử kiểm tra em chút thôi. À, mà em không quên thật chứ? Nhưng quên cũng không sao, sau này chúng ta còn có những hồi ức mới khác.”

“Không đời nào. Làm sao em có thể quên được, cho đến chết em cũng không quên anh, anh Tử Hiên xấu xa chỉ biết chòng ghẹo em, trước đây toàn bắt nạt em...” Hoa Lạc Lê làm bộ giận dữ nói.

“Ha ha...” Hàn Tử Ngang chỉ dám cười cười đáp lại. Lẽ nào trong lòng cô ấy, Hàn Tử Hiên thực sự là quan trọng như vậy?

“Muốn anh tin em cũng dễ thôi. Em thử nhắc lại những chuyện quan trọng trước đây của chúng ta xem nào? Nếu em nói không sai, anh sẽ tin em, sau đó thực hiện lời hứa, tặng em giày thủy tinh.”

“Vậy thì được. Nhưng anh nói lời phải giữ lời, không được lừa em đấy.” Hoa Lạc Lê tỉ mỉ nhắc lại những hồi ức, từng chuyện từng chuyện, càng nói càng phấn khích, Hàn Tử Ngang càng nghe càng cau mày, cuối cùng mắt tối sầm lại.

Hàn Tử Hiền đi phía sau đưa mắt nhìn cảnh cáo. Anh không thể hiểu vì sao anh trai lại giả dạng anh - lẽ nào anh Tử Ngang thích Hoa Lạc Lê? Trong học viện, anh cũng từng nghe đám học viên đồn chuyện Hoa Lạc Lê rất ghét Hàn Tử Ngang, nhưng không hiểu tại sao Hoa Lạc Lê bỗng nhiên chuyển từ căm ghét sang yêu mến Hàn Tử Ngang nhanh đến thế, lẽ nào cũng là vì anh?

Hàn Tử Ngang rõ ràng là cố ý giả mạo. Cố ý làm như vậy cốt để trêu tức anh hay còn vì lý do nào khác nữa? Nếu còn, thì chỉ có thể là vì Hàn Tử Ngang thích Hoa Lạc Lê mà thôi.

Hàn Tử Hiền cảm thấy mọi chuyện bỗng trở nên rối rắm, phức tạp. Hai người bọn họ vô thức ra khỏi học viện, ngồi lên chiếc Rolls-Royce màu xanh, hướng về biệt thự Hoàng tử. Hàn Tử Hiền đứng yên tại chỗ nhìn chiếc xe vụt đi, chỉ còn lại vệt khói mờ mờ phía sau. Anh lên một chiếc xe khác, bám theo.

Hàn Ân Châu lập tức quay lại quảng trường mách với Kim Xảo Tuệ.

...

Trong biệt thự Hoàng tử

Hàn Tử Ngang ôm con búp bê SD Nhật Bản, quay lại cười với Hoa Lạc Lê: “Đẹp không? Con búp bê này rất giống em.”

“Wow, thật sao? Hi, thực sự rất đẹp. Trước đây em cũng rất thích búp bê.”

“Đây không phải búp bê bình thường mà là búp bê SD đặc biệt của Nhật Bản, là hàng quý hiếm đấy, mỗi mẫu chỉ sản xuất một con, con búp bê này cả thế giới chỉ có một thôi.”

“Ồ, tác phẩm này quả thật được chế tác rất tinh xảo, da nó như da người thật vậy, lông mi cũng rất mềm và đẹp nữa.” Hoa Lạc Lê vui vẻ lật đi lật lại con búp bê, tỉ mỉ xem xét nó.

Búp bê SD này quả là phiên bản thu nhỏ của con người. Mặc váy voan trắng,

trên ngực có cài một đóa hồng bằng lụa, cánh tay áo may phồng mô phỏng bông hoa sen đang hé nở, từng lớp cánh hé mở, lồng vào nhau, chân váy thêu những dây hoa tinh tế, mềm mại, dưới chân là đôi giày bệt xinh xắn thêu hoa hồng xanh.

“Thích không? Trước đây lúc anh một mình trong bệnh viện dưỡng bệnh, chỉ có nó bên cạnh. Không có ai cùng chuyện trò, anh chỉ có nó là bầu bạn. Một mình cảm thấy rất cô đơn nhưng có nó anh cảm thấy mình bớt cái giận. Tuy không phải là người nhưng nó lại có thể ngoan ngoãn nằm yên lắng nghe anh kể chuyện. Nói thật, khoảng thời gian ấy, nếu không có nó bên cạnh, anh sẽ thấy cô độc đến phát khóc mất.” Vì thấy Hoa Lạc Lê cũng thích con búp bê SD nên Hàn Tử Ngang trong lòng rất vui, thoải mái nói ra bao nhiêu chuyện trước đây của mình.

“À, anh Tử Hiên, em còn nhớ trước đây cũng vì dưỡng bệnh mà anh chuyển về quê. Anh yên tâm, từ giờ em sẽ ở bên anh, nghe anh nói chuyện.” Hoa Lạc Lê cảm thấy cay cay nơi sống mũi, cô không muốn Tử Hiên buồn, vì như vậy cô cũng sẽ buồn theo anh.

“Thật không? Em biết không, Lạc Lê, trước đây anh luôn hi vọng tìm được một người con gái như búp bê SD để kết hôn. Bây giờ gặp em và ở bên cạnh em, anh nhớ lại rất nhiều việc. Anh thực sự không ghét em... chỉ là... chỉ là... anh... anh nghĩ anh làm như thế... chỉ là, chỉ là muốn tiếp cận em... cho nên... cho nên anh hi vọng em sẽ không tức giận...” Hàn Tử Ngang càng nói càng kích động, không biết mình đang nói những gì.

Hoa Lạc Lê nghe những lời ấy cảm thấy rất bối rối, cô chữa lại lời anh: “Anh Tử Hiên, anh nói gì vậy? Em nghe không hiểu. Em sẽ không bao giờ giận anh, cho dù anh Tử Hiên có tranh ăn táo đỏ với em... hi hi... nhưng em không hề giận anh một chút nào, bởi vì sau khi ăn táo, anh luôn như ảo thuật gia biến ra cho em bao nhiêu là đồ ăn ngon. Em biết anh Tử Hiên đối với em rất tốt, em sẽ không hẹp hòi như vậy, không giận anh đâu.”

Hàn Tử Ngang nghe xong tràn đầy thất vọng. Bởi vì bây giờ anh mới biết, hóa ra trong lòng Hoa Lạc Lê mãi mãi chỉ có Hàn Tử Hiên, suốt đời cũng không quên ba chữ ấy.

Điều này khiến anh rất miễn cưỡng. Anh tiếp tục nói với Hoa Lạc Lê: “Lạc Lê, anh có đặt may một chiếc váy kiểu dáng giống váy búp bê SD đang mặc, em thử chút xem nhé!”

“Wow, thật thế ạ? Nó nhất định là rất đẹp. Anh Tử Hiên, anh thật tốt với em quá!”

Hàn Tử Hiên đứng ngoài cổng biệt thự, nhìn qua rèm cửa vào trong thấy Hàn Tử Ngang và Hoa Lạc Lê đang nói chuyện rất vui vẻ. Trái tim anh dần dần chết lặng, không thể nói rõ cảm giác lúc này, chỉ biết vô cùng cay đắng.

Anh vòng ra cửa sau, từ cửa sau nhẹ nhàng bước vào phòng khách.

Hoa Lạc Lê ở trong phòng Hàn Tử Hiên thay váy. Mặt cô ửng hồng, háo hức chờ đợi nhận đôi giày thủy tinh của mình. Cô biết anh Tử Hiên nhất định sẽ giữ lời hứa với cô. Bởi Hàn Tử Ngang đang vào vai Hàn Tử Hiên, tất nhiên phải nhập vai đến cùng, cho nên anh mới đưa Hoa Lạc Lê tới phòng Hàn Tử Hiên, như vậy mới không lộ chân tướng.

Hàn Tử Hiên nhẹ nhàng tra chìa khóa phòng, mở cửa.

Dưới ánh hoàng hôn mờ mờ.

Bên trong phòng rất sạch sẽ, đồ đạc bài trí rất tinh tế, toàn là đồ cao cấp, trên giá sách bày đầy sách y học. Những cánh hồng trong bình dường như còn đọng nguyên sương sớm, tươi đẹp vô cùng. Chăn gấm màu xanh xếp gọn gàng ngay ngắn trên giường, màn gió lay nhẹ trong gió.

Trong lúc đưa mắt quan sát quanh căn phòng, Hàn Tử Hiên bất ngờ bắt gặp một khuôn mặt đỏ hồng đang trong phòng anh. Hoa Lạc Lê vừa cởi bỏ trang phục, ánh hoàng hôn mờ ảo phủ lên khiến thân hình cô như được dát lớp vàng mỏng. Cô vội vàng mặc bộ váy voan màu phấn hồng, lưng váy còn có hai tai thỏ, vô cùng đáng yêu.

Hàn Tử Hiên không nhịn được, bật cười:

“Ai, ai ở trong phòng vậy?”

Hoa Lạc Lê nghe tiếng cười, hoảng hốt vô cùng, mở to mắt, sợ hãi nhìn xung quanh, phát hiện Hàn Tử Hiên đang đứng ngay sau lưng mình. Lẽ nào anh đã nhìn thấy hết lúc cô thay đồ? Hoa Lạc Lê tức giận phồng mang trợn mép, mặt nóng bừng, mắng anh: “Anh... anh Tử Hiên, sao có thể làm như vậy được chứ? Da mặt anh cũng dày quá đi, lại còn cười nữa chứ, thật đáng ghét!”

Hoa Lạc Lê ném một chiếc giày thêu về phía anh.

“Ha ha, nhìn thấy cũng có sao. Pháp luật không có quy định nào cấm nhìn cô dâu của mình thay quần áo.”

Hàn Tử Hiên mỉm cười duyên dáng, nhưng rõ ràng trong nụ cười đó có chút

ranh ma của một con cáo.

“Hả?”

Hoa Lạc Lê tạm thời ngừng tranh cãi, đây mới đúng là Hàn Tử Hiên cô quen biết. Từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ nhường cô, anh luôn chiếm thế thượng phong, mỗi câu nói đều khiến cô tức chết.

“Đáng ghét, em đang thay đồ, anh mau ra ngoài đi!”

Mặt Hoa Lạc Lê rạng ngời hạnh phúc, bởi vì anh Tử Hiên nói cô là cô dâu của anh. Nghe không nhầm, đúng là anh đã nói thế.

“Em chẳng phải đã thay xong rồi sao? Hơn nữa, đây là phòng anh, địa bàn của anh, em không có quyền ra lệnh.”

Hàn Tử Hiên tiến lại, dùng tay nâng cằm Hoa Lạc Lê lên, nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt anh có hai ngọn lửa rực cháy, miệng anh khẽ lầm bầm: “Lạc Lê, em lớn thật rồi.”

Hoa Lạc Lê mặc bộ váy voan búp bê đẹp như một đóa hoa thủy tiên thanh khiết dưới nắng vàng.

“Lạc Lê, chúng ta chơi trò chơi đi.”

“Chơi trò gì?”

Hoa Lạc Lê bối rối hỏi lại, không phải anh nói cô đi thay váy sao? Sao bây giờ lại biến thành chủ ý chơi trò chơi? Thật kỳ lạ quá, hôm nay Hàn Tử Hiên đúng là tính khí thất thường.

“Tên của trò chơi này là “Cổ Bảo phiêu lưu kí”, diễn viên nam chính Hàn Tử Hiên vai heo đực, nữ chính Hoa Lạc Lê vai heo cái, các diễn viên phụ đóng vai bạn bè heo, ma quỷ, phù thủy trong mấy vụ bắt cóc chúng ta bỏ qua tên. Hiện tại, heo đực sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng đã leo lên được ngọn núi cao, phá vỡ vòng vây, tìm đến được lâu đài Uy Liêm trên đỉnh núi. Heo cái nghe thấy tiếng gọi yêu thương của heo đực, cuối cùng cũng thả mái tóc dài qua cửa sổ lâu đài làm thang dây để cho hoàng tử leo lên căn phòng cao nhất của lâu đài cổ. Hoàng tử cuối cùng cũng tìm được công chúa. Cho nên...” Hàn Tử Hiên chớp chớp mắt, Hoa Lạc Lê nghe xong đỏ bừng mặt, ha ha, đã sớm biết anh bày trò, nhưng cho dù anh bày trò gì cô cũng vui vẻ tiếp tục giấc mộng này.

Hoa Lạc Lê trầm nghĩ tiếp: Trong trò chơi này, anh Tử Hiên còn nhận đóng vai

heo đực, ha ha, tự mình phân vai cho mình là heo đực, ha ha, chỉ có điều, bất công là mình cũng bị thành heo cái cho xứng đôi, hu hu.

“Cho nên làm sao? Anh nói tiếp đi chứ!” Hoa Lạc Lê nghiêng đầu, khóe mắt cong lên như trẻ con, thúc giục.

“Cho nên, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng thoát ra khỏi lâu đài này.” Hàn Tử Hiên nắm tay cô, kéo ra cửa sau, đi qua cầu thang, sân, bể bơi ngoài trời...

Gió thổi qua cửa sổ, rèm cửa lay động, chạm vào cuốn sách, cuốn sách mở ra “loạt xoạt, loạt xoạt”, những cánh hoa hồng bay lên, lượn vòng theo gió tạo thành những vòng xoáy tuyệt đẹp trước khi rơi xuống nền nhà. Chúng cũng giống như hai người lúc này đang tay trong tay, vui vẻ nhún nhảy bước chân.

“Lạc Lê, hôm nay em rất đẹp. Cứ như công chúa từ truyện cổ tích bước ra vậy.” Hàn Tử Hiên đưa cô đến sân sau, bước qua cổng sau, ra khỏi biệt thự Hoàng tử.

Hàn Tử Hiên vừa đi vừa suy nghĩ: Anh trai vì sao phải giả dạng là mình? Nhưng bất kể là như thế nào, mình cũng nhất định phải chăm sóc tốt cho Hoa Lạc Lê, bởi vì từ nhỏ mình đã thề sẽ làm một hiệp sĩ dũng cảm của cô bé.

Hoa Lạc Lê đi bên cạnh anh bỗng cúi đầu, thì thầm: “Anh đã nói, sau khi em mặc váy công chúa, anh sẽ tặng em giày thủy tinh.”

Hàn Tử Hiên lúc mới nghe ngạc nhiên không hiểu nên có phần lúng túng, nhưng rất nhanh, anh lấy lại bình tĩnh, đôi mắt đẹp lóe lên tinh nghịch, anh bật cười thành tiếng: “À, giày thủy tinh là vật thiêng, phải chọn ngày đẹp mới có thể mang tặng em được. Không thể tặng tùy tiện, nếu không thủy tinh sẽ tan biến thành thủy ngân mất.”

“Ai nói như vậy? Em chưa từng nghe nói qua.” Hoa Lạc Lê phản bác.

“Trong cuốn sách phép thuật anh đọc có nói thế.” Hàn Tử Hiên khẳng định chắc nịch, gật đầu rất tự tin.

Trên sân thượng của biệt thự, Hàn Tử Ngang yên lặng nhìn theo bóng hai người bọn họ khuất dần đến khi chỉ còn nhỏ như một chấm đen. Anh vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng, ném con búp bê SD xuống đất. Hàn Tử Ngang quyết định sẽ dùng hành động thực tế để khẳng định quyền sở hữu đối với Hoa Lạc Lê.

Gia tộc anh có lời nguyên từ xa xưa: những cặp song sinh không thể cùng tồn tại, chỉ có thể để một người sống.

...

Hàn Tử Hiên đưa Hoa Lạc Lê đến bên bờ hồ. Xung quanh tĩnh mịch, những cây tử vi trong học viện nở đầy hoa, gió thổi, cánh hoa bay bay.

Trên hồ, mấy con thiên nga lững thững như ở trong thế giới khác.

“Lạc Lê, em thấy không? Con thiên nga đen giữa hồ chính là hoàng tử bị phù thủy biến thành như trong truyền thuyết đấy.” Hàn Tử Hiên nói, ánh mắt nhìn xa xăm.

“Ồ, thật sao? Con thiên nga đó rất đẹp nhưng nhìn cô độc quá.” Hoa Lạc Lê nhìn chăm chăm vào hồ nước, con thiên nga đen lặng lẽ tách nhóm, một mình đi chuyển vào bờ.

Mặt trời soi xuống mặt nước, ánh sáng lùa vào trong nước, lan tỏa lấp lánh nhưng không thể sưởi ấm nó.

“Anh ấy đang đợi công chúa xuất hiện và giải cứu anh ấy khỏi lời nguyền. Truyền thuyết nói nếu trước hai mươi tuổi, anh ấy không tìm thấy công chúa thì sẽ phải chết dần chết mòn.” Đôi môi anh đào tươi tắn của Hàn Tử Hiên đột nhiên tái nhợt, mím chặt lại. Đôi mắt thanh xuân dường như loáng nước.

“Vậy anh ấy phải đợi đến khi nào? Nhất định sẽ đợi được, đúng không?”

Hoa Lạc không biết tại sao, trong lòng dậy lên cảm giác chua xót, từ khoe mắt, những giọt lệ trong veo lăn xuống lặng lẽ.

“Chắc sẽ đợi được.” Hàn Tử Hiên an ủi cô, khẽ cười.

Hoa Lạc Lê đột nhiên thấy anh mỉm cười, nụ cười thoáng qua rất nhanh, như có như không.

“Nhất định là anh ấy đợi được phải không anh Tử Hiên? Phải kiên trì, chỉ cần tự mình không bỏ cuộc, anh ấy sẽ được Thượng đế ban cho một đôi cánh để bay lên. Trước đây em đọc một cuốn sách, trong đó viết chiến thắng bản thân là chiến thắng tất cả! Cho dù anh ấy có bị phù thủy phù phép, nhưng chỉ cần kiên trì giữ vững niềm tin, anh ấy sẽ vượt qua phép thuật của mụ phù thủy và tìm thấy hạnh phúc. Phép màu sẽ xuất hiện. Bà ngoại em cũng nói với em - nếu con thắng chính mình, là con thắng cả thế giới, vượt qua chính mình là con vượt qua tất cả.”

Hàn Tử Hiên kích động nhìn cô, trong lòng anh, từng đợt từng đợt sóng trào dâng như thủy triều lên, cứ dâng mãi, dâng mãi.

“Hoa Lạc Lê, có biết Học viện Âm nhạc được xây dựng dựa trên mô hình kiến trúc nào không?”

“Em không biết. Nhưng em cảm thấy nơi đây như là một lâu đài trong truyện cổ tích. Lâu đài cổ tích đẹp nhất mà em được biết.” Hoa Lạc Lê cười, khóe mắt cong cong như vành trăng non.

“Học viện được xây dựng dựa trên thiết kế lâu đài Neuschwanstein⁽⁹⁾ của Đức. Lâu đài được xây dựng năm 1869, còn gọi là lâu đài công chúa Bạch Tuyết, được xây theo phong cách hiệp sĩ Đức, tương truyền Bạch Tuyết đã sống ở đó.”

Hoa Lạc Lê hai mắt tròn tròn, hai tay hươ lên: “Ồ, thật vậy à? Đó đúng là lâu đài trong truyền thuyết ư?”

“Ừ, đúng thế. Cách đây mấy năm, anh có dịp đi qua đó. Xung quanh lâu đài là hồ nước, nước trong xanh gợn sóng, thiên nga đùa giỡn trên sóng, đẹp như thơ như họa, giống như chốn thần tiên trên trần gian. Lâu đài là một trong những biểu tượng của nước Đức, cũng là niềm tự hào của người Đức. Nó nằm phía Nam của Munich, trên các vách núi là rất nhiều tác phẩm điêu khắc thiên nga.”

Hàn Tử Hiên bị hình ảnh lâu đài Neuschwanstein làm cho cao hứng, tiếp tục nói:

“Lâu đài ấy được đặt trên một ngọn núi, một bên là thảo nguyên xinh đẹp bao la, phía bên kia là non xanh nước biếc. Lâu đài hình trụ vuông, có tháp nhọn ở trên, bên trong trang hoàng rất sang trọng. Căn phòng lớn nhất trong lâu đài là Đại sảnh Ca sĩ (Sängersaal) được lát đá cẩm thạch, có chứa nhiều đồ cổ, đồ trang sức và tác phẩm nghệ thuật. Một số căn phòng trong lâu đài mở cửa cho du khách tham quan. Bước vào đây mọi người đều cảm thấy hạnh phúc như đang được du ngoạn trong thế giới cổ tích tươi đẹp. Tòa lâu đài trắng đứng trên núi cao này thực sự giống chốn thần tiên cất giữ những huyền thoại bất tử về nhà vua, hiệp sĩ...”

“Nghe anh kể, em thấy tò mò quá. Trong tòa lâu đài đó liệu có phép thuật thật không?” Hoa Lạc Lê chớp mắt nhìn sang anh.

Hàn Tử Hiên bật cười: “Kì thực, phép thuật thực sự có ở trong lòng mỗi chúng ta.”

Anh chỉ chỉ vào trái tim trên ngực mình: “Tin vào nó thì sẽ có, không tin nó, nó không có.”

“Nơi nào có phép thuật, nhất định là rất đẹp.”

“Đúng thế, nơi đó có rừng xanh núi biếc, có những đàn cừu thông dong bước trên tuyết trắng, có những con thiên nga nhàn nhã thả mình trong nước hồ, là thế giới cổ tích. Nhưng...”

Hàn Tử Hiên bỗng nhiên trầm giọng, hàng mi rũ xuống che khuất ánh mắt, nói nhỏ: “Nếu trong lâu đài đó không có công chúa, thì dù cho nó đẹp đến đâu cũng khiến người ta thất vọng. Cho nên anh về nước.”

Giọng nói của anh ẩn chứa một chút buồn bã thê lương, tựa như trong lòng còn có uẩn khúc chưa thể tỏ bày.

“Ồ, kì thực, công chúa nếu không đợi được hoàng tử, nàng cũng sẽ phải chết...” Hoa Lạc Lê cũng bị lây cảm xúc buồn từ anh truyền sang, trong cô tồn tại cả hai loại cảm xúc thích thú và buồn bã, cô rón rén nắm lấy tay anh rồi siết chặt.

Cảm thấy Hoa Lạc Lê chìm vào nỗi buồn, Hàn Tử Hiên khẽ cười, dùng hai tay nắm chặt tay cô, truyền cho cô sức mạnh.

“Lạc Lê, muốn khiêu vũ không?” Hàn Tử Hiên chớp chớp mắt nhìn cô.

“Khiêu vũ? À... nhưng em không biết nhảy.” Hoa Lạc Lê bối rối cup mắt xuống.

“Không sao, hoàng tử sẽ dạy khiêu vũ cho công chúa.” Hàn Tử Hiên làm điệu bộ của một quý ông đang mời bạn nhảy: anh nhún chân, cánh tay vẽ một vòng cung dài, đúng lúc mấy cánh hoa tử vi rụng xuống, nằm gọn trên lòng bàn tay anh.

...

Cách đó không xa Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ hành động bí mật, thần không biết quỷ không hay bỗngưng xuất hiện. Cả hai đưa mắt tìm quanh, khi thấy Hàn Tử Hiên và Hoa Lạc Lê đứng bên hồ, cả hai đều thấy trong lòng tràn đầy thất vọng.

“Xảo Tuệ, thế là sao? Sao hoàng tử Hàn Tử Hiên của chúng ta lại có thể ở cùng “girl hậu đậu” Hoa Lạc Lê được? Thật là chuyện khiến người khác không dám tin.” Hàn Ân Châu hai má phồng lên đầy giận dữ.

“Tớ làm sao mà biết được. Mắt nhìn người của anh Tử Hiên không ngờ kém thế. Ân Châu, sao cậu có thể khoanh tay đứng nhìn Hàn Tử Hiên như vậy. Trước đây, chẳng phải cậu đã làm cho các nữ sinh thích hoàng tử của chúng ta phải bỏ chạy hết sao? Sao lần này lại để cho Hoa Lạc Lê lọt lưới? Ân Châu, cậu thật khiến tớ thất vọng quá! Tự nhiên để xổng mất hoàng tử.” Kim Xảo Tuệ mí mắt giật giật.

“Cậu nói vậy là có ý gì? Có phải cậu muốn trách tớ trông coi hoàng tử không tốt,

để cho Hoa Lạc Lê đánh cướp mắt hoàng tử không? Vậy còn cậu, cậu đã vì hoàng tử làm những việc gì? Hay chỉ biết đứng đây nói khích, để mình tỏ trông coi hoàng tử? Có giỏi sau này tự giải quyết đám ong bướm vo ve quanh hoàng tử đi. Hứ!” Hàn Ân Châu trợn trừng mắt, bất mãn cãi lại.

Kim Xảo Tuệ đã tâm ẩn trong đáy mắt, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, xoa dịu Ân Châu:

“Ân Châu à! Hai chúng ta chẳng phải là cùng chung chiến tuyến hay sao? Phải đoàn kết chứ, chúng ta không phải đối thủ của nhau, đối thủ của hai chúng ta là Hoa Lạc Lê. Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể khiến Hoa Lạc Lê rời xa hoàng tử. Và Hàn Ân Châu của chúng ta là vệ sĩ số một của hoàng tử.”

Kim Xảo Tuệ đặt hai tay lên vai Hàn Ân Châu, ngọt ngào khích lệ. Không còn cách nào khác, Hàn Ân Châu hiện vẫn còn giá trị lợi dụng. Kim Xảo Tuệ đương nhiên biết cách khai thác nguồn lực con người triệt để. Cô thừa biết một chàng trai ưu tú như Hàn Tử Hiên sẽ không đời nào chọn mẫu bạn gái “bình hoa di động” chỉ có sắc mà không có trí tuệ. Cuối cùng, giữa muôn ngàn cánh hoa xinh đẹp, nhất định Hàn Tử Hiên sẽ nhận thấy chỉ có cô mới thích hợp với anh. Nhưng nhiệm vụ cấp bách đặt ra lúc này là đuổi Hoa Lạc Lê ra khỏi học viện, bất kể giá nào cũng phải khiến cho cô ta không còn chỗ trú chân trong học viện.

Chương 4

Nụ hôn đầu lãng mạn

Anh Tử Hiên quả là keo kiệt, rõ ràng muốn hôn người ta, nhưng vì sao lại hôn lướt qua như vậy? Chưa kịp cảm nhận hương vị của nụ hôn đầu tiên nó đã không còn nữa. Hu hu...

Sang tuần học mới, lớp của Hoa Lạc Lê có một bạn học mới chuyển đến. Đương nhiên người ấy không ai khác chính là Hàn Tử Ngang vô cùng ngang ngược.

Hàn Tử Ngang đã quyết định, bất kể dùng cách nào anh cũng phải gạt bỏ hình ảnh của Hàn Tử Hiên ra khỏi đầu Hoa Lạc Lê, vĩnh viễn loại bỏ. Giống như đạo lý một cặp song sinh vĩnh viễn không thể cùng tồn tại.

Đầu Hoa Lạc Lê ong ong, trán toát mồ hôi. Trời đất ơi! Chuyển ai không chuyển, chuyển ngay Hàn Tử Ngang đến đây có khác nào chặn con đường sống cuối cùng của cô?

“Từ hôm nay bạn Hàn Tử Ngang sẽ chuyển đến học lớp chúng ta. Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh bạn ấy.”

Thầy giáo vừa nói xong những lời hoa mỹ, hội trường đã dậy lên tiếng vỗ tay, nhất là đám nữ sinh, mắt ai cũng sáng rực biểu hiện thái độ nhiệt liệt hoan nghênh. Haizz.

“Thưa thầy! Em có thể tự chọn chỗ ngồi không ạ?” Hàn Tử Ngang hỏi thầy giáo mà mắt cứ trợn trừng nhìn vào Hoa Lạc Lê.

“Tất nhiên là được, em cứ tự nhiên.” Thầy giáo vừa dứt lời, tất cả nữ sinh đều tự động chỉ vào chỗ bên cạnh mình.

“Tử Ngang, ngồi chỗ em đi.”

“Bên này còn chỗ trống, xin mời, xin mời.”

“Wow, wow, hoàng tử Tử Ngang, em ngưỡng mộ anh lắm, ngồi cạnh em đi, đây mới là chỗ dành cho anh, ánh sáng rất tốt.”

Các nữ sinh tranh nhau mời gọi.

Ánh sáng bao quanh Hàn Tử Ngang khiến anh ta trông thật đẹp trai, cứ như hoàng tử thời cổ đại lạc đến nơi này.

Hoa Lạc Lê cúi gằm mặt nhìn xuống đất cầu nguyện - Thượng đế toàn năng, xin Người thương xót - không ngồi chỗ con, không ngồi, không ngồi, nghìn vạn lần không được. Cầu trời!

Hàn Tử Ngang thích thú đi một vòng quanh lớp học, cố ý gây áp lực cho Hoa Lạc Lê. Cuối cùng anh ta đi đến bên bàn của Hoa Lạc Lê, nhìn Lộ Lộ cùng bàn, ngạo mạn ra lệnh: “Tôi cho là bạn đã ngồi nhầm chỗ, còn không mau đứng lên, nếu không sẽ vĩnh viễn được tiễn ra khỏi lớp. Cho bạn ba giây, nếu sau ba giây còn chưa chuyển xong thì cứ chuẩn bị tinh thần mà cuốn gói khỏi đây”.

“Hả???” Trương Lộ Lộ vô cùng bối rối. Nhưng chỉ một giây sau cô đã hiểu ý chỉ của hoàng tử Hàn Tử Ngang tuấn tú. Cô tự động đứng dậy, cúi gập người và nói:

“Vâng, đây là chỗ của hoàng tử Tử Ngang, em ngồi nhầm rồi, em sẽ ngay lập tức rời đi.”

Hàn Tử Ngang khịt mũi một tiếng hài lòng.

“Hey, sao anh có thể cư xử thô lỗ như vậy với phụ nữ! Lộ Lộ đã ngồi cùng tôi từ trước rồi. Chỗ này đã có người ngồi, phiền anh chuyển qua chỗ khác.” Hoa Lạc Lê đứng bật dậy, làm sao có thể ngồi nhìn tên xấu xa này tùy tiện ức hiếp phụ nữ trắng trợn như thế được.

“Tôi muốn ngồi chỗ này.” Hàn Tử Ngang vẫn giữ thái độ ngang bướng.

“Anh có biết không? Loại đàn ông không biết tôn trọng phụ nữ như anh, ai cũng ghét. Tôi ghét nhất loại người tự cho mình là ông trời con như anh.” Hoa Lạc Lê giữ chặt tay Lộ Lộ, không cho cô bạn chuyển đi.

“Thật sao? Ý em là em thích những người đàn ông biết tôn trọng phụ nữ?” Hàn Tử Ngang vươn người về phía trước, đối mặt với Hoa Lạc Lê, hỏi lại.

“Đúng thế!” Hoa Lạc Lê ưỡn ngực đồng ý xác nhận.

Toàn bộ nữ sinh trong lớp nhìn thấy Hoa Lạc Lê dám công khai chống lại Hàn Tử Ngang, cảm thấy rất khó chịu. Bọn họ đều cho rằng: “Trời đất! Cậu ta dám mắng hoàng tử Hàn Tử Ngang của chúng ta là thô lỗ. Thật không biết tự lượng sức mình!”; “Hoa Lạc Lê dám không tôn trọng hoàng tử Hàn Tử Ngang của chúng ta, cậu ta mới là người thô lỗ vì dám vô lễ với hoàng tử! Thật khiến người khác không thể tha thứ. Nhà đầu thối này nghèo như vậy làm sao xứng đáng học trong học viện

quý tộc của chúng ta, đồ dơ dáy này sẽ làm dây bẩn sang chúng ta.” “Thật là đồ không biết cao thấp, chúng ta phải dạy cho cậu ta một bài học mới được.”

Đám nữ sinh bàn luận càng lúc càng hăng, thậm chí khi nói còn hoa tay múa chân chỉ về phía Hoa Lạc Lê.

Hoa Lạc Lê trán toát mồ hôi, không còn nghi ngờ gì nữa, đám tiểu thư quyền quý này chỉ biết xu nịnh kẻ quyền thế. Bọn họ không biết phân biệt tốt xấu, đúng sai, tất cả chỉ nhìn vào địa vị của người đó mà quyết định. Thật là một lũ dựa hơi hùm, cho nên nói Hàn Tử Ngang tính cách ngang ngược như vậy một phần cũng do bản tính nịnh hót của bọn họ gây ra.

“Đây là giờ tự học, các em quay về chỗ ngồi, tự ôn lại bài, chuẩn bị cho giờ kiểm tra sắp tới.” Thầy giáo nói xong liền đi ra khỏi lớp, hoàn toàn bỏ qua chuyện lùm xùm đang xảy ra trong lớp.

Không phải chứ? Có thể bỏ đi như vậy sao? Hoa Lạc Lê không nói lên lời.

Một nhóm nữ sinh tiến lên, bao vây dồn ép Hoa Lạc Lê và Lộ Lộ vào góc lớp.

Tên vô lại Hàn Tử Ngang điềm nhiên ngồi xuống chỗ của Lộ Lộ như thể việc anh ta ngồi ở đây là đương nhiên. Mặt anh ta hiện rõ vẻ tiểu nhân đắc ý, ánh mắt như muốn nói - Hoa Lạc Lê à, em còn không mau cầu xin tôi, có lẽ tôi sẽ mềm lòng mà bỏ qua cho thái độ vô lễ vừa rồi của em. Ai bảo em thích đối đầu với tôi. Thật ngu ngốc! Bây giờ không phải là lúc làm anh hùng, đấu tranh cho chính nghĩa chỉ tỏ thiệt thân.

Hoa Lạc Lê cũng trừng mắt nhìn lại anh ta, thấy anh ta không mảy may tỏ ra ăn năn hối lỗi thì vô cùng tức giận.

Hàn Tử Ngang thẳng tay hất tất cả sách vở trên bàn của cô và Lộ Lộ xuống đất, sau đó cầm sách vở của mình lên, quang minh chính đại đặt trên bàn.

Đôi giày chữ Y to dùng dưới chân Hàn Tử Ngang còn ngang nhiên giẫm lên sách vở, đồ dùng học tập của cô dưới đất. Anh ta ngẩng cao đầu coi đó là chuyện đương nhiên. Đáng giận nhất là anh ta dám điềm nhiên giẫm chân lên bức ảnh gia đình hạnh phúc của cô. Đó là bức ảnh duy nhất Hoa Lạc Lê chụp chung với bố mẹ trước khi hai người li hôn. Giờ đây bố cô đang ở Australia xa xôi, công việc bận đến nỗi lâu lắm mới có thời gian gọi điện thoại cho cô, hoặc hai, ba tháng một lần ông gửi tiền sinh hoạt phí về cho cô. Còn mẹ cô đã tái hôn, đã có một mái ấm khác. Hoa Lạc Lê trở thành con búp bê bị bỏ quên trong góc tủ, thi thoảng gặp dịp mới có người nhớ tới. họ li dị khi Hoa Lạc Lê mới là đứa trẻ đang học mẫu giáo. Nỗi mất mát này

khiến cô luôn khao khát tình thương.

Nhưng lúc này...

Hoa Lạc Lê thực sự không thể nhin thêm được nữa. Cô giống như cây cung, như mũi tên lao về phía trước, nhặt lấy bức ảnh rơi dưới gầm bàn, nước mắt lăn dài trên má:

“Anh thật là đồ vô đạo đức! Xúc phạm người khác khiến anh vui lắm à? Phá hoại đồ của người khác, anh đắc ý lắm phải không? Nói cho anh biết! Anh càng làm như thế, tôi càng coi khinh anh. Loại người không có được một chút khí chất của nam tử hán, chỉ biết bắt nạt phụ nữ như anh cũng được gọi là đàn ông ư?”

Hoa Lạc Lê nói xong, liền giơ nắm đấm nhằm thẳng vào mặt Hàn Tử Ngang.

“Bốp” một tiếng to, tựa như tiếng sấm lúc trời chuyển đông. Tất cả những người có mặt trong lớp đều tự động quay về phía Hoa Lạc Lê, mắt ai cũng mở to, miệng há rộng hình chữ “O.”

Im lặng.

Hoàn toàn không có một tiếng động nào, cứ như cả thế giới này đã ngừng hoạt động.

Cuối cùng, trong lúc cả lớp còn sững sờ, Hoa Lạc Lê là người tỉnh lại đầu tiên, cô nhanh chóng kéo theo Lộ Lộ chạy trốn. Bóng hai kẻ đào tẩu thành công thấp thoáng phía cửa sau. Mọi người trong lớp sực tỉnh cũng đồng loạt hét lên “Trời ạ! Girl hậu đậu Hoa Lạc Lê, hôm nay ăn phải gan hùm, dám tát hoàng tử Hàn Tử Ngang của chúng ta. Trời ạ! Thật khủng khiếp!”

“Aaaaa”, Hàn Tử Ngang hét lên, cảm thấy đầu mũi mình đau muốn chết. Hạ tay bịt mũi xuống, xòe ra xem - Trời ơi, chảy máu mũi rồi!

“Không hay rồi. Hoa Lạc Lê đánh hoàng tử Hàn Tử Ngang của chúng ta chảy máu mũi rồi. Hoàng tử Hàn Tử Ngang chảy nhiều máu quá! Mau cấp cứu cho anh ấy.”

“Máu à, máu chảy nhiều quá!”

“Mau đưa anh ấy đến bệnh viện cầm máu!”

“Chúng ta sẽ không bao giờ tha thứ cho Hoa Lạc Lê.”

“Đúng, bọn họ chạy lối này, chúng ta mau đuổi theo.”

Đám người trong lớp tranh nhau nói.

Một số học sinh đưa Hàn Tử Ngang đi cấp cứu, số còn lại đuổi theo Hoa Lạc Lê. Tất cả họ đều sôi sục lên, một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn nghìn... khiến chuyện Hoa Lạc Lê đánh Hàn Tử Ngang lan khắp học viện. Tin đồn còn được thêm mắm thêm muối, càng truyền càng sai, đồn rằng - Hoa Lạc Lê bày tỏ tình yêu với Hàn Tử Ngang, Hàn Tử Ngang không chấp nhận khiến Hoa Lạc Lê nổi giận ra tay đánh anh ấy. Máu chảy dài hơn cả sông Trường Giang, vàng hơn cả nước sông Hoàng Hà. Haizz!

Hoa Lạc Lê nắm chặt tay Lộ Lộ, hai người chạy như điên về phía trước. Chạy qua hồ thiên nga, chạy qua những lầu đài cao chót vót, chạy qua vườn hoa, chạy qua rừng rậm... Phong cảnh trên đường rất đẹp nhưng cô không có tâm trạng để ngắm bởi phía sau là rất nhiều người truy đuổi để lấy mạng họ.

Huhu, không chạy nổi nữa rồi.

“Lạc Lê... tớ... tớ không chạy nổi nữa rồi, mệt chết mất, bụng đói nữa...” Lộ Lộ thở hổn hển, tay giữ chặt cái bụng đang trôi lên trụt xuống theo nhịp thở, giọng đứt quãng.

“Không được... không được bỏ cuộc, Lộ Lộ, cố lên, chúng ta sắp tới cổng trường rồi, chúng ta đã chạy hơn một tiếng rồi, sắp thoát rồi, cố thêm chút nữa.” Hoa Lạc Lê lo lắng nói, cô cũng không chạy nổi nữa rồi, nhưng không thể bỏ cuộc lúc này, dừng lại là tự nộp mạng cho thần chết.

Người mà cô vừa đánh không phải là người thường mà là Hàn Tử Ngang - ác ma đại vương của học viện này. Một anh chàng nhìn thì tuấn tú nhưng lại là phần tử khủng bố, thậm chí là trùm khủng bố. Mà số cô thật đen đủi, vô phúc đụng ngay phải quả bom hẹn giờ này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó nổ cho tan xác.

Quay lại nhìn thấy đoàn người đuổi theo sau càng lúc càng gần, toàn thân cô nổi gai ốc, khuôn mặt trái táo biến thành một trái khế qua, rồi toàn thân cũng thành trái khế qua, bao nhiêu gai khế qua mọc lên. Nhưng cô không hối hận chuyện mình đã làm, thậm chí nếu có cơ hội cô lại sẽ đánh Hàn Tử Ngang một trận nữa.

“Lạc Lê, cậu làm sao tự nhiên lại đi đánh Hàn Tử Ngang.... Cậu... cậu sao có thể đánh anh ấy như thế. Thật quá đáng! Khuôn mặt anh ấy đẹp như thế sao cậu có thể tát được, có muốn đánh thì cũng tìm chỗ khác mà đánh chứ, chẳng hạn đánh vào tay, à không, đánh vào chân ấy, sao cậu không chọn chỗ nào khác ngoài mặt... sao cậu có thể...” Lộ Lộ khúc kha khúc khích nói, nói trằng giang đại hải, Hoa Lạc Lê toát mồ hôi lạnh, Lộ Lộ đúng là “đồng khí tương xích” với tên xấu xa đó, đến giờ

này rồi còn nói đỡ cho “người ngoài”, thật khiến cô tức chết.

“Này, cậu dường như đang muốn bênh vực cho đối tượng tạo phản đó. Thật là vong ân bội nghĩa. Tự nhiên lại đi xót thương cho tên khốn Hàn Tử Ngang đó. Hắn ta rốt cuộc đã hồi lộ cho cậu cái gì? Thật khiến mình tức chết mất!” Hoa Lạc Lê ra vẻ là người kiên cường bất khuất vì nghĩa lớn trách cứ Trương Lộ Lộ.

“Không phải thế đâu, Lạc Lê, bọn mình xúc phạm anh ta như vậy, chắc chắn không có kết quả tốt đâu.” Lộ Lộ rơm rớm nước mắt nhìn Hoa Lạc Lê.

Hoa Lạc Lê chu miệng nói lớn: “Việc này không liên quan đến cậu, người đánh anh ta là mình. Cùng lắm thì mình nghỉ học thôi”.

Câu nói này vừa thốt ra khỏi miệng, Hoa Lạc Lê lập tức cảm thấy hối hận bởi vì cô đã phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới có thể vào được học viện quý tộc này để đợi hoàng tử Hàn Tử Hiên.

Nhưng bây giờ hoàng tử xuất hiện cô lại phải ra đi như thế này ư? Cô có thể cam tâm làm như vậy ư? Không, không thể cam tâm. Hoa Lạc Lê, cô tuyệt đối không thể cúi đầu trước ác bá cường quyền. Để được ở bên anh Hàn Tử Hiên yêu quý, nhất định cô phải cố gắng, cố gắng hơn nữa, vượt qua mọi khó khăn để ở lại bên anh.

Trong giấc mơ của cô, phù thủy cười chồi và bà ngoại đã từng nói - vĩnh viễn không được từ bỏ, đến phút cuối cũng không từ bỏ, tuyệt vọng sẽ biến thành hi vọng!

Đúng thế! Không bao giờ bỏ cuộc!

“Nhưng hiện tại, hai bọn mình chỉ còn lối thoát duy nhất là chạy trốn, chạy thoát khỏi đây đã rồi hãy tính. Bọn họ đông như thế, cậu và tớ căn bản không thể chống lại. Không thể chống lại được chỉ bằng bỏ chạy trước.” Hoa Lạc Lê nói xong liền kéo tay Lộ Lộ chạy tiếp.

Hàn Tử Hiên lúc này đang biểu diễn vĩ cầm trong hội trường khoa Âm nhạc, nghe tin đồn, lông mày anh cau lại vẻ nghiêm trọng, vội vàng lấy áo vào và nhanh chóng rời khỏi hội trường.

Anh băng qua với tốc độ nhanh như gió khiến mấy cuốn sách nhạc rơi cả xuống nền đất. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống tập sách, những nốt nhạc như những chiếc bong bóng vừa được thổi ra, háo hức bay lên.

Hội trường khoa Âm nhạc lúc ấy chỉ có Kim Xảo Tuệ và Hàn Tử Hiên đang cùng luyện tập cho cuộc thi hòa tấu âm nhạc sắp tới. Kim Xảo Tuệ nhìn vẻ mặt bất an của

anh đoán ngay là đã xảy ra chuyện, lập tức đi tìm Hàn Ân Châu, hai người lại một lần nữa sử dụng chiêu thức cũ, bí mật theo dõi.

Hoa Lạc Lê và Trương Lộ Lộ đang trên đường tháo chạy thoát thân. Cửa chính không thể qua vì nó đang đóng, mặc dù còn lại sáu cửa phụ nhỏ nhưng giờ này chắc chắn nó đã bị đám người kia canh giữ. Nhưng không sao, Hoa Lạc Lê nghĩ tới một lối ra bí mật ở hoa viên sau học viện mà cô phát hiện trong thời gian trồng hoa hồng. Đây gọi là đạo lí trời không tuyệt đường sống của ai.

Vừa rẽ qua cây cầu bắc ngang hồ, Hoa Lạc Lê đã nhìn thấy chiếc Rolls Royce xanh đang đỗ phía trước. Hàn Tử Hiên đang đứng dựa vào thân xe, nhìn cô mỉm cười rồi nói: “Xin mời lên cỗ xe bí ngô dạo quanh một lát, có được không?”

“Wow, có phải bọn mình gặp được thiên sứ rồi không? Lạc Lê, nhìn xem bên kia đường đang có một vị bạch mã hoàng tử mang đôi cánh trắng đợi đón bọn mình kìa. Bọn mình thật là tốt số. Ha ha ha...”

Khuôn mặt tròn trịa của Lộ Lộ lúc nhìn thấy Hàn Tử Hiên càng căng tròn, biến thành quả dưa hấu. Cô nàng phấn khích vô cùng, chạy lên phía trước. Vừa mới than sống than chết là vậy, thế mà giờ đã hí hửng được ngay. Biết làm sao được, con gái dù có đang đau buồn thất vọng đến mấy nhìn thấy một trang nam nhi tuấn tú là đều thấy vui vẻ ngay. Đúng là cái đẹp cứu rỗi thế giới, nhất là một anh chàng đẹp trai.

Lúc ba người lên xe, Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ vội bỏ máy quay xuống.

“Tới giờ cơm trưa rồi, chúng ta mau kiếm chỗ nào ăn cái gì đó đi, anh nghĩ chắc hai em cũng đói bụng rồi.” Hàn Tử Hiên nói xong, Lộ Lộ cười hi hi phụ họa:

“Chúng em thế nào cũng được. Miễn là cùng anh, chúng em đi đâu cũng được. Kể cả có bị anh mang bán, chúng em cũng cam tâm tình nguyện.”

Hàn Tử Hiên bất giác xoa mũi, cười.

“Bò bít tết. Hai em thích không?”

Lộ Lộ hưởng ứng liền: “Được, được!”

“Món Nhật thì sao?”

“Được được, đều ngon cả.” Lộ Lộ hai mắt long lanh nhìn Hàn Tử Hiên, điệu bộ chó sói giả dạng cừu non.

“Anh thấy đồ ăn Pháp cũng rất được.” Hàn Tử Hiên lại nói, ánh mắt lướt qua Hoa Lạc Lê.

“Wow, ăn gì cũng được, hôm nay vui quá, ha ha...” Lộ Lộ tiếp tục nhìn chăm chăm vào Hàn Tử Hiên, nhìn đến mức suýt chút nữa thì con ngươi rơi ra ngoài.

Hoa Lạc Lê không nói câu nào, hoàn toàn bị Lộ Lộ lấn át. Hoa Lạc Lê hiện chỉ có một cảm giác - kết nhầm bạn, cái đồ Lộ Lộ háo sắc này chỉ cần nhìn thấy trai đẹp là quên hết trời đất. Hu hu... Thương thay cho cô, không mấy khi có cơ hội một mình bên cạnh người thương vậy mà lại bị Lộ Lộ chen ngang làm kì đà cản mũi. Sớm biết thế này, cô đã sớm để Lộ Lộ lại cho Hàn Tử Ngang, chẳng phải cô nàng cũng luôn miệng ca ngợi hần ta hay sao. Nhưng cứ nhìn tình hình hiện tại thì thấy Lộ Lộ căn bản không có chút sức đề kháng nào trước trai đẹp.

Nhà hàng Tây sang trọng.

Lúc mới bước vào cửa, thực khách đều quay lại nhìn ba người bọn họ. Thực tế, người được chú ý nhất là Hàn Tử Hiên.

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ kiểu Pháp phủ một màn ánh sáng vàng nhạt lên người Hàn Tử Hiên, bóng anh đổ dài trên nền nhà. Bộ đồng phục may vừa vặn mặc trên người không những không làm giảm đi khí chất cao quý mà ngược lại còn khiến mỗi bước dịch chuyển của anh đều mang phong thái của bậc trí giả, mang lại một bầu không khí dễ chịu cho mọi người.

Thiếu niên đó đang đi cùng hai thiếu nữ. Trong đó có một cô bé đáng người thanh mảnh, tóc đen dài ngang vai, khuôn mặt quả táo ửng hồng, đôi mắt to long lanh sáng như hai vì sao trong đêm, ánh mắt sâu thẳm hút hồn, đôi môi chúm chím như cánh hoa anh đào. Đều tại Lộ Lộ, sao lại chọn chỗ đất như thế này... Hu hu... báo hại anh Tử Hiên bị bóc lột.

“Các em thích ăn gì cứ gọi nhé!” Hàn Tử Hiên mỉm cười với hai người.

Lộ Lộ đương nhiên không chút khách khí kê ra một bảng dài các món. Hàn Tử Hiên đưa mắt nhìn Hoa Lạc Lê ra dấu hỏi cô thích ăn gì. Hoa Lạc Lê giật mình phát hiện nãy giờ tâm hồn lang thang tận đâu. Nhìn thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều hướng về chỗ họ, cô cảm thấy không vui. Anh Hàn Tử Hiên sinh ra đã là cái thấu kính rồi, bao nhiêu ánh sáng đều bị hút vào đấy hết. Ở bên cạnh anh, dù nhỏ như con kiến cũng bị phóng to thành con voi, trở thành tiêu điểm cho mọi người ngắm soi.

“Em không đói.” Hoa Lạc Lê nói khẽ, Lộ Lộ gọi bao nhiêu món, thực sự đã quá

nhiều rồi, đợi lát nữa Lộ Lộ không ăn hết, cô sẽ ăn tiếp. Một bữa ăn này có lẽ còn đắt hơn ba tháng tiền ăn của cô. Một bữa ăn bằng ba tháng ăn của cô. Hu hu... “Không đói cũng cố ăn một chút.” Hàn Tử Hiên đẩy thực đơn về phía cô, nói dứt khoát.

“Vậy thì món này.” Hoa Lạc Lê chỉ vào một món ăn nhẹ được trình bày rất đẹp, trên thực đơn viết là món Tiramisu - món ăn của thần thánh.

Hàn Tử Hiên cũng gọi món rồi đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Wow, Lạc Lê, cậu gọi Tiramisu.” Lộ Lộ trợn mắt nhìn cô.

“Ừ.”

“Tiramisu là món đắt nhất ở đây, Lạc Lê, cậu thật có con mắt tinh đời đấy, tớ quên mất không gọi món đó. Tiramisu là món bánh tráng miệng của Ý, nguyên liệu nhập ngoại hoàn toàn, hương vị rất đặc biệt. Là món đắt nhất của nhà hàng này đấy.” Lộ Lộ nói xong lại cúi xuống tiếp tục ăn.

Món đắt nhất ở đây? Hà?

Trên mặt Hoa Lạc Lê đầy mây đen bao phủ. Từng từ, từng từ như xuyên vào tĩnh mạch cô. Lộ Lộ chết tiệt có nhất thiết phải hét tướng lên như thế không? Bây giờ tất cả mọi người đều chú ý qua đây hết rồi. Hey, làm sao tự nhiên lại cảm thấy mình giống như “ăn mày vào lòng” vậy?

“Đắt là bao nhiêu tiền?” Hoa Lạc Lê hạ giọng thật thấp, hỏi lại đầy lo lắng.

“Tùng này này.” Lộ Lộ quay sang Hoa Lạc Lê giơ ba ngón tay.

Là bao nhiêu? Hoa Lạc Lê khóe miệng giật giật, quyết định không có nghĩ xem nó là bao nhiêu nữa vì dù sao cũng sẽ là con số cô không thể chấp nhận được.

Hàn Tử Ngang từ ngoài đi vào đúng lúc Hoa Lạc Lê đang cúi đầu nhìn vào món bánh Tiramisu đặt trên bàn. Thực sự là một chiếc bánh rất đẹp được đặt trong đĩa sứ cao cấp. Xung quanh bày dâu tây đỏ hồng, bơ màu vàng, thêm một ít rau xanh.

“Tiramisu làm chủ yếu từ pho mát của Ý, có cho thêm một chút cà phê, hương vị rất tuyệt.” Hàn Tử Hiên giới thiệu thêm.

Phía bàn Lộ Lộ đặt đầy thức ăn, Hoa Lạc Lê căn bản bị kẹt cứng bên cạnh. Thêm nữa Lộ Lộ còn dang tay khuynh chân ăn uống rất tự nhiên khiến Hoa Lạc Lê không nhúc nhích nổi để thưởng thức Tiramisu.

“Lạc Lê, em qua đây đi.” Hàn Tử Hiên mỉm cười, chỉ vào chỗ bên cạnh mình.

“Ồ!”

Hoa Lạc Lê đứng dậy cầm đĩa bánh lên chuyển sang bên cạnh Hàn Tử Hiên, đang đi thì bị một người đi từ phía sau vô tình va phải.

Kết quả “choang” một tiếng to. Chiếc bánh ngọt trên tay úp thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Hàn Tử Hiên.

Haiz! Mặt Hoa Lạc Lê tái xanh, cả nhà hàng náo động.

Tại sao? Tại sao chứ?

Lần trước là đổ vào Hàn Tử Ngang, lần này lại đổ trúng vào Hàn Tử Hiên. Cũng may, Hàn Tử Hiên đã sớm đưa tay ra che mặt, những ngón tay thanh tú của anh vẫn bị dính bả. Hoa Lạc Lê dùng khăn giấy giúp anh lau tay, miệng không ngừng xin lỗi.

“Có vẻ là rất ngon. Mũi anh còn ngửi thấy cả hương cà phê nữa.” Hàn Tử Hiên lại gọi một đĩa Tiramisu nữa.

“Anh Tử Hiên, em xin lỗi...”

“Hoa Lạc Lê, em có biết Tiramisu biểu thị điều gì không?” Hàn Tử Hiên không muốn nhắc đến sự việc ấy, khéo léo chuyển hướng câu chuyện.

Vừa rồi là có người cố ý đẩy Hoa Lạc Lê, nếu anh không nhầm thì người đó cũng là nữ sinh của học viện.

“Em không biết, nhưng tên gọi nghe rất hay.”

“Tiramisu có hình thức rất phong phú nhưng em cũng không biết thực chất nó là gì. Anh Tử Hiên, anh có biết không?” Lộ Lộ cũng tham gia vào chủ đề thảo luận.

“Thực sự cũng khó diễn giải, Tiramisu được làm thủ công bằng tay. Thành phần chính là loại bánh quy dài như ngón tay. Bánh này sẽ được nhúng vào cà phê ngon loại đậm, tốt nhất là Espresso của Ý, sau đó xếp chồng lên nhau thành từng lớp. Bên ngoài phủ lớp kem gồm lòng đỏ trứng, kem phô mai Mascarpone và một chút rượu rum. Cuối cùng phủ lên mặt một lớp bột ca cao để trang trí và tăng hương vị. Món bánh tráng miệng này thường được những người yêu thích tự do lựa chọn. Có nhiều người thích chọn vị trái cây, khi ăn vị ngọt tan chảy trong miệng, có cảm giác là một loại hương vị của gia đình.” Hàn Tử Hiên vừa lắc nhẹ ly sâm panh trên tay vừa nói,

rượu trong ly sóng sánh tạo thành một làn sóng màu xanh, ánh mặt trời phản chiếu làn sóng xanh ấy lên khuôn mặt tuấn tú của anh.

“Ồ, ăn Tiramisu sẽ cảm nhận được hương vị gia đình thật sao?” Hoa Lạc Lê hiểu kì hỏi lại; đối với cảm giác gia đình, cô là người nhạy cảm nhất. Có lẽ bởi vì từ nhỏ cô đã lớn lên trong một gia đình thiếu vắng cha, cho nên tương đối xa lạ với hương vị một gia đình hoàn chỉnh.

“À, lúc đầu món này có hương vị tình yêu nam nữ. Truyền thuyết của Ý kể rằng Tiramisu có nguồn gốc từ chiến tranh. Một anh lính lên đường nhập ngũ, anh phải tòng quân ngay trong đêm, trong nhà lúc đó không còn đồ gì cho anh mang theo làm lương khô. Người vợ vì yêu chồng, xoay sở đủ cách, cô chuẩn bị cho anh chút thức ăn đi đường, cô lấy tất cả bánh quy, bánh mì, pho mát còn lại trong nhà làm thành một chiếc bánh ngọt, loại bánh ấy sau này được gọi là Tiramisu - tên thời con gái của người vợ để tưởng nhớ người làm ra nó. Chiếc bánh người vợ làm cho chồng lúc ấy tuy chỉ là một món ăn đơn giản nhưng lại ẩn chứa tình yêu thương sâu sắc, sự quan tâm và hi sinh của người vợ. Vì vậy Tiramisu mang trong nó thông điệp “Nhớ tới em”. Và nếu em thích một ai đó, chắc chắn em sẽ muốn anh ta dù đi đến chân trời góc bể cũng không thôi nhớ về em, cho nên Tiramisu còn có hàm ý là “Mang em theo”, thứ mang theo ấy đương nhiên không chỉ là vị ngon ngọt của miếng bánh mà còn có tình yêu, hạnh phúc. Cùng với hi vọng giữ mãi những khoảnh khắc hạnh phúc, chiếc bánh còn có một ý nghĩa nữa là “Ở bên em”...” Hàn Tử Hiên chậm rãi giải thích.

Ba người cùng nhìn vào chiếc bánh nhỏ bé đặt trên bàn, hàm ý của chiếc bánh thật sâu sắc, thật khiến người ta khâm phục.

“Nhớ tới em, mang em theo, ở bên em...” Hoa Lạc Lê mắt long lanh nhìn vào chiếc bánh trước mặt, chiếc bánh thật đẹp, thật tinh tế lại còn đầy ắp hương vị tình yêu. Cô thực sự không nỡ ăn nó.

“Mang em theo... Tiramisu mới đáng yêu làm sao!” Lộ Lộ hai mắt lồi ra ngoài thành hai trái tim yêu.

Xem ra, lời nói của một anh chàng đẹp trai rất được mọi người tin phục.

“Nhớ tới em, mang theo em, ở bên em. Wow, em thích những thông điệp này. Cảm giác có chút “hư hổng”, ha ha, táo bạo mà không sỗ sàng, em thấy rất hay. Sau này em sẽ cố thử làm một chiếc...” Hoa Lạc Lê nói xong bỗng giật nảy mình, miếng bánh vừa đưa vào miệng vị ngọt đã đi thẳng tới tim.

Làm bánh này tặng cho người yêu vì nó có hương vị tình yêu, hương vị gia đình.

Hoa Lạc Lê lên nhìn sang Hàn Tử Hiên phát hiện anh cũng đang trao cô cái nhìn trêu mếu.

...

Sáng sớm hôm sau, toàn học viện như bị một trận đại hồng thủy quét qua, từng đợt sóng dữ cuộn cuộn dâng lên. Bảng tin của học viện dán đầy ảnh Hoa Lạc Lê.

Hình 1: “Girl hậu đậu” Hoa Lạc Lê mặt dày vô liêm sỉ dụ dỗ hoàng tử Hàn Tử Hiên.

Hình 2: “Girl hậu đậu” Hoa Lạc Lê mặt dày vô liêm sỉ ngồi lên xe của hoàng tử Hàn Tử Hiên.

Hình 3: “Girl hậu đậu” Hoa Lạc Lê mặt dày vô liêm sỉ tỏ tình với hoàng tử Hàn Tử Ngang, tỏ tình bất thành bèn hung hăng đánh Hàn Tử Ngang.

Hình 4: Hai bộ ảnh “girl hậu đậu” Hoa Lạc Lê mặt dày vô liêm sỉ chân đứng hai thuyền là Hàn Tử Hiên và Hàn Tử Ngang.

Học sinh trong trường, bất kể là nam hay nữ đều nhất định đòi đuổi Hoa Lạc Lê ra khỏi học viện. Bất kể nửa đêm, Hoa Lạc Lê bị toàn bộ nữ sinh trong kí túc xá học viện túm lại đuổi ra khỏi phòng.

“Đánh, đánh, phải đánh cô ta, vô liêm sỉ quá mức!”

“Không nhìn lại mình xem, có chút nhan sắc mà dám chân đứng hai thuyền, thật là không biết xấu hổ.”

“Đúng, có thể nói, xứng với hoàng tử Hàn Tử Hiên của chúng ta chỉ có Kim Xảo Tuệ, ngoài ra không có ai khác đủ tư cách.”

Mấy cô gái trong đám đông nhạo báng Kim Xảo Tuệ nhưng Kim Xảo Tuệ không đếm xỉa, cô ta quay về phía Hoa Lạc Lê nói về thông cảm: “Thật là đáng thương, nếu cậu xin lỗi và tự động rút lui, cam kết tránh xa Hàn Tử Hiên, chúng tôi sẽ bỏ qua cho cậu.”

“Đúng, nghe thấy không Hoa Lạc Lê, Kim Xảo Tuệ của chúng ta thật đại lượng, đã nhìn đến cậu, nghĩ cho cậu, còn không mau quỳ xuống cảm ơn cô ấy.”

Hai cô gái đứng hai bên, giữ chặt cánh tay Hoa Lạc Lê, định dùng vũ lực kiềm chế cô.

“Xảo Tuệ, cậu quá lương thiện, cẩn thận kéo lại bị Hoa Lạc Lê lừa! Bây giờ cô ta

đã lừa hai vị hoàng tử Hàn Tử Hiên và Hàn Tử Ngang của chúng ta, cho nên chúng ta không được mũi lòng, không chừng mắc bẫy cô ta. Đối với loại người mặt dày vô liêm sỉ như cô ta, chỉ có cách dùng biện pháp mạnh, đuổi cô ta khỏi nơi này, dù sao cô ta cũng không có cha mẹ, là đồ vô gia cư. Không biết cha mẹ cô ta dạy dỗ cô ta thế nào, thật đến ngưỡng thay cho bọn họ.” Hàn Ân Châu đứng dậy, lớn tiếng hô hào mọi người đồng tình.

“Đúng thế, đuổi cô ta đi, phải đuổi đi.”

“Cô ta thật không biết xấu hổ.”

“Thật là đồ con hoang vô giáo dục.”

...

Đám đông la ó không thôi.

Dưới ánh đèn vàng, những lời châm biếm, nhạo báng, những tiếng cười, tiếng la ó của đám đông giống như ngàn vạn mũi dao cứa vào da thịt Hoa Lạc Lê, khiến cô đau đớn vô cùng. Cô ghét nhất bị người khác gọi là đồ không cha không mẹ.

Hoa Lạc Lê xoa xoa tay lên mặt, ngẩng cao đầu, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ, dũng dạc nói: “Hai người thiếu tự tin đến vậy sao? Hai người xuất thân cao quý mà lại sợ không thắng nổi một nha đầu bình thường như tôi sao? Tất cả những việc các người làm với tôi ngày hôm nay một lần nữa chứng minh hai người thiếu tự tin, sợ mình không đủ sức lôi cuốn đối với hoàng tử trường chúng ta.”

“Cái gì, girl hậu đậu, cô ta vừa nói cái gì?”

Tất cả nữ sinh đang có mặt đều há hốc mồm nhìn lên một Hoa Lạc Lê can đảm, kiên cường, lâm nguy không sợ đang chăm chú nhìn lại bọn họ. Dường như bọn họ mới là những kẻ nực cười, giống như những con thú bị nhốt trong lồng ở sở thú cho mọi người vào xem.

“Các người không cần phí thời gian thương hại tôi, thời gian ấy dùng để tự thương bản thân mình đi. Nói tôi không tu dưỡng bản thân, vậy sao các người không biết tự nâng cao chỉ số hấp dẫn của mình, sau đó đi mà mê hoặc hoàng tử của các người. Đây mới là việc mà các người nên làm chứ không phải là tụ tập một đám ruồi nhặng không có não vo ve quanh tôi.” Hoa Lạc Lê đứng thẳng người, nói một mạch không chút e sợ.

Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu không ngờ nhiều người như vậy mà không trấn

áp nổi một mình Hoa Lạc Lê, ngược lại càng giúp cho cô ta tăng thêm khí thế. Hai người bọn họ không ngờ Hoa Lạc Lê có thể phản bác sắc sảo và hùng hồn như vậy. Kim Xảo Tuệ quyết định phải để mọi người dạy cho Hoa Lạc Lê một bài học. Cô ta lập tức liếc ánh mắt sắc như dao về phía Hàn Ân Châu, ra hiệu cho Hàn Ân Châu tiến hành hành động “diệt cỏ tận gốc.”

Hàn Ân Châu lập tức hiểu ý, hét to: “Tạo phản à, tạo phản thật rồi, mọi người mau đánh cô ta một trận, xem cô ta còn có thể cãi lý nữa không, thật là không biết xấu hổ.”

Các nữ sinh nghe xong liền xông lên lao về phía Hoa Lạc Lê, khí thế ào ào như thác đổ, người mang theo chổi, người cầm theo gậy, người mang ghế, nhất quyết đánh cho Hoa Lạc Lê một trận.

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng quát: “Dừng tay!” Các cô gái tự động dẹp đường để Hàn Tử Ngang tiến vào, đi cùng anh còn có một đám tùy tùng.

“Hoa Lạc Lê giờ là bạn gái tôi, ai dám động đến cô ấy, tức là kẻ thù của tôi.” Hàn Tử Ngang lạnh lùng nói.

Thực sự Hàn Tử Ngang cũng không biết vì sao lại muốn giúp Hoa Lạc Lê, chỉ là lúc nghe thấy bọn họ nói muốn đánh cô, anh lập tức cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cảm giác giống như không muốn nhìn búp bê SD bị người ta vứt vào sọt rác.

Anh cũng không biết vì sao anh lại thích Hoa Lạc Lê. Có lẽ vì anh khâm phục cô dù hết lần này đến lần khác bị anh đuổi khỏi trường mà vẫn không chịu từ bỏ, kiên cường bám trụ lại. Cũng có lẽ là từ nhỏ đến lớn chỉ có Hoa Lạc Lê là trông giống với búp bê SD mà anh yêu quý nhất. Hoặc cũng có thể là vì trong nhà anh, ông bà bố mẹ đều nâng niu chiều chuộng anh, khiến anh trở nên ngạo mạn, nhưng bất ngờ đến một ngày cô nữ sinh bé nhỏ này dám đứng lên lớn tiếng mắng anh, giảng đạo lý cho anh, lại còn dám đánh anh một trận đã thực sự khiến anh thấy thú vị.

Các nữ sinh đều nhìn về phía Hàn Tử Ngang, ánh mắt đầy sợ hãi bởi không ai dám chống lại anh. Bởi vì anh là quý tử của chủ tịch học viện này. Nếu muốn chống lại anh thì hãy tự động nghỉ học trước. Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ cũng đành nghiêng răng nghiêng lợi xuống nước.

“Hoa Lạc Lê, tối mai nhà anh có vũ hội hóa trang, đến lúc đó sẽ cho người đón em.” Hàn Tử Ngang nói xong bèn cùng đám người của mình ngang nhiên bước đi.

Hoa Lạc Lê khloe miệng giật giật, hôm nay xem ra trời đất đảo lộn rồi, ác quỷ Hàn Tử Ngang tự nhiên đổi tính ư? Trời ơi, cô vừa nằm mơ ư? Là thật hay là mơ

đây? Cô thành bạn gái của Hàn Tử Ngang lúc nào vậy? Liệu có phải tên xấu xa đó bị cô đánh cho một trận, nào có vấn đề rồi chẳng? Đáng ra phải hận cô mới đúng chứ?

Nhưng... nhưng...

Cô trở thành bạn gái Hàn Tử Ngang lúc nào? Cô đâu có nhận lời anh ta chứ. Tên Hàn Tử Ngang đáng ghét này nhất định chủ tâm phá hoại danh tiếng của cô. Làm thế nào bây giờ? Nếu anh Tử Hiên biết chuyện, không biết anh ấy có giống đám nữ sinh kia, cho rằng cô chủ động dụ dỗ Hàn Tử Ngang không? Trời đất, thế giới này rút cuộc là bị làm sao? Loạn hết cả rồi. Cô không muốn làm bạn gái của ác quỷ Hàn Tử Ngang. Không muốn, không muốn, nói thế nào cũng là không muốn.

“Hừm, thật là xấu hổ. Đúng là con hồ ly tinh! Chắc chắn đã tu luyện nghìn năm.” Đám nữ sinh hằn học nhìn Hoa Lạc Lê đầy ghen tỵ, thâm nguyên rửa cô. Nhưng bọn họ không ai dám động đến cô, ai cũng sợ mạo phạm tới Hàn Tử Ngang.

Từ sáng đến chiều ngày hôm sau, trong học viện, đâu đâu cũng có người chỉ trỏ cô, nói xa nói gần, rất nhiều lời khó nghe. Nhưng không ai dám ra tay với cô, bởi vì bây giờ thân phận cô đã khác, đáng giá hơn trước gấp trăm lần.

Những nữ sinh nhà giàu trước đây vô cùng khinh bỉ cô thì hôm nay như ong tìm thấy mật, tất cả cùng bu quanh cô. Bởi vì muốn vào biệt thự nhà chủ tịch học viện tham gia vũ hội hóa trang thì phải có người tiễn cử.

Ai cũng biết gia đình chủ tịch học viện chỉ có hai quý tử, họ là một cặp song sinh anh tú phi phàm, đặc biệt là người em thân đồng Hàn Tử Hiên, đẹp trai khỏi cần nói, thanh lịch, hòa nhã, phong độ ngời ngời. Cho nên hết cơ hội với Hàn Tử Ngang, bọn họ vẫn còn một cơ hội tốt hơn.

Sau giờ học, tại ký túc xá nữ.

Nữ sinh vây quanh Hoa Lạc Lê, bọn họ như những con chim nhỏ riu ra riu rít bàn tán sôi nổi bên tai Hoa Lạc Lê, bọn họ ra sức nịnh bợ, hy vọng được Hoa Lạc Lê cho cùng đi đến vũ hội hóa trang.

Nhưng Hoa Lạc Lê không muốn đi, càng không muốn mang theo đám nữ sinh kia, phiền phức chết đi được. Hàn Tử Ngang đích thân công bố cô là bạn gái càng khiến cô thấy khó xử.

Hoa Lạc Lê nói với Lộ Lộ: “Thật phiền quá, tớ thực sự không muốn đi. Lộ Lộ, hay là cậu đi thay tớ nhé.”

Lộ Lộ thực sự rất muốn đi nhưng cô cũng sợ Hàn Tử Ngang phát hiện sẽ nổi trận

lôi đình, cho nên cô nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:

“Lạc Lê, cậu không muốn đi gặp anh Tử Hiên à, anh ấy nhất định có mặt ở vũ hội.”

“À nhĩ, đúng thế! Tớ có thể lợi dụng cơ hội này để đến gặp anh Tử Hiên. Tốt thật. Làm sao tớ lại không nghĩ ra nhĩ. Ha ha...”

Lộ Lộ lắc đầu không nói, không phải Lạc Lê không nghĩ ra mà là cô đã bị tên Hàn Tử Ngang đó ép cho thành hồ đồ rồi. Nhưng đúng thật là... một cặp song sinh, hình dáng hệt như nhau mà tính cách lại quá khác nhau.

Một kẻ tùy tùng mang tới trang phục dạ hội khiến những người chứng kiến đều kinh ngạc. Bộ trang phục dạ hội này được đặt mua từ kinh đô thời trang Paris nước Pháp, do đích thân trưởng phòng thiết kế của hãng Tine tự tay vẽ mẫu, cả thế giới chỉ có một bộ. Hàn Tử Ngang còn phái đến một cô giúp việc, vừa đuổi đám nữ sinh lăm chuyen tránh xa Hoa Lạc Lê, vừa cung kính giúp cô thay quần áo.

Lúc Hoa Lạc Lê xuống xe, bước lên thảm đỏ, xung quanh bao nhiêu con mắt đều mở to hết cỡ nhìn cô. Hoa Lạc Lê bất an hỏi Lộ Lộ bên cạnh:

“Này, nhìn mình xấu lắm à? Mặt họ như vậy là có ý gì?”

Lộ Lộ liềm mạng xoa xoa lớp vải, hai mắt phồng lên như khinh khí cầu:

“Không phải đâu, Tiểu Lê, bọn họ nhìn vì cậu quá xinh đẹp, ha ha, bộ này thật đẹp, nhìn cậu đẹp như thiên thần vậy.”

“Lộ Lộ, cậu không đùa chứ?”

Hoa Lạc Lê quyết định bỏ rơi Lộ Lộ, tự mình đi tìm Tử Hiên, nói với anh ấy mình không phải là bạn gái Hàn Tử Ngang, hi vọng anh ấy sẽ không hiểu lầm. Hiệp sĩ - hoàng tử mà Hoa Lạc Lê yêu, không một ai khác, chỉ có thể là Hàn Tử Hiên!

Nam giới trong hội trường đều nhìn chăm chăm vào Hoa Lạc Lê, cô giống như vàng trắng tuyệt đẹp trên trời. Cô như một thiên kim tiểu thư tài sắc. Ánh trắng dịu nhẹ chiếu vào đại sảnh, ánh trắng lộng lẫy chảy tràn...

Hoa Lạc Lê mặc một bộ váy búp bê SD may bằng lụa trắng, các lớp váy xếp chồng lên nhau tạo hình hoa sen, trông chẳng khác nào một bông sen mới nhô lên mặt nước hồ, rung rinh đón gió, thanh khiết vô ngần.

Dưới ánh trắng, suối tóc đen mềm đổ xuống đôi vai mảnh sáng bóng lên từng

sợi, tương phản với chiếc váy lụa trắng như tuyết trên người cô.

Trên đầu cô đội một chiếc vương miện nhỏ màu vàng, cổ áo để lộ chiếc cổ thanh tú với làn da trắng hồng mịn màng, đường chiết eo vừa vặn tôn lên vòng eo thanh mảnh, tay áo phồng to bông bênh, chân váy thêu hoa tinh tế...

Hoa tai kim cương, dây chuyền hồ điệp khảm kim cương, vòng tay hoa dây cũng khảm kim cương, bộ trang sức gắn kim cương này không nhằm phô trương mà được thiết kế tinh xảo để tạo điểm nhấn, phối hợp hoàn hảo với bộ trang phục dạ hội. Theo từng cử động của Hoa Lạc Lê, kim cương sáng lấp lánh thu hút ánh nhìn của người khác.

Đôi chân thon dài, trắng ngà xỏ trong đôi giày cao gót thắt nơ hình con bướm, bước đi trên thảm đỏ, giống như một thiên thần thu hút mọi ánh nhìn của những người có mặt ở đó.

Hàn Tử Ngang tuần tú trong bộ âu phục cùng phong cách đứng đợi ngoài cửa. Anh nắm chặt tay Hoa Lạc Lê như sợ cô bỏ chạy giữa đường. Hoa Lạc Lê trong đầu cố gắng nghĩ cách thoát khỏi sự kiềm chế của anh nhưng tay anh giống như gọng kìm sắt vô cùng chắc chắn. Cô đành cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng với những người xung quanh, thầm mong Hàn Tử Hiên đừng có mặt ở đây lúc này. Sớm biết sẽ khiến người khác hiểu lầm như thế này, có chết cô cũng không đến đây.

Hu hu... Lộ Lộ đáng chết thì được vui vẻ rồi, tha hồ đứng bên bàn tiệc buffet bày đầy đồ ăn thức uống mà tận hưởng của ngon vật lạ, có anh chàng đẹp trai chăm sóc cũng sẽ không sợ bị hiểu lầm, không uống công chút nào. Hu hu... mình nhất định là đã bị cô bạn cùng bàn này lợi dụng. Hối hận quá, thời buổi này làm người quá lương thiện cũng là một tội lỗi.

Hội trường bài trí vô cùng xa hoa, lộng lẫy, bầu không khí trang trọng, phú quý cao sang. Đèn huỳnh quang nhấp nháy, tất cả đều đạt tới vẻ đẹp hoàn mỹ.

Những bức bích họa trên tường, trên mái vòm đẹp đẽ và quý giá. Đèn chùm pha lê trang trí công phu, tỏa ra ánh sáng nhiều màu sắc, vui mắt vô cùng.

Sofa bằng da thật nhập từ Ý vây thành một hình vuông nhỏ dùng cho khách khứa tự do ngồi nghỉ, ở giữa là một sân khấu lớn dành cho khiêu vũ, đèn sàn hát lên ánh sáng mờ ảo.

Dao đĩa bằng bạc sáng loáng được sắp xếp gọn gàng đẹp mắt. Mấy chiếc bàn dài làm từ gỗ anh đào được phủ khăn trải bàn thêu ren kẻ thành dãy thẳng tắp, trên đó bày xen kẽ các giá nến mạ vàng với những cây nến đủ màu sắc, dưới ánh nến lung

linh, đồ ăn thức uống càng thêm phần hấp dẫn.

Những người phục vụ được đào tạo bài bản, phong cách chuyên nghiệp, mặc trang phục kiểu Tây, trên tay mang khay đồ uống đi lại như con thoi, miệng luôn nở nụ cười, phục vụ khách rất nhiệt tình, chu đáo.

Đèn lưu ly bật sáng, tỏa ra một loại ánh sáng mờ ảo cộng hưởng với ánh sáng của đèn huỳnh quang tạo ra một bầu không khí hư ảo của cõi mộng.

Bể cảnh làm bằng kính trong suốt nuôi đủ loại cá cảnh với đủ hình dáng, màu sắc dành cho khách tự do chiêm ngưỡng. Những con cá đầy màu sắc tung tăng bơi lội, thi thoảng nổi lên mặt nước thả ra những bong bóng khí nho nhỏ, trông rất đáng yêu.

Ánh sáng đèn chụm lại rồi tách ra, bóng người đi lại nhộn nhịp. Trong ánh sáng chụm lại, ánh mắt Hoa Lạc Lê bắt gặp hình bóng Hàn Tử Hiên.

Bên cạnh anh như mọi khi vẫn có hai đại “sứ giả hộ mệnh” Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu. Tối nay họ đều trang điểm, phục sức vô cùng xinh đẹp, quý phái.

Tối nay, Hàn Tử Hiên dường như đẹp trai hơn Hàn Tử Ngang mấy phần. Toàn thân anh toát ra một sức hút hiện hòa đáng tin cậy.

Tối nay, Hàn Tử Hiên mặc một bộ âu phục màu trắng đục của Pháp, nơ cổ và măng sét được dụng công thiết kế rất đẹp. Anh hơi cúi đầu nhìn xuống chiếc ly cầm trong tay, khẽ khàng ngửi hương rượu, hàng mi dày như đôi cánh bướm rung rinh theo chuyển động lên xuống của mí mắt. Khóe miệng khẽ nhếch lên giống như một làn sóng xanh trên mặt nước hồ đẹp không gì sánh được.

Hàn Tử Ngang lắc nhẹ ly vang nho, nhìn theo thứ chất lỏng đỏ tươi khẽ sóng sánh, kéo tay Hoa Lạc Lê, đôi môi anh đào dường như đang từ từ nở một nụ cười ranh mãnh: “Đi, chúng ta đi chào hỏi mọi người một chút.”

“Không, tôi không muốn đi.” Hoa Lạc Lê yếu ớt phản kháng.

“Sớm muộn gì cũng phải gặp mặt. Không phải sao? Hoa Lạc Lê, anh đã nói rồi, chỉ cần em mặc lên người bộ váy búp bê SD anh tặng này là đã thể hiện em đồng ý làm bạn gái anh.”

“Cái gì? Có chuyện này sao? Làm sao tôi lại không được biết? Không được, tôi lập tức trả nó lại cho anh.” Hoa Lạc Lê trợn mắt, cái đồ ác quỷ này làm sao có thể quan hệ lâu dài được.

Anh ta trả giá cô rẻ mạt quá, chỉ một bộ quần áo đã đòi mua được tình yêu của cô ư? Nằm mơ đi, Hàn Tử Ngang ngu ngốc kia! Chấm dứt!

“Cô! Cô dám trả lại, tôi sẽ không tặng giày thủy tinh cho cô nữa.”

Hàn Tử Ngang vô cùng tức giận, lần đầu tiên có một cô gái dám cự tuyệt anh hết lần này đến lần khác. Kẻ không biết trời cao đất dày ấy là cô gái bình dân Hoa Lạc Lê. Cô gái đáng chết này, lần đầu tiên gặp mặt đã úp nguyên cả chiếc bánh kem vào mặt anh, làm anh mất mặt. Đã thế cô ta còn luôn ra mặt chống đối anh, gần đây còn tránh mặt anh, cứ như thể anh là một thứ bệnh dịch mà ở gần cô ta sẽ bị nhiễm vậy.

“Giày thủy tinh? Cái gì? Anh... làm sao anh lại biết chuyện ước hẹn giữa tôi và Hàn Tử Hiên? Anh... anh nói đi, làm thế nào mà anh biết được?” Hoa Lạc Lê bắt đầu cảm thấy hoang mang, vì sao lại như vậy chứ? Rõ ràng “giày thủy tinh” là ước hẹn từ nhỏ của cô và Hàn Tử Hiên kia mà.

Hoa Lạc Lê không tùy tiện nói bí mật này với người khác, ngay cả với Lộ Lộ, cô cũng không hề hé răng nói một từ. Vậy tại sao Hàn Tử Ngang lại biết? Thật là lạ quá!

“Chuyện tôi biết được còn nhiều hơn thế. Nói cho cô biết, Hoa Lạc Lê, bởi vì cô nhìn giống búp bê SD cho nên tôi quyết định nếu như cô biểu hiện tốt, tôi sẽ thu nhận cô làm tân nương của tôi. Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn như búp bê SD, mãi mãi ở bên cạnh tôi.” Hàn Tử Ngang vừa nói vừa uống một hơi cạn ly rượu vang nho.

Hoa Lạc Lê đầu óc trống rỗng, đùa ư? Đây là trò đùa mới ư? Trời! Con người này, có phải anh ta đang lên cơn điên không? Thứ anh muốn chỉ là một con búp bê ngoan ngoãn nhưng Hoa Lạc Lê là con người, có máu có thịt, có trái tim, không phải là con búp bê vô tri vô giác.

“Này, Hàn Tử Ngang, tôi nói cho anh biết, tôi không phải búp bê SD của anh, bây giờ không phải, sau này cũng không phải, mãi mãi không phải. Thứ anh thích là một nô lệ ngoan ngoãn, luôn vâng lời, nhưng tôi lại không phải. Tốt nhất là anh nên mở to mắt để nhìn cho rõ. Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất anh hãy tránh xa tôi ra, nếu không, tôi không đảm bảo, một lúc nào đó tay chân tôi ngứa ngáy, không chừng tôi sẽ đánh anh.” Vừa nói Hoa Lạc Lê vừa giơ nắm tay lên trước mặt anh lắc lắc.

Hàn Tử Ngang lập tức có phản ứng đưa tay lên che mũi. Trời! Cô ta thật bạo lực. Sao anh có thể thích loại con gái như vậy? Thật hết chỗ nói!

“Hừm! Cô dám đánh tôi? Tôi sẽ hôn cô trước mặt mọi người. Để xem ai lợi hại hơn?” Hàn Tử Ngang nhéo tai cô, đe dọa.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy họ thật thân thiết nhưng thực sự hai người bọn họ đang nghiền chặt răng, hận không thể ghìم đôi phương xuống đất mà dằn cho một trận.

“Anh! Hàn Tử Ngang! Anh là đồ khốn!” Hoa Lạc Lê vừa tức vừa ngại. Tên khốn này làm sao dám đe dọa cô như thế? Thật là tức chết.

“Hừm! Cẩn bản tôi là người rất hư hỏng!” Hàn Tử Ngang, chặn tay lên ngực trái, không cho tim nhảy lên, đỏ cả mặt. “Còn nữa, cô đừng quên lễ phép gật đầu chào hỏi khách khứa xung quanh.”

“Hàn Tử Ngang, anh là đồ ngụy quân tử, dám lừa tôi đến đây, rốt cuộc là anh có mục đích gì?” Hoa Lạc Lê cho dù lửa giận bốc lên ngùn ngụt nhưng giữa nơi đông người thế này chỉ đành cố gắng nhẫn nhịn, tiếp tục giữ hình tượng thực nữ. Nhưng cô cũng không dám đảm bảo, nếu Hàn Tử Ngang còn có những hành động lộn xộn thì cô chắc chắn sẽ vứt bỏ hình ảnh thực nữ lúc này để ra tay dạy cho anh ta một bài học.

Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu trang điểm rất đẹp, vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng bước tới: “Hi, đây chẳng phải là Hoa Lạc Lê sao? Ha ha... qua đây chơi đi.”

Hoa Lạc Lê khoe miệng giật giật, cô quyết định coi như không trông thấy hai bọn họ - có thể nào. Cô và bọn họ thân thiết thế này từ bao giờ?

Xung quanh lúc này xuất hiện càng nhiều giai nhân, trong số những người đi qua, có nhiều người Lạc Lê quen biết, đa số họ đều là nữ sinh trong học viện.

Hàn Tử Ngang liếc nhìn biểu hiện của Hoa Lạc Lê, lập tức thay cô trả lời: “Xin lỗi, tôi và Hoa Lạc Lê biết hai cô sao? Làm ơn tránh qua một bên”.

Hàn Tử Ngang dắt tay Hoa Lạc Lê đi qua giữa hai người, kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu đứng dãn mặt ra khiến mấy cô nữ sinh đứng cạnh đó cười thầm. Hoa Lạc Lê phải khó khăn lắm mới nhịn được cười. Sau khi đi khỏi tầm mắt của Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ, cô bật cười thành tiếng, dấm nhẹ một cái lên ngực Hàn Tử Ngang: “Ha ha... Buồn cười chết mất. Hàn Tử Ngang, không ngờ anh cũng có điểm đáng yêu như vậy. Ha ha... vui quá. Anh thật dễ thương đấy, nhìn vẻ mặt của hai bọn họ lúc đó, tức cười quá! Ha ha...”

Hàn Tử Ngang nhìn cô gái trước mặt cười đến nỗi thở không ra hơi, lắc lắc đầu, cô gái này đúng là không phải thiếu nữ bình thường, cô ta đích thị là đại ca giang

hồ, thậm chí đến lúc vui cũng không quên đánh anh. Nhưng không biết vì sao anh lại thích cô gái bạo lực này; có lẽ triệu chứng đã xuất hiện ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên của họ, anh bị cô làm đổ bánh vào mặt. Nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, anh cũng bật cười theo.

Hàn Tử Hiên được chủ tịch học viện giao cho việc đứng ở cổng vào đón khách. Anh luôn quay đầu một cách vô thức quan sát nhất cử nhất động của Hoa Lạc Lê. Nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, mà còn là cười với Hàn Tử Ngang, trong lòng anh không khỏi cảm thấy mất mát.

Đôi môi màu hoa anh đào của anh khẽ mím lại, đôi mắt như ngọc trai đen khê sụp xuống, trong đáy mắt phủ một lớp sương mù dày đặc, nhìn từ xa giống như một dòng sông không nhìn thấy đáy. Phải mau nghĩ cách cứu Hoa Lạc Lê ra khỏi tay anh trai. Bởi vì từ nhỏ, anh đã chọn Hoa Lạc Lê làm vị hôn thê của mình - đúng rồi, đã sớm định như thế. Mắt anh lóe lên ánh cười. Cuối cùng anh cũng đã nghĩ ra cách hay.

Vũ hội hóa trang bắt đầu.

Mọi người đeo các loại mặt nạ, mặc quần áo hóa trang, tự do mời bạn nhảy mà mình thích cùng khiêu vũ.

Hàn Tử Ngang vẫn kè kè kèm chặt Hoa Lạc Lê, chặt đến mức Hoa Lạc Lê không có cơ hội chạy đi tìm Hàn Tử Hiên, nói với anh một câu.

Cho dù Tử Hiên ở rất gần nhưng vì có Hàn Tử Ngang chắn giữa hai người nên Hoa Lạc Lê cảm thấy bọn họ nghìn trùng xa cách.

“Thưa quý vị, đã sắp đến mười hai giờ đêm, thời khắc dành cho “những nụ hôn cuồng nhiệt” sắp tới, chúng tôi bắt đầu cho đếm ngược. Truyền thuyết nói, nếu trong vũ hội hóa trang, bạn hôn người yêu, hai người từ đây sẽ được ở bên nhau, hạnh phúc trọn đời. Cho nên mọi người hãy nắm lấy cơ hội này, hãy dành cho nhau những nụ hôn nồng cháy.”

Đèn sân khấu được tắt bớt, ánh sáng mờ ảo, Hoa Lạc Lê tim đập thành thịch. Haizz, đùa kiểu gì vậy? Mình phải mau trốn khỏi đây mới được, không thể bị người khác tùy tiện hôn trong bóng tối được. Nụ hôn đầu không thể tùy tiện mất đi được. Như thế quá đáng tiếc!

Đèn xung quanh sân khấu đều đã được tắt hết, trong bóng tối vang lên tiếng la hét của mấy cô gái.

Hoa Lạc Lê đẩy Hàn Tử Ngang đang đứng cạnh một cái khá mạnh, sau đó ngồi

xỏ xuống, bám vào mép vải khăn trải bàn, từng bước từng bước mò mẫm đi ra khỏi sân khấu.

Người cô đầy mồ hôi. May mắn thay, chưa mất đi nụ hôn đầu đời, nếu không khẳng định là cô sẽ hối tiếc chết mất.

Dưới gầm bàn chui ra một người. Giống như cô, anh cũng đưa tay ra chặn lên ngực mình. Dưới ánh đèn vàng, mái tóc vàng của anh ánh lên từng sợi. Hương hoa sen trong hồ theo gió lan tỏa trong không khí, vẩn vút trước đầu mũi, thật dễ chịu.

“Hàn Tử Hiên, phải anh không?” Hoa Lạc Lê hỏi khẽ.

Hàn Tử Hiên dịch chuyển lại bên cạnh cô, người cô tỏa ra mùi hương hoa hồng nhẹ nhẹ, kích thích thần kinh của anh.

“Suýt! Đừng lên tiếng!” Hàn Tử Hiên nói khẽ.

“Vâng!” Hoa Lạc Lê gật gật đầu.

Có trời biết, bên ngoài Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ đang vất vả tìm Hàn Tử Hiên như thế nào.

Và bên trong, Hàn Tử Ngang bị mất dấu Hoa Lạc Lê cũng đang nổi điên, sắp tới thời điểm quan trọng, nha đầu ấy lại dám đẩy anh vào cô gái bên cạnh để trốn đi, hại anh loay hoay một lúc lâu mà vẫn không thoát thân được.

Trên sân khấu vũ hội vẫn vang lên tiếng loa phát thanh đếm ngược: “Tám, bảy, sáu, năm, bốn...”.

Tìm Hoa Lạc Lê thất lại.

Hàn Tử Hiên ôm cô trong tay, cúi thấp đầu, trong hương sen thoang thoảng, đôi môi anh đào của anh nhẹ nhàng chạm xuống làn môi mềm mại của cô.

“Ba, hai, một. Mười hai giờ rồi. Chúc phúc cho các đôi tình nhân sớm thành gia quyến.”

Nhưng đèn ở vũ hội vẫn không được thấp sáng trở lại, thế này là sao đây?

“Hoa Lạc Lê, đi cùng anh chứ?” Hàn Tử Hiên thầm thì bên tai cô.

Hoa Lạc Lê vẫn còn đang chìm đắm trong nụ hôn của anh. Nhưng nụ hôn này diễn ra quá nhanh, quá nhẹ, quá mềm, cô vẫn chưa kịp cảm nhận thật kỹ hương vị của nó.

Anh Tử Hiên quả là keo kiệt, rõ ràng muốn hôn người ta, nhưng vì sao lại hôn lướt qua như vậy? Còn chưa kịp cảm nhận hương vị của nụ hôn đầu tiên, nó đã không còn nữa. Hu hu...

Chẳng phải nụ hôn đầu được mô tả trong các tiểu thuyết diễm tình đều rất tuyệt vời đó sao? Hu hu... mình rất muốn được anh Tử Hiên hôn lần nữa. Đây là mộng tưởng từ nhỏ của mình. Hoàng tử dùng nụ hôn đánh thức công chúa ngủ trong rừng.

“Lạc Lê, nghe anh nói gì không?” Hàn Tử Hiên lo lắng xoay mặt Hoa Lạc Lê lại, trên mặt cô rõ ràng còn vẻ mê mẩn, si dại.

Anh đã cắt cầu dao điện, nhưng chắc chỉ sau năm phút hệ thống điện sẽ được khôi phục, đèn sẽ sáng. Cho nên nội trong năm phút, anh phải mang Hoa Lạc Lê rời khỏi vũ hội.

“Anh Tử Hiên, chúng ta đi đâu vậy?”

“Cứ đi theo anh là được rồi.” Hàn Tử Hiên nắm tay Hoa Lạc Lê, từ từ tiến ra cổng, đúng lúc đèn bật sáng trở lại, họ đã ra tới cổng biệt thự, hai người thở phào nhẹ nhõm, cùng nhìn nhau cười. Thật giống như một đôi uyên ương đang khổ sở trốn chạy.

“Cuối cùng cũng thoát ra được, có thể thở phào được rồi.” Hoa Lạc Lê hít thật sâu luồng không khí mới mẻ. Hương hoa trong vườn dâng lên ngọt ngào.

“Đi dạo quanh đây một chút nhé. Anh cứ sợ làm em chán rồi. Em và anh trai anh rất thân đúng không? Anh có nghe tin đồn về em...” Hàn Tử Hiên kín đáo nháy mắt, dừng lại thở, không nói hết câu.

“Không có, anh Tử Hiên, anh ngàn vạn lần không được hiểu lầm. Em và Hàn Tử Ngang thực sự không có quan hệ gì. Tử Hiên, anh nhất định phải tin em. Chỉ là em vận mạng không tốt mới rơi vào miệng tên ác quỷ ấy. Thực sự, em rất đen đủi...” Hoa Lạc Lê đột ngột dừng lại, vô cùng bối rối vì dường như càng giải thích càng mơ hồ.

“À, nếu như em thích anh trai anh, cũng nên nói với anh một tiếng.” Hàn Tử Hiên buồn bã cúi đầu nhưng đáy mắt rõ ràng không che giấu được niềm vui.

“Hả, gì cơ? Cái này, em không có. Anh Tử Hiên, em thực sự không thích Hàn Tử Ngang, trước nay đều không có. Em xin thề với trời. Hoa Lạc Lê em từ nhỏ chỉ thích Hàn Tử Hiên, trước đây đã thế, sau này cũng thế, mãi mãi là như thế. Anh phải tin em! Những lời em nói đều là sự thật.” Hoa Lạc Lê giải thích cặn kẽ, khuôn mặt vô cùng lo lắng, thiếu chút nữa thì bật khóc.

Trời ạ! Sớm biết sẽ làm Hàn Tử Hiên hiểu lầm như thế này, mà hiểu lầm cũng đúng thôi, Nếu cô không thích Hàn Tử Ngang thì đến dự vũ hội hóa trang này làm gì. Nếu anh Tử Hiên mà hiểu lầm cô có quan hệ với Hàn Tử Ngang, chắc từ nay về sau sẽ không gặp cô nữa. Hu hu... không thể được, ngàn lần, vạn lần không thể được. Cầu cho mọi chuyện sẽ không phát triển theo chiều hướng xấu.

“Nhưng... vừa mới...” Hàn Tử Hiên nhìn Hoa Lạc Lê đang hết sức căng thẳng, nói lắp ba lắp bắp.

Hàn Tử Hiên đưa tay quạt ngang trán làm ra vẻ rất buồn, còn giống như động tác lau nước mắt.

Không phải chứ!

Hoa Lạc Lê thực sự không biết phải giải thích như thế nào để mọi chuyện sáng tỏ. Cô lo lắng tiến lên trước một bước, ôm lấy anh.

“Anh Tử Hiên, em thực sự rất thích anh. Là thật đấy. Anh hãy tin em. Thật sự, từ nhỏ tới giờ người em thâm yêu duy nhất chỉ có anh thôi.” Nước mắt lăn dài trên mặt Hoa Lạc Lê, chảy cả vào trong cổ áo của Hàn Tử Hiên.

Hàn Tử Hiên ngây người, vốn dĩ anh chỉ định trêu đùa cô một chút, không ngờ cô thuần khiết đến thế, vẫn giống hệt như khi còn nhỏ, không bao giờ nghi ngờ anh trêu chọc cô.

“Oh!” Hàn Tử Hiên đột nhiên không biết nói gì, chỉ ôm lấy cô, giữ chặt thân hình nhỏ bé của cô trong tay.

“Anh nhất định phải tin em. Nếu không, em...” Hoa Lạc Lê ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Nếu không, em định làm gì?” Miệng Hàn Tử Hiên cong lên thành một nụ cười - nụ cười đó nửa nhẹ nhàng, nửa cứng chiều.

Cô lập tức kiễng chân, kiên quyết tiến về phía trước, nhìn chăm chăm vào đôi môi như hoa anh đào nở sau mưa của anh, sau đó cắn xuống không thương tiếc. Đường như Hoa Lạc Lê bỗng phát giác ra điều gì, mặt cô tự nhiên đỏ lựng lên.

Choáng váng, vì để anh hiểu rõ lòng mình, cô đã chủ động hôn anh.

Hai má Hàn Tử Hiên cũng dần dần ửng hồng.

Bất kể sau này ra sao, anh cũng phải tự mình thay đổi vận mệnh mình, thay đổi

vận mệnh gia tộc mình. Anh vô cùng yêu Hoa Lạc Lê, nhưng cũng chính vì vô cùng yêu cô cho nên lại càng thấy lo lắng nhiều hơn. Anh muốn gạt bỏ tất cả những chuyện phiền não ấy ra khỏi đầu để được chìm đắm trong hạnh phúc lúc này đây, nắm tay cô, cùng nhau ra khỏi cổng, cùng nhau bước đi, bên nhau mãi mãi...

Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ đứng trên sân thượng quan sát hai người, tức giận đến mức muốn nổ tung. Hai người bọn họ toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Hàn Tử Hiên, vậy mà Hàn Tử Hiên chưa từng hôn họ. Mà đừng nói đến hôn, ngay cả nắm tay cũng chưa từng có, ngoại trừ những dịp lễ tết hôn tay xã giao, Hàn Tử Hiên luôn như một thiên sứ thuần khiết đối xử với họ không lạnh lùng nhưng cũng không nồng nhiệt.

Có những lúc bọn họ cảm thấy Hàn Tử Hiên cái gì cũng tốt, hào hoa phong nhã, chỉ có điều anh quá tự trọng, trong phương diện tình cảm lại càng tự trọng, đối với tình yêu của bọn họ, từ trước tới giờ anh đều không đáp lại, một chút cũng không. Hàn Tử Hiên sao có thể đối xử tàn nhẫn với bọn họ như vậy?

Bọn họ luôn cho rằng, sẽ có ngày Hàn Tử Hiên nhận ra bọn họ đối tốt với anh. Nhưng sự thực là Hàn Tử Hiên chỉ thông minh trong công việc, còn trên phương diện tình cảm anh lại quá tự trọng, tự trọng đến mức làm tổn thương bọn họ.

Đàn ông tự trọng không dễ yêu, một chút cũng không. Nhưng trong tình yêu người đàn ông tự trọng không những đáng yêu mà còn đáng kính. Bởi vì bản tính tự trọng sẽ biểu thị thành tinh thần tương nhu dĩ mật, thủy chung như nhất⁽¹⁾.

Hàn Tử Hiên đúng là mẫu người như thế, cho dù là trên châu bảo ngọc, nếu không cần anh cũng tuyệt đối không động đến, nhưng nếu là thứ anh muốn, anh nhất định sẽ làm hết sức mình để bảo vệ nó. Đặc biệt là trong tình yêu, nhìn cách Hàn Tử Hiên chăm sóc Hoa Lạc Lê, thật khiến người khác phải ghen tị.

“Ân Châu, cậu thấy chưa, lần trước đáng lẽ cậu phải hô hào nữ sinh toàn trường đánh chết Hoa Lạc Lê mới đúng.” Kim Xảo Tuệ đưa tay nắm lấy chiếc mặt nạ hóa trang gắn lông vũ, tức giận ném xuống đất.

“Tớ còn có thể có cách nào, cậu đừng nên trách tớ. Mà đâu phải lỗi của một mình tớ, lúc đó ai bảo cậu còn giả bộ cao thượng, nói tốt cho cô ta. Hừm, bây giờ lại quay sang trách tớ, lúc đó nếu cậu không giả bộ bệnh vực cô ta, cô ta chắc chắn đã bị đánh chết rồi.” Hàn Ân Châu cũng lớn tiếng chỉ trích Kim Xảo Tuệ.

“Chuyện này đều là do cậu làm việc bất cẩn, lại còn giả bộ. Ân Châu! Cậu thật khiến tớ thất vọng. Hoàng tử của chúng ta lại một lần nữa bị nha đầu Hoa Lạc Lê cướp đi rồi.”

“Trước khi đổ lỗi cho người khác, cậu cũng phải tự xem lại bản thân mình trước đi. Cậu phải nghĩ xem vì sao Hàn Tử Hiên không thích hai chúng ta mà lại đi thích nha đầu Hoa Lạc Lê, chắc chắn phải có lý do...”

“Cái gì, cậu nói thế là có ý gì? Cậu muốn nói tớ không xứng với anh Tử Hiên phải không? Sao cậu có thể đem tớ ra so sánh với nha đầu Hoa Lạc Lê đó. Tớ xuất thân cao quý hơn cô ta ngàn vạn lần, so sánh như thế chẳng phải là quá hạ thấp tớ hay sao? Hừm! Hàn Ân Châu, tớ thấy mắt nhìn người của cậu thực sự có vấn đề, tự nhiên mang hàng thứ phẩm ấy ra so với bọn mình.” Kim Xảo Tuệ lớn tiếng trách mắng, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ cau lại, không một chút tương thích với bộ lễ phục quý phái đang mặc.

“Hiện nay nữ sinh toàn trường có ai là không sợ Hàn Tử Ngang? Thử hỏi có ai dám động đến móng tay của Hoa Lạc Lê? Hoa Lạc Lê bây giờ là bạn gái của Hàn Tử Ngang. Bảo tớ đối đầu với anh ta. Đừng đùa, tớ còn chưa muốn chết.” Vì bị Kim Xảo Tuệ làm cho tức khí, Hàn Ân Châu cũng lớn tiếng cãi lại.

“Được rồi! Có thể không lợi dụng nữ sinh toàn trường nữa nhưng còn bọn côn đồ ngoài trường. Nhờ bọn côn đồ nơi khác đến đây dạy cho Hoa Lạc Lê một bài học, khiến cô ta không thể học ở đây được nữa là xong.” Kim Xảo Tuệ lập tức đưa ra chiến thuật mới.

Hàn Ân Châu nghĩ một chút rồi đồng ý: “Quan hệ ngoài trường, anh họ tớ có một nhóm anh em, có thể nhờ họ giúp chúng ta chuyện này.”

“Như vậy thì tốt rồi. Ân Châu, nhiệm vụ lần này rất khó khăn, cậu nhất định phải hoàn thành. Có như thế mới có thể giành lại được hoàng tử của chúng ta.” Kim Xảo Tuệ mỉm cười hài lòng. Đương nhiên là sau khi công việc hoàn thành, đợi sau khi Hoa Lạc Lê bị buộc thôi học, cô sẽ chạy đến tìm Hàn Tử Ngang mật báo. Và nhất định là Hàn Tử Ngang sẽ vì Hoa Lạc Lê mà xuất đầu lộ diện, đợi đến lúc đó xem Hàn Tử Ngang sẽ xử Hàn Ân Châu thảm thế nào.

Và hoàng tử Hàn Tử Hiên, mãi mãi chỉ thuộc về một mình cô. Hey ah, sẽ là như vậy.

Chủ ý này thật hoàn hảo, chẳng cần tốn chút sức lực nào cũng có thể độc chiếm được hoàng tử cho riêng mình. Kim Xảo Tuệ cô đúng là không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, dụng mưu như thần. Ha ha...

Chương 5

Đấu tranh cho tình yêu

Những bông hoa đại nở đầu đông rực rỡ như muốn mang hết sức sống của mình chống lại trời đông lạnh giá.

Buổi chiều, sau giờ học, mặt trời ngả dần về chân trời phía Tây, Hoa Lạc Lê lòng ngập tràn hạnh phúc. Ngày nào cũng được gặp Hàn Tử Hiên trong học viện khiến cô cảm thấy rất vui.

Sớm nay, cô vừa cắt tặng anh một trăm sáu mươi sáu bông hồng, thời gian trôi qua thật nhanh. Bây giờ trong vườn hồng còn lại tổng cộng chín trăm bông. Thật hạnh phúc quá! Khoảng cách tới con số chín trăm chín mươi chín bông hồng càng ngày càng ngắn lại. Chín trăm chín mươi chín bông hồng biểu thị cả đời gắn bó, bên nhau mãi mãi. Hoa Lạc Lê mơ màng mỉm cười, mới bước được một chân vào cổng trường đã bị một đám nam sinh trường ngoài vây chặt.

Bọn họ đưa cô tới một nơi xa vườn trường.

Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu đang nấp ở bên cạnh, nhìn trộm.

“Này... các người... các người... muốn làm gì?” Hoa Lạc Lê lùi dần từng bước.

Kim Xảo Tuệ nấp ở bên cạnh, mặt hiện đầy vẻ đắc ý, tốt lắm, ai bảo cô dám dụ dỗ hoàng tử Hàn Tử Hiên của bọn ta, thật là tự mình đi vào chỗ chết.

Mười mấy nam sinh trường ngoài vây quanh dồn Hoa Lạc Lê vào góc tường bao. Một tên trong số đó lấy ra một con dao sáng loáng, lạnh lùng quét qua gương mặt Hoa Lạc Lê, nói: “Tao nghe nói, mặt mày rất dày, có thể cùng lúc dụ dỗ hai nam sinh. Cho nên chúng tao rất hiếu kỳ, muốn dùng con dao này rạch thử xem mặt mày dày đến độ nào. Mày nói xem, như thế có được không?”

Nhìn thấy con dao sắc lạnh sáng loáng dưới ánh mặt trời hươ hươ trước mắt mình, mặt Hoa Lạc Lê lập tức tái xanh.

Bọn bắt lương thấy vậy cùng bật cười.

“Được đấy, được đấy, xem thử xem có dày như da lợn sẽ không?”

“Rạch thử một đường là biết ngay thôi.”

“Hừm, thật là đồ con gái không biết xấu hổ, mặc dù trông cũng dễ thương. Ha ha...nhưng nhân phẩm quá vô liêm sỉ. Cho nên bọn tao phải thay trời hành đạo, đại diện cho công lý, trừng trị mày!” Bọn chúng mồm năm miệng mười tranh nhau nói.

Hoa Lạc Lê mím chặt môi, đầu căng thẳng phân tích tình huống, cân nhắc lợi hại, đột nhiên cô cười lớn: “Các người nói tôi vô liêm sỉ, tôi nghe mà thấy thật nực cười. Tôi thì thấy rằng, bản thân các người võ ngực tự xưng nam nhi đại trượng phu, nhưng lại tay dao tay búa đe dọa một nữ nhi yếu ớt trong tay không có gì mới là hành động buồn cười và vô liêm sỉ nhất. Nếu nói ý lớn ức bé, ý mạnh ức yếu là hành động chính nghĩa của các người, vậy thì tôi khuyên các người nên đến thăm những tù nhân đang thụ án trong nhà tù của sở cảnh sát để chứng kiến hoàn cảnh khốn đốn hiện nay của họ. Những gì mà các người sắp làm chính là những gì mà họ đã làm trước đây. Bọn họ chính là lời cảnh tỉnh cho các người đây. Cho dù các người không ngại lãng phí tuổi xuân của mình thì cũng nên nghĩ cho bố mẹ các người một chút.”

“Tiểu nha đầu này, lại hót linh tinh gì thế?” Tên cầm đầu bắt đầu dao động, nói thật là cho dù bọn họ tự khoe mình là nam tử hán nhưng trước đây đánh nhau toàn là với đám con trai, chưa từng xuống tay với con gái. Làm thành đàn ông mà đi đánh phụ nữ, thật không đáng đàn ông!

“Cô ta lợi hại quá, cô ta giao hoạt như vậy thảo nào mà lừa được cả hai hoàng tử. Thật là đồ lừa đảo, mọi người nghe lời cô ta, cẩn thận mắc mưu cô ta đấy.” Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ ở phía sau nói với nam sinh được cử làm liên lạc, nhắc đám nam sinh kia đừng nghe lời Hoa Lạc Lê.

“Tôi nghĩ, đối phó với phụ nữ không dễ dàng như đối phó với nam giới đâu.” Không biết từ lúc nào Hàn Tử Hiên đã đứng sau lưng họ.

Đám nam sinh kia nghe thấy giọng nam nhẹ nhàng vang đến bên tai từ phía sau, chột sững người lại. Họ thấy ngay một nam sinh tuấn tú thanh lịch không biết đã đứng đó từ bao giờ. Cho dù bề ngoài có vẻ hào hoa phong nhã nhưng bên trong tràn đầy khí phách nam nhi. Đôi mắt với hai con ngươi đen láy như hồ nước mùa xuân như thể soi thấu tâm hồn bọn họ.

“Hàn Tử Hiên! Trời đất! Đây chính là hoàng tử trong truyền thuyết của học viện Uy Liêm Cổ Bảo - Hàn Tử Hiên đây mà!” Trong đám nam sinh đó có người nhận ra Hàn Tử Hiên, hét toáng lên.

“Cái gì, Hàn Tử Hiên sao lại đến đây vào lúc này?” Hàn Ân Châu và Kim Xảo

Tuệ đang ở chỗ nắp, nghe thấy vậy lo lắng đến toát mồ hôi hột.

Sao có thể may mắn như thế này? Hàn Tử Hiên có mặt thật đúng lúc.

Kì thực, hàng ngày sau khi Hoa Lạc Lê mang hoa hồng tặng anh, anh đều lặng lẽ đi theo sau, ngắm nhìn cô từ xa, bảo vệ cô.

Ý tưởng lãng mạn của cô, anh không muốn làm hỏng, anh định đợi đến khi nhận được chín trăm chín mươi chín bông hồng, đợi sau khi anh nhận được giải đáp của bệnh viện, anh sẽ tìm gặp bố để bày tỏ ý định cầu hôn Hoa Lạc Lê.

Hàn Tử Hiên bước lên, đưa Hoa Lạc Lê thoát khỏi vòng vây của đám nam sinh kia.

“Mọi người biết không, Hàn Tử Hiên là quý tử của chủ tịch học viện. Là công tử của nhà danh giá, nghe nói thành tích học hành luôn ở đỉnh cao, là thiên tài trẻ tuổi, chỉ số IQ là 188 đấy.”

“Thật vậy sao? Thật là vừa có tài vừa có đức!”

“Bịa đặt! Có quý mới tin. Máy gã công tử nhà giàu, gã nào chả ngu như lợn.”

Đám nam sinh đó vì sự xuất hiện Hàn Tử Hiên mà tạm thời quên mất mục đích ban đầu, vây quanh Hàn Tử Hiên chỉ trò bàn tán.

“Tôi nghĩ, nếu có vấn đề gì cần hỏi, các cậu có thể hỏi thẳng tôi. Tôi biết, tôi nhất định sẽ nói, nói không giấu giếm.” Hàn Tử Hiên mỉm cười nhưng nụ cười còn lạnh hơn cả băng.

“Nghe nói cậu là thiên tài trẻ tuổi, thật là buồn cười quá! Nhất định là bịa đặt đúng không?” Một nam sinh không nén nổi tò mò nhanh miệng hỏi luôn. Dường như đám nam sinh này rất hứng thú với chuyện của Hàn Tử Hiên.

“Ồ, tôi từ xưa đến nay chưa bao giờ dám tự cho mình là thiên tài trẻ tuổi, thật là mọi người quá khen rồi.” Hàn Tử Hiên cười lịch sự, trả lời qua quýt.

Dường như vì Hàn Tử Hiên dễ gần và thân thiện nên đám nam sinh kia đưa ra câu hỏi càng lúc càng nhiều. Cũng có thể vì thông thường những học sinh ưu tú, nhất là lại xuất thân trong một gia đình danh giá thường tỏ vẻ cao ngạo kiêu căng, đối với những học sinh kém hơn mình thường tỏ vẻ xem thường khinh miệt. Cho nên bọn họ cảm thấy Hàn Tử Hiên là người duy nhất thân thiện như vậy.

“Nghe nói, cậu ba tuổi đã có thể đọc sáu vĩ cầm, năm tuổi đã theo bố đi lưu diễn

khắp thế giới, đồng thời còn là một tay chơi dương cầm tuyệt vời. Năm chín tuổi vì một số nguyên nhân, cậu được đưa đến một nơi bí mật, tiếp tục luyện tập. Có thật vậy không?”

À, điều này không sai, lúc Hoa Lạc Lê tám tuổi đã gặp Hàn Tử Hiên về nông thôn dưỡng bệnh. Chín tuổi anh đã rất đẹp trai. Lớn lên, anh càng thêm tuấn tú.

“Điều tra của cậu thật chi tiết, có nhiều chuyện tôi đã quên mất.” Hàn Tử Hiên tiếp tục trả lời đầy khôn ngoan, không thừa nhận cũng không xác nhận.

“Vậy chúng tôi có thể kiểm tra cậu một chút không? Nghe nói chỉ số IQ của cậu là 188, chúng tôi thực sự rất hiếu kì.” Lại có một nam sinh đặt câu hỏi.

Hoa Lạc Lê nhìn Hàn Tử Hiên đầy ngưỡng mộ, anh lúc nào cũng giữ được thái độ điềm tĩnh, nụ cười bình thản, cứ như thể không thể có chuyện gì làm anh lúng túng.

Hiện tại, chỉ có mình Hàn Tử Hiên tham gia vấn đáp cùng đám nam sinh. Đám nam sinh này còn tò mò hơn cả con gái, xem ra tính tò mò của nam sinh mà nổi lên, họ còn nhiều chuyện hơn cả nữ sinh nữa.

“Được, tôi sẽ thành thực trả lời, trả lời đến khi các cậu vừa ý mới thôi.”

“Thật không? Thế thì tốt rồi. Ha ha... tôi đặt câu hỏi trước nhé.”

Đối mặt với một thiên tài trẻ tuổi IQ cao đến 188, đám nam sinh này cũng có chút căng thẳng. Ngoài ra, vị thiên tài trẻ tuổi này còn đẹp trai như vậy, thật là khiến cho người ta cảm thấy sướng bụng vui mắt.

“Câu hỏi thứ nhất: Có ba người đi tìm chỗ ngủ, phòng trọ giá ba mươi đồng một đêm. Ba người, mỗi người góp mười đồng đủ ba mươi đồng đưa cho chủ nhà trọ. Nhưng ông chủ nhà trọ nói, hôm nay ưu đãi đặc biệt, chỉ lấy hai mươi lăm đồng thôi, móc ra năm đồng đưa tiểu nhị trả lại họ, tiểu nhị lén ăn chặn mất hai đồng, đưa lại cho bọn họ ba đồng, mỗi người nhận lại một đồng. Như vậy, ban đầu mỗi người góp mười đồng, bây giờ mỗi người nhận lại một đồng, cũng có nghĩa là mỗi người mất mười đồng trừ một đồng bằng chín đồng, ba người mỗi người chín đồng, tổng cộng là ba nhân chín bằng hai mươi bảy đồng, cộng với hai đồng của tiểu nhị là hai mươi chín đồng, vậy còn một đồng tiền nữa mất đi đâu?” Thủ lĩnh đám nam sinh đặt câu hỏi xong, nhìn Hàn Tử Hiên rất đắc ý, thế nào, xem có thể giải được không, ha ha...

Hàn Tử Hiên mắt sáng lên, chỉ cười nói:

“Trong số hai mươi bảy đồng đó đã bao gồm cả hai đồng tiểu nhị ăn bớt, phép tính đúng ra là hai mươi bảy đồng trừ hai đồng tiểu nhị giấu đi còn lại hai mươi lăm đồng.”

“À, hóa ra là như vậy.”

Đám nam sinh nhất loạt lên tiếng, đáp án đúng rồi.

“Còn tôi, tôi có hai câu hỏi tiếng Anh kiểu vòng vo đánh đố, là một cô gái đưa ra để thử trí tôi. Cô ấy năm nào cũng đặt trạng nguyên tiếng Anh, lợi hại vô cùng. Tôi theo đuổi cô ấy rất lâu rồi. Hai câu hỏi này, cô ấy đưa ra một tuần trước, tôi còn chưa giải được, cũng đã nhiều lần cất công đi hỏi mấy sinh viên ưu tú nhưng họ đều bó tay, cậu có thể giúp tôi không? Nếu cậu giải được, tôi vô cùng biết ơn.” Nam sinh đó đỏ mặt bối rối, vừa là hỏi vừa là nhờ.

“Được, tôi nhất định sẽ giúp cậu, nói đi.”

“Câu hỏi như thế này: *Whose eyes never close?*”

Hàn Tử Hiên nhận câu chuyển động lên xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi trả lời: “*A needle eye.*”

Ánh mặt trời trượt dài, ve vuốt khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, rực rỡ như vàng hào quang tỏa sáng trên đầu thiên thần.

“Còn câu này nữa: *What is the smallest bridge in the world?* Hỏi vậy là có ý gì?” Nam sinh đó vội vàng lên tiếng, rõ ràng sợ bị ai khác chen ngang.

“Câu này cậu có thể trả lời là: *The bridge of your nose.* Đây là câu chơi chữ, chữ *bridge* ở đây có nghĩa là sống mũi, vậy câu nhỏ nhất thế giới là sống mũi.”

“Ồ, hay quá, hóa ra là như vậy. Cảm ơn cậu rất nhiều!”

Đám nam sinh xung quanh nhìn Hoa Lạc Lê và Hàn Tử Hiên đầy ngưỡng mộ.

Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ đã trốn vào trong cửa hàng mà người vẫn toát mồ hôi hột. Hai người sở dĩ lo lắng như vậy là sợ đám nam sinh kia sẽ mạo phạm đến hoàng tử Hàn Tử Hiên của bọn họ. Trời, thật khủng khiếp, nếu Hàn Tử Hiên cũng bị liên lụy thì phải làm sao đây? Xem ra Hoa Lạc Lê đúng là Sao Chổi rồi, người nào ở gần cô ta cũng sẽ bị vạ lây. Điều đáng hận là, mình cô ta đen đủi là đủ rồi, đằng này dám lôi Hàn Tử Hiên chết cùng cô ta. Điều này thật quá đáng. Không thể tha thứ được.

...

“Trời! Cậu đúng là thiên tài trẻ tuổi.” Trong đám nam sinh rộ lên những tiếng khen ngợi tài năng của Hàn Tử Hiên.

“Không phải đâu. Chỉ là tôi đọc nhiều sách hơn một chút, biết nhiều hơn mọi người một chút, cũng là chuyện thường tình mà.” Hàn Tử Hiên khiêm tốn đáp lại, anh cảm thấy sự việc ngày hôm nay dừng lại ở đây là tốt nhất.

Hiện giờ anh chỉ muốn nhanh chóng đưa Hoa Lạc Lê rời khỏi nơi này.

“Chúng tôi còn mấy câu hỏi nữa muốn thỉnh giáo cậu. Cậu đúng là thần đồng như lời đồn đại.”

Một nam sinh cao húng còn khoác vai Hàn Tử Hiên, thân thiết như anh em tốt, hoàn toàn quên mất mối hiềm khích ban đầu. Vấn đề là anh chàng đó quá thấp so với Hàn Tử Hiên cao tới 1m87, mà cả đám nam sinh ở đây đều thấp hơn Hàn Tử Hiên nửa cái đầu.

Hàn Tử Hiên chỉ đành mỉm cười bằng lòng. Xem ra người mà thông minh quá cũng có chút phiền phức. Hoa Lạc Lê đưa tay kéo áo Hàn Tử Hiên. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, bảo vệ cô.

“Tôi có một câu hỏi này, còn chưa ai có đáp án. Đó là có ba con chó làm thành một đội đi tới trước mặt bạn, bạn chặn con thứ nhất lại, hỏi sau nó còn mấy con chó nữa, nó nói còn hai con nữa, bạn lại đi tiếp. Bạn đi qua con chó thứ hai, hỏi nó sau còn mấy con, nó nói còn một con nữa. Cuối cùng bạn dừng lại chỗ con chó thứ ba, vẫn hỏi nó câu hỏi cũ: sau nó còn mấy con chó nữa, nó nhìn bạn và nói còn hai con nữa. Tại sao lại như vậy? Nói thêm chút, ba con chó đó không đi thành vòng tròn.”

Tất cả đám nam sinh đều nhìn chăm chú vào Hàn Tử Hiên chờ đợi. Hàn Tử Hiên chớp chớp mắt, tay phác một động tác, nói:

“Thực sự các bạn mới chỉ nhìn phía trước mà không nghĩ đến phía sau. Con chó thứ ba đã quay ngược lại, vì vậy nó thành con dẫn đầu, đi sau nó đúng là có hai con nữa. Cho nên nó mới trả lời như vậy”.

Tiếng “à, à” đồng thanh, rồi lại có người kêu lên: “Hóa ra là như vậy”. Có người vẫn ngơ ngác không hiểu vì sao.

“Cậu có cảm thấy chúng tôi phiền phức quá không? Thực sự cũng không muốn làm mất nhiều thời gian của cậu. Đây sẽ là câu hỏi cuối cùng. Có một vị đại sư đưa ra câu hỏi, cũng là một câu đố như sau: Tôi thường ngày hay điên điên khùng

khùng làm ra rất nhiều lỗi sai. Có người nói, câu này có bốn lỗi sai. Xin hỏi những lỗi sai ấy là chỗ nào?”

Hàn Tử Hiên vì dọc đường rụng đầy trên quần áo mọi người, cô áo Hàn Tử Hiên cũng dính đầy cánh hoa. Hoa Lạc Lê cẩn thận gom nhặt những cánh hoa ấy, cho vào trong cuốn sách của mình.

“Đây thật ra là một câu đố chơi chữ, dễ làm cho mọi người mắc bẫy từ ngữ. Trong câu này từ “lỗi sai” được nhắc đến ba lần, câu hỏi lại nói là “bốn lỗi sai”, cho nên đó chính là một “lỗi sai” nữa, do đó có bốn lỗi sai là như thế.”

Hàn Tử Hiên nói xong, chuẩn bị kéo Hoa Lạc Lê đứng dậy. Anh có chút chán nản, những câu hỏi đăm nam sinh này đưa ra chỉ là dạng chơi chữ, không có chiều sâu. Nếu những bạn học ở Mỹ của anh mà biết anh đi giải đáp những câu hỏi như thế này, chắc chắn bọn họ sẽ cười nhạo anh. Thật là học trăm nghìn, dùng một vài. Trí tuệ của anh vốn để dùng vào việc nghiên cứu y học, toàn là những vấn đề liên quan đến tế bào, vô cùng hóc búa. Nhưng vì Hoa Lạc Lê, anh phải giả trang thành loại ham hư vinh như thế này.

“Thật đúng là thiên tài, Hàn Tử Hiên, kết bạn với chúng tôi được không?”

“Đúng thế, cậu đúng là người anh em tốt. Giải đáp mọi câu hỏi đâu ra đấy mà không hề cau mày. Thật là tuyệt!”

“Hàn Tử Hiên, nghe nói thành tích âm nhạc của cậu càng lẫy lừng hơn nữa, cho nên yêu cầu đối với bạn bè và bạn gái càng phải cao hơn người khác. Đúng rồi, Hoa Lạc Lê thực sự là bạn gái của cậu? Chúng tôi nghe đồn Hoa Lạc Lê hình như cũng là bạn gái của anh trai cậu. Hai anh em cậu cùng thích một cô gái, sẽ không có chuyện gì chứ?” Đám nam sinh càng nói càng kích động, tiếng nói vang lên to và sắc lạnh bên tai.

Hàn Tử Hiên muốn dừng tất cả các câu hỏi lại, trả lời một cách lịch sự và khéo léo: “Đã như thế này, tôi nghĩ các cậu đều đã hiểu, tôi hà tất phải nhiều lời nữa.”

Từ anh toát ra sức hút kì lạ khiến các nam sinh cũng không thể dứt ra được.

“Đừng đi vội, Hàn Tử Hiên, nói chuyện với chúng tôi thêm chút nữa...”

“Hàn Tử Hiên, Hàn Tử Hiên, Hàn Tử Hiên... có thể hỏi cậu thêm một câu nữa không? Là ai đã đặt tên cho cậu vậy? Thực sự là cái tên này rất hợp với tính cách của cậu. Tên nghe rất hay, đọc lên thấy nam tính nhưng lại rất thân thiện, hòa nhã.”

...

Trời đất! Đám nam sinh này mắc bệnh hết rồi. Làm sao có thể thích một người cùng giới như Hàn Tử Hiên đến thế chứ? Phái chẳng họ muốn tham gia cuộc đua cùng các nữ sinh đây. Nhìn đám nam sinh điên cuồng vây quanh Hàn Tử Hiên, tình hình quả thật không kiểm soát nổi. Hoa Lạc Lê không nói được gì, chán nản, đám nam sinh này thật đáng ghét.

Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu quyết định xuất đầu lộ diện, tất cả chỉ vì để bảo vệ cho hoàng tử của họ.

“Hey, đám ngốc này, có nhầm lẫn không, sao lại giữ chặt hoàng tử Hàn Tử Hiên của chúng tôi nhất định không buông như thế. Các anh có phải là mắc bệnh hết rồi không? Không tìm nhầm đối tượng đây chứ?” Hàn Ân Châu vội vã rẽ đám đông bước vào.

Kim Xảo Tuệ đi sau cũng phối hợp, la tướng lên: “Các anh nhanh chóng dẹp ra cho tôi, ai cho các anh dám cả gan bắt giữ hoàng tử Hàn Tử Hiên của học viện chúng tôi. Có phải các anh đều chán sống rồi không?”.

Giữa lúc Hàn Ân Châu và Kim Xảo Tuệ còn đang đánh giá tình hình, thì đột nhiên phía trước xuất hiện một đám nam sinh trường ngoài trong tay lăm lăm vũ khí, nào dao, nào gậy cùng tiến về phía bọn họ. Trước tình huống bất ngờ này, Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu chỉ còn biết đứng ngây ra tại chỗ, không phải chứ, bằng nhóm đánh nhau à, sao lại thành ra thế này?

Đám nam sinh do Hàn Ân Châu gọi đến nhìn thấy đám nam sinh đang lại gần, bọn họ bất ngờ nên có chút hoảng loạn, hét to: “Một băng nhóm khác của trường chúng tôi đang qua đây, trước đây do hiểu lầm nên chúng tôi đã có va chạm với bọn họ, nhưng chúng tôi tuyệt đối không để bọn họ làm hại Hàn Tử Hiên, Hàn Tử Hiên giờ đã là anh em tốt của bọn tôi.”

“Hàn Tử Hiên, cậu mau đi trước đi, việc ở đây giao lại cho chúng tôi.”

“Đúng thế, chúng ta phải bảo vệ an toàn cho Hàn Tử Hiên.”

Đám nam sinh đó nói một cách đầy trượng nghĩa, ra sức dùng tay đẩy Hàn Tử Hiên và Hoa Lạc Lê về phía sau. Hàn Tử Hiên chớp thời cơ, nắm tay Hoa Lạc Lê chạy băng băng về phía trước.

Còn Kim Xảo Tuệ và Hàn Ân Châu, hai người lúc này cũng nhanh chóng thức tỉnh, mau chạy mất - mạng người là quan trọng.

Trên đường, đám nam sinh kia cũng vùng theo truy đuổi, đánh nhau không được bỏ qua kẻ có liên hệ với đối phương.

Hàn Tử Hiên giữ chặt tay Hoa Lạc Lê, hai người dắt tay nhau chạy trên con đường hai bên trồng đầy hoa tử vi. Cánh hoa bay đầy trời, theo gió xoay vòng trên không trung tạo nên những vũ điệu đầy màu sắc, hương hoa tràn ngập không gian. Hàn Tử Hiên quay lại nhìn bắt gặp Hoa Lạc Lê đang mỉm cười ngọt ngào.

Ngoài cách chạy thẳng về phía trước, họ không còn lựa chọn nào khác. Và cũng bởi sợ mất nhau nên mới cảm thấy quý trọng giây phút bên nhau. Tử Hiên hi vọng có thể dắt tay cô ấy cùng chạy mãi mãi. Chạy mãi, chạy mãi, chạy đến khi trời hoang đất trống, đến khi biển cạn đá mòn.

Họ đã chạy được rất lâu. Đi rất xa, rất xa khỏi học viện. Chạy qua bờ biển, chạy qua một cánh đồng xanh tươi, chạy đến bìa một khu rừng cây lá rậm rạp.

“Tử Hiên, chúng ta đã chạy đi rất xa rồi, bọn họ không đuổi nữa đâu.” Hoa Lạc Lê ngắt một bông hoa nhỏ, cài lên mái tóc.

“Đẹp không? Hi hi... chỗ này giống chỗ chúng ta từng chơi đùa ngày bé.”

“À, Lạc Lê không cần trang điểm cũng đã vô cùng xinh đẹp rồi. Thiên nhiên là không gian đẹp nhất. Nơi này rất giống với chỗ chúng ta hay chơi đùa hồi nhỏ.”

“Ha ha, Tử Hiên, anh vẫn nhớ chuyện ngày bé? Thật không?” Hoa Lạc Lê chớp chớp mắt nhìn anh vẻ bất ngờ.

“Đương nhiên rồi. Trí nhớ của anh chắc chắn tốt hơn em.” Hàn Tử Hiên chỉ vào hồ nước trước mặt nói tiếp: “Nhìn kia, trên mặt hồ có rất nhiều bướm bướm và chuồn chuồn.”

“Ồ, hay thật. Đẹp quá, đẹp thật đấy!” Buổi chiều cuối thu đầu đông, gió khẽ thổi, đàn chuồn chuồn bay là là mặt nước trông như một phi đội trực thăng nhỏ, có lúc chúng bay cách mặt nước một khoảng, có lúc lại hạ thấp xuống để đuôi chạm nhẹ vào làn nước, đùa với mấy ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

“Anh Tử Hiên, sao chuồn chuồn lại muốn để đuôi chạm vào nước? Em thực sự rất muốn biết.” Hoa Lạc Lê tò mò hỏi.

“À, đó là một con chuồn chuồn mẹ đang đẻ trứng.” Hàn Tử Hiên nghiêng người thì thầm vào tai cô, hương sen trong hồ làm thần kinh cô bị kích động, hại cô nghĩ ngợi lung tung.

“À, thật sao? Đẻ trứng, ở đâu cơ? Trên mặt nước á? Em muốn đi xem thử.” Hoa Lạc Lê vội vàng đi đến bờ hồ, nhìn xuống mặt nước, chăm chú quan sát.

“Đứng đây có thể nhìn thấy, anh Tử Hiên.” Hoa Lạc Lê phản kích.

Hàn Tử Hiên đi đến, ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Để anh chỉ cho em xem...”.

Hơi thở của anh vừa ấm áp vừa thơm dịu, thực sự khiến người khác không thể không thưởng thức.

“Chuồn chuồn là loài côn trùng sống trên cạn, cả ngày bay trong không trung, nhưng ấu trùng của nó lại phải sống ở dưới nước. Để duy trì giống nòi, nó phải tìm một nơi có nước để đẻ trứng, trứng được thụ tinh phải có nước mới nở được, vì vậy khi chuồn chuồn chạm đuôi xuống nước là lúc chúng đẻ trứng, trứng chuồn chuồn bám vào cây thủy sinh trong nước, không lâu sau sẽ nở thành ấu trùng, gọi là giun nước. Giun nước ăn những ấu trùng phù du trong nước để lớn lên. Sống trong nước một thời gian, đợi đủ ngày, đủ tháng, những ấu trùng chuồn chuồn này sẽ bám vào cành lá thủy sinh leo lên mặt nước, lột xác thành chuồn chuồn, bay lượn trong không trung, đến mùa sinh sản lại tìm đến sông hồ, ao đầm để đẻ trứng...”

“Wow, thật vậy sao, trước đây em được biết bướm là do sâu biến thành, giờ lại biết thêm chuồn chuồn là do giun nước biến thành. Ha ha... ở bên cạnh anh Tử Hiên, những điều mới mẻ mãi mãi không bao giờ học hết. Cho nên em sẽ mãi mãi ở bên anh, có được không? Anh Tử Hiên, anh sẽ không đuổi em đi, đúng không? Kể cả sau này, em già, em ngốc, em xấu xí, anh đều sẽ không đuổi em đi, được không?” Hoa Lạc Lê ngồi xổm bên bờ hồ nhìn Hàn Tử Hiên chờ đợi.

“Nha đầu ngốc, hoàng tử làm sao có thể tùy tiện vứt bỏ công chúa để sống một mình chứ. Nếu có một ngày, vì bất đắc dĩ mà hoàng tử rời xa công chúa, thì lúc đó, trái tim hoàng tử còn đau hơn cả công chúa. Cho nên hoàng tử sẽ không ngu ngốc mà bỏ công chúa.”

Hoa Lạc Lê cảm động nhìn Hàn Tử Hiên, mắt nhòe hơi nước.

“Lạc Lê, em có nhìn thấy không? Hai con chuồn chuồn bay trên mặt nước chỗ đó đó, có lúc con đực lùi lại sau làm “bà đỡ” giúp con cái.” Hàn Tử Hiên chỉ vào hai con chuồn chuồn bay sát mặt nước, ở gần chỗ họ.

“Ồ, nhưng vì sao lại muốn làm ‘bà đỡ’ ạ?” Hoa Lạc Lê hỏi lại.

“Bởi vì khi chuồn chuồn cái đẻ trứng xuống nước, chuồn chuồn đực sợ “vợ” nó lặn dưới nước, cánh bị ướt, không bay lên được, cho nên chuồn chuồn đực đặt đuôi của mình trên đầu con cái, đợi khi con cái đẻ xong sẽ kéo con cái bay lên. Thấy thế người ta bèn gọi chuồn chuồn đực là ‘bà đỡ’.” Hàn Tử Hiên kiên nhẫn giải thích lần

nữa.

“Ha ha... chuồn chuồn đực quả là đã hết sức làm tròn chức trách của một “người cha.”

“Đúng thế. Phía trước hình như có rất nhiều hoa dại. Em có muốn qua đó xem thử không? Em sẽ thấy có rất nhiều loài hoa dại muôn hình vạn sắc đang đua nở.”

Hàn Tử Hiên chỉ tay ra phía xa xa, nơi có đám hoa dại đang kì trở hoa, khoe sắc. Những bông hoa dại nở đầu đông rực rỡ như mang hết sức sống của mình chống lại trời đông lạnh giá. Hoa thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.

“Wow, thật vậy sao, anh Tử Hiên, tầm nhìn của anh quả thật xa quá, luôn nhìn thấy những thứ người khác không nhìn ra. Lợi hại thật! Ở bên anh, em thấy mỗi ngày đều được biết thêm những điều mới mẻ. Hi hi...” Hoa Lạc Lê vui sướng chạy nhảy giữa những vạt hoa dại.

“Chỉ cần em thích là được rồi.”

“Anh Tử Hiên, một khi em quen ở bên cạnh anh rồi thì anh không được bỏ rơi em, bởi vì nếu thế em sẽ rất buồn. Em thực sự sợ vì anh cái gì cũng tốt, cũng hơn người, sau này em sẽ không để ý tới một người con trai nào khác, mãi mãi chỉ yêu một mình anh Tử Hiên thôi.” Hoa Lạc Lê hít hít hương hoa, lớn tiếng thề thốt.

“Ha ha, Hoa Lạc Lê đúng là đồ ngốc.”

Hàn Tử Hiên hai mắt ươn ướt nhưng anh nhanh chóng kìm lại được, đưa tay vuốt mái tóc cô. Nếu có thể xin Thượng đế thương tình cho anh thêm chút thời gian. Anh thực sự quý trọng những phút vui vẻ bên cạnh Hoa Lạc Lê, những kỉ niệm mùa hè năm anh chín tuổi luôn là mảnh hồi ức đẹp để anh luôn mang theo bên mình.

Trong hồi ức, Hoa Lạc Lê tám tuổi là cái đuôi của anh. Cô ngoáy móng kẻ cho anh nghe câu chuyện cổ tích. Sau đó, anh sẽ trêu chọc cô. Hàn Tử Hiên vô cùng mong muốn thời gian có thể dừng lại ở thời điểm đó. Mãi mãi dừng lại ở đó. Như vậy thì cả đời này anh sẽ vô cùng hạnh phúc.

“Hừm, Tử Hiên, anh mới chính là đồ ngốc. Lúc nhỏ đã nói với em, cười bạch mã là Đường Tăng, thật là ghét chết đi. Anh muốn theo đuôi em? Hàn Tử Hiên, anh mới là đồ ngốc.” Hoa Lạc Lê vui vẻ chạy nhảy giữa những bụi hoa, hoa cỏ rực rỡ, trời đất lung linh.

“Sự thật là Đường Tăng cười bạch mã. Anh không lừa em.” Hàn Tử Hiên phản

đổi, đuổi theo cô giữa những bụi hoa, giống hệt như khi còn nhỏ. Khung cảnh đẹp như trong câu chuyện cổ tích.

“Càng quá đáng hơn là tên ngốc Hàn Tử Hiên còn nói với em, cười bạch mã u, ngoài Đường Tăng còn có thể là ác quỷ, điều này càng không thể tha thứ, thật là cố ý phá hoại hình tượng bạch mã hoàng tử hoàn mĩ trong lòng em. Cho nên Hàn Tử Hiên từ khi chín tuổi đã là một tên đại ngốc. Tên đại ngốc này còn giành ăn táo đỏ của em. Hừm... thật đúng là một kẻ xấu không đáng để tha thứ.”

Hai người vui vẻ đuổi bắt, không hề chú ý nhìn xuống dưới chân, ở đó có một cái bẫy thú được che kín.

“Á” một tiếng to, chấn động trời đất.

Hoa Lạc Lê không chú ý, thụt xuống cái bẫy được phủ một lớp cỏ trên mặt, Hàn Tử Hiên cũng ngã xuống theo. Xung quanh tối đen, mặt trời dần dần lặn xuống mặt hồ, ánh hoàng hôn mờ ảo.

“Anh Tử Hiên, sao anh lại nhảy xuống đây, thật là ngốc, nhảy mạnh như thế, anh có bị thương ở đâu không? Cái bẫy quá nhỏ, hai người đứng sát vào nhau.” Hoa Lạc Lê hỏi giọng đầy lo lắng.

“Không sao, em biết không, lúc thấy em ngã xuống, anh lo lắng quá, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lao xuống theo. Có khi vì em mắng anh là ngốc cho nên anh thành tên ngốc thật rồi.” Hàn Tử Hiên cười cười, quan sát xung quanh.

“Vậy bây giờ chúng ta có kêu cứu không?”

“Bây này thợ săn chế tạo để bẫy những động vật khá lớn, bẫy không sâu lắm, ở đây hoa cỏ phong phú, chắc chắn có nhiều động vật ăn cỏ, có động vật ăn cỏ, tất có động vật ăn thịt, đặt cái bẫy ở chỗ này thật là nhất cử lưỡng tiện.”

“Ừ, nguyên nhân là như vậy. Nhưng chúng ta phải làm sao để thoát khỏi đây.”

“Không sao, em bước lên tay anh, anh kiệu em lên đầu, em lên rồi tìm người tới giúp anh là được.” Hàn Tử Hiên vừa nói vừa ngồi xổm xuống, giục giã: “Lạc Lê, em mau trèo lên vai anh, anh đưa em ra khỏi đây.”

“Như vậy có được không?” Hoa Lạc Lê không nhẫn tâm trèo lên cánh tay Hàn Tử Hiên.

“À, yên tâm đi, anh tính không sai đâu. Mau lên đi, Lạc Lê. Phải cố gắng lên.”

“Được! Cố gắng!”

May mắn là Hoa Lạc Lê nhỏ nhắn, trọng lượng không nặng đến mức Hàn Tử Hiên không thể đỡ được.

Hoa Lạc Lê vô cùng vất vả, cuối cùng cũng trèo lên được mặt đất. Trời đã tối rồi. Cảnh vật xung quanh đã mờ mờ, nhìn không rõ nữa. Trong khoảng rừng này, Hoa Lạc Lê không tìm được đường ra, một chút phương hướng cũng không xác định được.

Đứng trong rừng, mặt trời đã lặn, mặt trăng ẩn sau lớp mây dày, thi thoảng mấy con vật nhỏ bất ngờ chạy vụt qua Lạc Lê. Hoa Lạc Lê sợ hãi vô cùng, cô nghĩ, Hàn Tử Hiên hẳn còn dưới hố, nhất định là anh sợ hơn cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô quay lại, đến bên cái bẫy.

Bụp một tiếng nữa, lại nhảy xuống hố.

“Lạc Lê, sao em lại quay lại?” Hàn Tử Hiên lo lắng hỏi.

“Em... em... em không làm được, em không thể nào để anh lại đây một mình. Nếu có chuyện gì, em không thể tha thứ cho mình.” Hoa Lạc Lê cúi đầu lí nhí.

Bầu trời tối đen, xung quanh tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng gió xào xạc, như nước ve vuốt làn da, cảm giác thật mát mẻ. Nhưng lúc này Hoa Lạc Lê không còn thấy sợ, ngược lại cô cảm thấy rất vui và hạnh phúc. Bởi vì anh Tử Hiên đang ở bên cạnh. Cô cúi đầu, lén quan sát anh, nhưng dù đã hết sức cẩn thận ánh mắt ấy vẫn bị con mắt phía sau của anh phát hiện.

Đột nhiên, má cô nóng bừng, ửng hồng lên, tim cũng nóng bừng, có lẽ vì cảnh sắc diễm lệ xung quanh, giống như khắp mặt đất đang là mùa xuân chứ không phải mùa đông, hoa dại nở rục rờ xóa đi dấu vết mùa đông. Cuối cùng, cơn nóng càng lúc càng điên cuồng tăng lên, cảm giác này giống như là có một cơn gió nóng đang ngủ quên trong người nay bỗng được đánh thức.

Cô và anh cùng mắc kẹt trong một cái bẫy nhỏ, giày bị lún sâu trong đám đất bùn nhão nhoét của đáy hố, hơi bùn bốc lên ngai ngái, nhưng không làm cho họ ngừng việc hít thật sâu mùi hương hoa tử vi từ nơi xa đưa lại.

Hoa Lạc Lê cúi đầu, căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, đột nhiên cô muốn được mắc kẹt cùng anh tối nay, trong cái bẫy này, không cần thoát ra. Tận đáy lòng cô dù có chút sợ hãi khi phải ở lại chốn rừng núi âm u trong đêm tối nhưng lại cũng có một niềm vui âm thầm lan tỏa, niềm vui được ở bên nhau.

“Em có sợ không? Ở đây tối đen, lại không được về nhà. Biết vậy sao còn nhảy xuống?” Tiếng Hàn Tử Hiên nhẹ nhàng, âm áp truyền lại trong đêm tối - giọng nói của anh giống như giọt sương mai đậu trên lá trúc, long lanh tinh khiết, làm cho Hoa Lạc Lê cứng người giây lát.

Hoa Lạc Lê khẽ khàng hít hà hương thơm hoa cỏ trên người anh, mùi hương đó cùng với hương sen trong hồ vẩn vút quanh mũi, cảm giác thật thoải mái dễ chịu.

“Em cũng không biết, chỉ là nghĩ có một mình anh ở dưới, cho nên nhảy xuống. Bởi vì em sợ anh một mình sẽ cảm thấy đơn độc.” Hoa Lạc Lê khẽ đem những suy nghĩ trong lòng mình nói ra với Hàn Tử Hiên, nói xong liền thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Tử Hiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn xuyên màn đêm, giống như hai ngôi sao sớm trên bầu trời đêm, cứ như vậy, lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu.

Xung quanh yên lặng quá, yên lặng tới mức Hoa Lạc Lê có thể nghe thấy nhịp tim rộn ràng, hơi thở gấp gấp của chính mình. Ánh trăng như nước, chảy tràn trên mái tóc nhuộm vàng của Hàn Tử Hiên, như bao quanh đầu anh một vòng hào quang của thiên thần. Ánh trăng bàng bạc cũng soi sáng khuôn mặt đẹp trai của anh, từng đường nét hiện lên dưới ánh trăng càng thêm hoàn mỹ. Lông mi của anh dày và dài, uốn thành một vòng cung đẹp đẽ như vành trăng lưỡi liềm đang khẽ rung rinh.

Gió mùa đông thổi qua, gió lạnh khiến Hoa Lạc Lê khẽ rung mình. Dù lạnh nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp.

Có tiếng “loạt xoạt” đâu đây, Hàn Tử Hiên cởi áo khoác lên người cô. Hoa Lạc Lê vội vàng nói:

“Không, không cần đâu, em không lạnh. Anh không thể để bị cảm lạnh được, trời đang rất lạnh đấy...” Nhưng khi quay lại bắt gặp ánh mắt anh, Hoa Lạc Lê bỗng im bật, không nói được gì nữa. Đôi mắt anh sao có thể đẹp đến thế, con ngươi đen thẫm tràn đầy ánh trăng, bừng sáng như hoa quỳnh nở trong đêm khuya.

Hoa Lạc Lê cứ ngây người tham lam chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh, như thể thời gian ngừng lại, vạn vật biến mất, cả thế giới này chỉ còn lại mình anh.

Miệng anh dường như khẽ cong lên, hướng vào Hoa Lạc Lê cười. Anh nói khẽ: “Chúng ta sưởi ấm cho nhau, được không?”

Hoa Lạc Lê gật gù đầu, anh quay lại, mở rộng vòng tay, ôm cô vào lòng, ôm thật chặt. Giữ chặt khoảnh khắc hạnh phúc này.

Mùi hương sen thanh khiết trên người anh giống như làn sóng thủy triều, điên cuồng thấm ướt làn da cô, từng tắc, từng tắc. Hoa Lạc Lê hạnh phúc nép chặt trong vòng tay ấm áp của anh, lén ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi môi của anh hơi cong lên như một vòng cung hoàn mỹ, mềm mại và đỏ hồng, càng nhìn càng đẹp.

Anh nheo mắt nhìn lại cô, hàng mi cong dài rủ xuống như cánh bướm xinh đẹp, cánh bướm đang khẽ vẫy vẫy. Anh cứ lặng lẽ nhìn cô như thôi miên, ánh mắt nóng bỏng, chập chờn run rẩy. Trong khi Hoa Lạc Lê còn đang ngất ngây vì ánh mắt đó thì anh đã cúi xuống, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng phủ lấy đôi môi cô.

Hoa Lạc Lê không biết vì sao mắt mở to, cảm giác hạnh phúc bất ngờ tràn ngập. Nụ hôn lần này và nụ hôn ở vũ hội hóa trang hôm đó, hoàn toàn khác biệt.

Hương thơm trên người anh phảng phất trước mũi cô, đôi môi anh mềm mại và ẩm ướt, hương vị bạc hà trên môi anh truyền sang môi cô. Đôi môi anh dần dần miết mạnh trên môi cô, ngón tay anh lùa vào mái tóc dài của cô, trượt dài trong đó.

Rất lâu sau, anh mới buông cô ra.

Nhưng Hoa Lạc Lê vẫn mở to mắt nhìn anh, thực sự không dám tin những gì vừa xảy ra. Trời đất! Hàn Tử Hiên vừa hôn cô! Đây là việc có thể xảy ra sao? Cô quá bất ngờ, còn chưa kịp tận hưởng thì nó đã kết thúc.

Hàn Tử Hiên hơi đỏ mặt, đôi môi ướt trông càng quyến rũ, mỏng mỏng như cánh hoa hồng mới nở, đẹp vô cùng. Anh đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn môi cô, tay kia ôm chặt eo cô, mặt ghé sát tai cô thì thầm: “Ngốc ạ, mau nhắm mắt lại, không ai nói cho em phải nhắm mắt khi hôn à?”

Mặt cô lập tức nóng bừng, đôi mắt hoảng loạn khép lại, đôi tay bấu chặt vào cánh tay anh.

Anh cười: “Em sợ anh không?”

Hoa Lạc Lê lắc đầu: “Không...”

Nhưng đôi môi của anh lại đè xuống, chặn ngang câu nói của cô, lưỡi anh nhẹ nhàng chiếm hữu khoang miệng cô, rồi dần dần kích động, vui vẻ quán lấy lưỡi cô.

Nụ hôn của anh thật ngọt ngào làm trái tim cô hoàn toàn tan chảy.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió khẽ thổi qua lá cây xào xạc, trên trời ngàn vạn vì sao lấp lánh như những viên kim cương, mặt đất đầy hoa dại rung rinh dưới trăng, khung cảnh lãng mạn này càng khiến cho ngọn lửa đam mê thêm rực

cháy.

Đột nhiên Hàn Tử Hiên cảm thấy dường như Hoa Lạc Lê không có phản ứng. Nhìn vào khuôn mặt cô, anh mới phát hiện cô nhóc này đã ngủ thiếp đi trong lúc hôn anh.

Trời đất...

Hàn Tử Hiên thất vọng và bất lực nhìn Hoa Lạc Lê, gí gí tay lên mũi cô - nhóc này, đang hôn anh mà cũng có thể ngủ ngay được.

Cô thì thầm nói mơ, mặt cũng đỏ lên: “Anh Tử Hiên, anh Tử Hiên, em... em có thể hôn anh không? Bà ngoại nói, hoàng tử có thể hôn công chúa, công chúa đương nhiên cũng có thể hôn hoàng tử.”

Hàn Tử Hiên ngạc nhiên và có chút không vui nói: “Trong mơ em cũng còn có cả ý này à? Nói mơ như thế. Lúc anh hôn em, thậm chí em còn ngủ mất rồi. Người ta hôn đánh thức công chúa, anh lại hôn ru ngủ công chúa. Cho nên xem ra câu chuyện cổ tích vì em mà phải viết lại mất thôi...”

Hoa Lạc Lê đang ngủ nên tất nhiên không thể nghe thấy những lời vừa rồi của anh, tiếp tục nói mơ: “Anh Tử Hiên, anh... anh từng nói tặng em giày thủy tinh. Nếu anh tặng em giày thủy tinh, có phải là nó biểu thị, anh... anh muốn cầu hôn em không? Anh Tử Hiên, em thực sự thích anh, thích anh, rất thích anh...”

Hàn Tử Hiên cả đêm không ngủ, ôm chặt công chúa của anh trong tay, bình yên và hạnh phúc chờ đêm qua, bình minh tới. Anh nhìn Hoa Lạc Lê, đột nhiên khóe mắt trào ra giọt lệ nóng bỏng, gần sáng, khung cảnh đằng xa thấp thoáng ẩn hiện trong sương mù. Dải ngân hà rộng lớn trên bầu trời sáng rực bởi hàng ngàn ngôi sao đang phát sáng lấp lánh, sương giăng đầy mặt hồ, kéo thành từng dải dài như những ngọn sóng lớn đang ùa dâng lên. Cảnh sắc vô cùng tráng lệ.

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, nụ cười như hoa quỳnh nở giữa đêm khuya, đẹp vô cùng. Hàn Tử Hiên vùi đầu vào mái tóc của cô, tận hưởng mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng, thanh khiết, nói khe khẽ...

“Hoa Lạc Lê, em biết không? Nếu có một ngày anh không ở bên em, em đừng lo lắng. Trái tim anh vẫn đập vì em như lúc này, cho dù có thể em không cảm nhận được nó. Ở một nơi nào đó, anh vẫn âm thầm quan sát em, dõi theo em cho đến mãi mãi.”

Trong lòng Hàn Tử Hiên chỉ có một tâm nguyện: nhanh chóng tìm ra liệu pháp chữa trị tận gốc căn bệnh ấy.

Trời sáng, sương còn chưa tan hết, người thợ săn đã vào rừng xem bẫy, thấy hai người mắc kẹt dưới hố, vội vàng giải cứu.

...

Trong học viện, hoa tử vi rụng đầy trên đất. Tường rào, mặt hồ, đường đi... đều được bao phủ một lớp cánh hoa, nhìn xa giống như một tấm thảm nhung tím...

Hoa Lạc Lê và Hàn Tử Hiên ngồi dựa vào nhau trên ban công tầng ba ngắm hoa tử vi, hai người nhìn những cánh hoa tự do bay lượn trước mắt cùng nở nụ cười ấm áp, nụ cười ấy làm không gian xung quanh cũng trở nên ấm áp, tươi vui.

Hàn Tử Hiên đặt cây vĩ cầm bên cạnh, ánh nắng vàng rực nhảy nhót đùa giỡn với những họa tiết tinh tế điêu khắc trên thân đàn. Từ cổ đàn đến thân đàn là những họa tiết hình dây mây xoắn xuýt, giống như họa tiết trang trí của thời cổ đại, có vẻ trong đó ẩn giấu một bí mật thần kì. Thân đàn tròn được vẽ hình rồng vàng tinh xảo vô cùng, cứ như cây đàn này là do đấng thần linh làm ra vậy. Có cảm giác nếu nhẹ nhàng lướt tay dọc cây đàn, linh khí sẽ ngưng tụ trên ngón tay, linh thiêng, không dính bụi trần.

Bốn dây đàn, màu sắc tuyệt đẹp khẽ lay động dọc theo cây đàn, từ đầu đàn, thân đàn, cổ đàn, hộp chót... cuộn xoắn ốc... mỗi khi lướt qua... sáng lên lấp lánh... ánh sáng thần diệu. Đặc biệt nhất là bốn dây đàn này đều có màu vàng, lần đầu tiên nhìn thấy dây đàn có ánh vàng rực rỡ như thế này.

Hoa Lạc Lê tròn mắt kinh ngạc, toàn bộ giác quan đều bị hút về phía cây vĩ cầm đặc biệt ấy.

Gió sột soạt lật mở cuốn sách nhạc, dừng lại ở trang có bản đàn dành cho cây vĩ cầm của Paganini, nếu tĩnh tâm lắng nghe tiếng gió có thể cảm nhận được âm thanh thuần khiết của thiên nhiên.

“Em... em có thể chạm vào nó được không? Một chút thôi, được không?” Hoa Lạc Lê trong lòng thực sự mong muốn, ánh mắt háo hức chờ đợi.

Hàn Tử Hiên ngẩn ngơ chốc lát, khẽ cười: “Không cần trịnh trọng thế! Đây!”

Cho dù nói vậy, nhưng dường như chịu ảnh hưởng của Hoa Lạc Lê, động tác đưa đàn của Hàn Tử Hiên cũng hết sức nhẹ nhàng, cứ như vật anh cầm trên tay không phải là cây vĩ cầm mà là chiếc nhẫn kim cương cầu hôn vậy.

Cây vĩ cầm thần linh sáng tạo đã được chuyển đến trước mặt Hoa Lạc Lê. Cô đột nhiên cảm thấy tim đập hụt đi một nhịp, hít một hơi thật sâu. Chậm chậm, nhẹ

nhàng, cẩn thận, cô đưa những ngón tay thanh mảnh lại gần rồi chạm nhẹ vào cây vĩ cầm.

Trong cảnh, ánh mặt trời huyền ảo, bong bóng bảy màu bay đầy trời.

Ngón trỏ Hoa Lạc Lê giống như những cánh hoa tử vi trên mặt hồ, nhẹ nhàng đậu xuống sợi dây đàn vàng óng. Dây đàn rung khê, lấp lánh. Ngọt ngào quá!

Tim Hoa Lạc Lê đập thành thạch trong lồng ngực, nụ cười thuần khiết lan dần khắp khuôn mặt, trông cô rất giống một nụ hoa bách hợp trắng muốt dưới ánh nắng. Dường như có thứ gì đó tràn vào, mở tung cánh cửa trái tim cô, cho cô cảm nhận âm nhạc là thứ niềm vui thiêng liêng và bất khả xâm phạm.

“Hoa Lạc Lê, thích vĩ cầm không?” Hàn Tử Hiên còn chưa hết ngạc nhiên, lần đầu tiên anh thấy một người nhìn cây vĩ cầm này tôn thờ như nhìn một vật thiêng.

“Ồ!” Hoa Lạc Lê mắt mở to, sóng mắt long lanh, cô gật đầu rất thành thực.

“Sao lại thích?”

“Vì đây là cây vĩ cầm anh Tử Hiên thích nhất.”

“À!” Hàn Tử Hiên nghe xong, tay nắm chặt cây vĩ đàn. Thực sự, anh có thể dễ dàng chơi hay một nốt khó trong bản nhạc. Người khác học đàn mất ba năm, anh chỉ cần hơn một năm, bởi vì ngoài khả năng trời phú, anh còn rất nỗ lực.

Nhưng anh biết anh có chút bài xích với vĩ cầm. Từ năm hai tuổi anh đã bị ép phải luyện tập vĩ cầm, tuổi thơ tươi đẹp chỉ còn lại động tác “kéo cưa”. Anh biết âm nhạc hoàn hảo phải là tiếng nhạc được vang lên từ tâm hồn, âm nhạc của tâm hồn mới là thứ âm thanh cao quý nhất của trời đất.

“Anh Tử Hiên, mỗi khi nghe anh chơi vĩ cầm, em đều cảm thấy rất vui. Có phải âm nhạc mang đến hạnh phúc cho con người phải không anh?”

“Ừ, âm nhạc là niềm vui...” Hàn Tử Hiên gật gù đầu về suy nghĩ. Anh đột nhiên cảm thấy cây vĩ cầm này cũng có một số điểm rất đáng yêu. Nguyên nhân là từ lời của Hoa Lạc Lê. Âm nhạc mang niềm vui đến cho mình và cho những người khác. Âm nhạc có ý nghĩa như vậy mới là âm nhạc đích thực.

“Lạc Lê, muốn học không?” Anh ngẩng đầu nhìn cô, sóng mắt cũng long lanh.

“Muốn. Nhưng... em có thể học không? Từ trước tới giờ em chưa từng dám nghĩ tới. Bây giờ học, có quá muộn không anh?” Hoa Lạc Lê cúi đầu, thanh âm như gió

thoảng qua nhưng niềm khát khao càng thêm mãnh liệt.

“Ha ha... đúng là đồ ngốc. Chỉ cần em thích, lúc nào cũng có thể học được. Học nhạc và tuổi tác không có liên quan, chỉ liên quan đến tình yêu âm nhạc.” Hàn Tử Hiên nhắc cây đàn nhẹ nhàng đặt vào đôi tay Hoa Lạc Lê. Ánh mặt trời đổ xuống ban công, xung quanh đều là bóng nắng lung linh.

Cây vĩ cầm như đóa hoa nở trong lòng Hoa Lạc Lê.

“Cây vĩ cầm này thật đẹp, em chưa từng nhìn thấy một cây vĩ cầm nào đẹp và tinh xảo như thế này, cứ như thể nó không phải một vật thuộc về thế giới này, không phải do con người tạo ra vậy.” Hoa Lạc Lê hai mắt sáng bừng, hết lời ca ngợi.

“À, cây vĩ cầm này là do tổ tiên nhà anh truyền lại, nghe bố anh nói, nó đã có lịch sử hơn ba trăm năm, hoàn toàn được làm thủ công.”

Đáy mắt Hàn Tử Hiên hiện rõ nỗi đau - bởi vì tổ tiên anh đời đời đều là “gia tộc vĩ cầm”, cho nên vận mệnh được định sẵn giống như loài chim mạn gai hót lên những khúc nhạc tuyệt mỹ của thế gian cho đến kiệt sức mới thôi, không thể chống lại vận mệnh đã được định sẵn.

“Cây đàn này quý như vậy, anh Tử Hiên, tốt nhất anh giữ nó đi. Em sợ em không cẩn thận làm hỏng nó mất.”

Nhìn Hoa Lạc Lê mặt mũi căng thẳng trả lại cây đàn, Hàn Tử Hiên khẽ cười thành tiếng.

“Nghĩ kĩ chưa? Muốn học thật chứ? Nhưng có một điều anh phải nhắc em trước, Lạc Lê nghe cho kỹ nhé - vĩ cầm là nhạc cụ khó học nhất trên đời này. Em phải chuẩn bị trước tâm lí.”

“Hà?” Hoa Lạc Lê ngạc nhiên nhìn anh.

“Không phải nghi ngờ. Đây là nhận định của giới nhạc công. Vua của các loại nhạc cụ là dương cầm, vĩ cầm đứng sau. Nhưng về độ khó học thì vĩ cầm chắc chắn vượt hơn dương cầm, điều này không cần bàn cãi.” Hàn Tử Hiên tuyên bố rất hùng hồn.

Hoa Lạc Lê lướt tay trên cây vĩ cầm tinh xảo, ánh mắt rạng rỡ, lấp lánh. Cô cũng háo hức gật đầu đáp lại: “Thích! Em muốn học.”

“Được! Vậy thì chúng ta bắt đầu luôn bây giờ. Anh sẽ dạy em từ những kỹ thuật cơ bản. Đầu tiên là cách giữ đàn trên cánh tay...”

Hàn Tử Hiên miệng nói, tay làm mẫu cho cô quan sát. Anh đặt cây đàn lên cánh tay cô, chỉ cho cô thấy phải làm thế nào. Giọng anh âm áp truyền tới tai cô, cùng với đó là mùi hương sen thanh khiết.

Mấy sợi tóc dài của Lạc Lê bay qua, khẽ chạm vào khuôn mặt anh, đưa đến mùi hương hoa hồng ngọt ngào.

Anh nắm bàn tay cô đang cầm vĩ đàn, dây đàn màu vàng tằm trong ánh mặt trời tạo thành những con sóng vàng rực, vĩ đàn trong tay cô giống như mái chèo lướt trên sóng vàng.

Âm thanh vang lên, vang lên từ sâu trong trái tim của anh và cô, đó là một cảm giác rất thần diệu. Hoa Lạc Lê sững sốt, thực sự cô không dám tin là mình vừa kéo vĩ cầm.

“Wow, em kéo vĩ cầm, và nó đã ngân lên tiếng nhạc. Nó thật sự đã ngân lên... Vui quá, anh Tử Hiên, em cảm thấy rất vui...”

“Ừ, âm thanh rất hay, nghe rất ngọt ngào. Nhưng để có được những thứ tuyệt mỹ con người ta đều phải trả giá đắt, biết chưa? Trong bốn loại đàn dây ở dàn nhạc giao hưởng, vĩ cầm giữ một vị trí rất quan trọng, không chỉ vì số lượng đông đảo mà còn vì khả năng phong phú về kỹ thuật, kết hợp với những âm thanh ở âm vực cao của nó, vì vậy vĩ cầm thường chiếm ưu thế về mặt diễn tấu giai điệu. Nghệ sĩ vĩ cầm ngày ngày đều phải khổ luyện, tài năng đến như Paganini mà vẫn hàng ngày xát xà phòng vào vĩ đàn, tập luyện đến khi cánh tay sưng lên mới thôi...” Ánh sáng đổ xuống ban công, Hàn Tử Hiên vừa nói vừa khẽ hát đầu, ánh mặt trời hát từ cầm đến chỗ đặt cây đàn, chỗ đó có một vết chai dày, dấu vết của một thời gian dài luyện tập - món quà độc đáo của vĩ cầm.

“Vâng. Em biết rồi. Anh Tử Hiên, để làm việc mình thích, dù có gian khổ thế nào, em cũng sẽ chấp nhận hết. Em thích vĩ cầm là cảm giác thích đơn thuần. Bởi vì thích, cho nên thích, vì vậy không có lý nào em lại sợ khổ luyện.”

“Ồ, ồ... bây giờ anh sẽ dạy em làm cách nào để phân biệt bốn dây của vĩ cầm. Nhìn rõ không? Đây là bốn dây của cây đàn, dùng để chỉnh các cung bậc âm thanh khác nhau của các nốt nhạc sol re la mi.

Hàn Tử Hiên chỉ vào từng bộ phận trên dây đàn, tiếp tục: “Âm thanh của vĩ cầm đẹp rực rỡ, tươi sáng hơn các loại đàn dây khác, và cũng đủ khả năng để biểu hiện những cung bậc tình cảm khác nhau, từ say sưa trù mẩn, trữ tình đậm đà đến ranh mãnh, tươi tắn, có khi hơi kiêu hãnh, cũng có khi xáo động nhẹ nhàng. Biểu thị cho niềm vui sướng, nhiệt tình, sống động, huyền ảo là dây mi, dây mi thường không

được bọc ngoài và thường làm bằng thép trần hoặc mạ vàng. Còn có một điểm nữa, vĩ cầm trong dàn nhạc giao hưởng được phân thành hai loại: đê nhất vĩ cầm và đê nhị vĩ cầm. Loại đê nhất dùng trong bè chính, đảm nhiệm độc lập một cách vững vàng, âm chất thuần khiết, cũng có thể phối hợp với một vài loại nhạc cụ khác ở cùng bộ hoặc khác bộ tạo nên âm chất hỗn hợp, hiệu quả, dày dặn hơn, có lực hơn. Vĩ cầm có thể diễn tấu những giai điệu có tốc độ nhanh, hoặc chậm, khoan thai. Còn loại đê nhị có vai trò không nổi bật bằng loại đê nhất, thường sử dụng để đi bè có tính chất phụ họa cho loại vĩ cầm đê nhất hay các loại nhạc khí khác. Tuy nhiên loại đê nhị cũng có thể diễn tấu độc lập vài giai điệu...”

“Được, được, em sẽ cố gắng.”

“Hôm nay dạy em dây đầu tiên và dây cuối cùng. Sau khi tan học, đến phòng hòa nhạc tìm anh, anh sẽ tặng em một cây vĩ cầm, tối nay về nhà tập đặt đàn đúng vị trí trước đây.”

“Vâng, cảm ơn anh Tử Hiên. Wow, vậy là em có thể có được cây vĩ cầm của riêng em à?” Hoa Lạc Lê vui sướng đến mức nói năng lộn xộn.

“Đồ ngốc! Đương nhiên là có thể rồi.” Hàn Tử Hiên như thường lệ gi gi ngón tay lên đầu mũi cô.

“Bản nhạc kinh điển nhất của vĩ cầm là bản nào ạ?”

“Điều này tùy vào đánh giá của từng người. Nhưng anh cho rằng bản *Lương Chúc* đứng đầu. Bản nhạc này xứng đáng là linh hồn của vĩ cầm. Bản nhạc tên đầy đủ là *Lương Chúc tiểu đề cầm hiệp tấu khúc*, là một trong tác phẩm Concerto kinh điển của âm nhạc Trung Quốc viết cho vĩ cầm. Đây là tác phẩm chuyên thể từ truyền thuyết *Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài*. Vĩ cầm được sử dụng để thể hiện các kĩ thuật và giai điệu cổ truyền Trung Quốc. Bản Concerto này do hai sinh viên của Học viện Âm nhạc Thượng Hải là Hà Chiêm Hào và Trần Cương soạn vào năm 1958. Ngày nay, tác phẩm trở nên khá phổ biến và được biểu diễn trong một số buổi lễ lớn tầm quốc gia, quốc tế. Ngoài ra, tác phẩm cũng thường xuyên được sử dụng trong các cuộc thi trượt băng nghệ thuật và biểu diễn tại các thính phòng trên khắp thế giới. Bản nhạc này diễn tả rất tinh tế nhiều cung bậc tình cảm của con người trong tình yêu từ đam mê, say đắm đến nhớ nhung, rồi vui vẻ, hào hứng và cả buồn phiền, thất vọng...”

“Ồ, ồ!” Có hai con bướm bay đến đậu trên vai áo Hoa Lạc Lê.

“Suýt...” Hàn Tử Hiên dùng mắt ra hiệu cho Hoa Lạc Lê đứng yên, hai tay anh nhẹ nhàng đưa về phía cô, những ngón tay thanh tú của anh lướt qua má cô, dường

như có luồng điện chạy qua khiến cô bất giác đỏ mặt.

Mùi hương hoa hồng quanh quẩn trước mũi Hàn Tử Hiên, mặt anh cũng đỏ dần lên. Hoa Lạc Lê chắc chắn không thể biết, chỉ cần ở gần cô là anh không thể kiểm soát được hành động, chỉ muốn lập tức ôm cô vào lòng, giữ chặt cô trong vòng tay ấm áp, mãi mãi không rời.

“Vụt” một cái, đôi bướm đã nằm gọn trong lòng bàn tay Hàn Tử Hiên.

Anh mỉm cười tự mãn, đưa tay ra trước mặt Hoa Lạc Lê, từ từ mở ra...

Dưới ánh mặt trời, hai con bướm màu sắc sặc sỡ, đôi cánh đẹp, mở rộng vẫy vẫy.

Hai người bọn họ chờ dẫn mắt mấy giây, ánh mắt dịch chuyển theo con bướm, cùng nó bay lên, càng bay càng cao... giống như đang bắc cầu vòng.

Rèm cửa sổ tầng lầu năm sạch sẽ, mềm mại tung bay dưới ánh mặt trời như một dòng sông ráng chiều rực rỡ nhưng so với đôi cánh bướm, vẫn không đẹp bằng.

Chậu hoa ngoài ban công tầng lầu mười, một bông hoa sắc đỏ đung đưa đón gió, so với vẻ đẹp phi phàm của đôi bướm, vẫn không rực rỡ bằng.

Tầng lầu mười lăm, có một mảnh giấy cắt thủ công, trông như ngọn cờ chiến thắng ngạo nghễ bay trong gió, nhưng so với chúng, cũng không hoan hỷ bằng.

Tầng lầu mười bảy, mặt trời phản chiếu, vạn vật phát sáng như đội trên mình vàng hào quang của thiên thần, thế mà so với đôi bướm vẫn thua vẻ chói lóa.

Một đôi bướm, có thể bay đến tầng mười bảy.

Đôi bướm vốn dĩ cũng cho rằng chúng không thể bay cao được như vậy, nhưng nhân danh ái tình, chúng đã làm được.

Thế giới không có bướm, không có Lương Chúc, càng không có vĩ cầm. Bờ ruộng hoa dần nở, đỉnh lầu bướm bướm bay. Tình yêu đòi hỏi phải nỗ lực rất nhiều, giống như đôi bướm bay qua mười bảy tầng lầu.

Hàn Tử Hiên trong lòng vô cùng kích động, anh bất giác nắm chặt bàn tay Hoa Lạc Lê, nắm chặt đến nỗi bàn tay cả hai cùng toát mồ hôi, mồ hôi hòa lẫn vào nhau. Anh quay sang cô khẽ mỉm cười, nụ cười như hoa nở.

Hoa Lạc Lê nhìn thấy mà ngẩn ngơ, trong lòng cô giống như đang có một con thỏ trắng nhảy nhót tung tăng, không hiểu sao lại có thể kích động đến thế, muốn dừng cũng không dừng được.

“Anh Tử Hiên, anh còn nhớ Tiramisu không?” Hoa Lạc Lê ngẩng đầu nhìn lên, hỏi. Mặt trời xuyên qua tán lá, chiếu vào khuôn mặt quả táo đáng yêu của cô tạo thành một vòng sáng màu hồng đầy mê hoặc.

“À, ồ, tất nhiên là còn nhớ rồi. Anh còn nhớ em làm đồ nó lên mặt anh nữa.” Hàn Tử Hiên cười tinh nghịch, trêu chọc Hoa Lạc Lê.

“Hừm! Sao anh lại nhớ chuyện ấy. Nhưng thôi, quan trọng là sau khi về nhà, em đã nghiên cứu tài liệu cẩn thận. Ha ha... tự tay em đã làm được Tiramisu.”

“Ồ, thật à? Em làm bánh cho ai ăn?”

“Nhìn này, em đã mang theo nó đến đây.”

Hoa Lạc Lê cười rung hàng mi cong cong, lấy hộp cơm ra, vừa mở nắp đã thấy hương cà phê thơm ngào ngạt dâng lên mũi.

Bánh có ba tầng, xung quanh trang trí bằng hoa rất đẹp, một tầng màu hồng, một tầng màu xanh dương, một tầng vàng nhạt. Lớp kem trên mặt khéo léo tạo thành hai hình mặt người, là hình một nam sinh, một nữ sinh, hai người họ kề sát vào nhau, cùng cười dưới ánh mặt trời, dường như họ đang rất hạnh phúc, cười rất tươi, khoe miệng cong lên hết cỡ, đến mắt cũng híp cả lại, không còn nhìn thấy gì. Bên cạnh đó xếp mấy quả dâu tây đỏ tươi làm nền.

“Wow, nam sinh và nữ sinh này là ai?” Mắt Hàn Tử Hiên bừng sáng.

“Ha ha... đoán không ra, đúng không?” Hoa Lạc Lê, mặt đỏ bừng, giả vờ hỏi lại, cô cũng có chút xấu hổ không muốn nói ra.

“Hai quả dâu tây đó là hai con heo bọ họ nuôi à?” Hàn Tử Hiên lại chọc cô.

“Không phải. Đó là baby của họ...” Hoa Lạc Lê thật thà chữa lại.

“Baby?”

“À, sau khi họ kết hôn, liền sinh hai em bé.”

“Ồ, sinh baby thật à?”

“Mỗi năm sinh một đứa. Một đứa gọi là Tiểu Lê, một đứa gọi là Tiểu Hiên. Ha ha...” Hoa Lạc Lê vẫn chìm đắm trong mộng tưởng của riêng mình.

“Ồ... Cha của chúng có phải tên là Hàn Tử Hiên không?”

“Hi, đúng thế!”

Hoa Lạc Lê tiếp tục trả lời không chút đề phòng. Khuôn mặt vui vẻ tươi cười, nhìn chăm chú vào chiếc bánh, có cảm giác trong mắt cô không ngừng bay ra những chiếc bong bóng màu hồng.

“Vậy mẹ bọn chúng tên là gì?” Hàn Tử Hiên cố nén cười hỏi tiếp.

“Hà?”

Hoa Lạc Lê ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ánh mắt trêu chọc của Hàn Tử Hiên, mới phát hiện ra mình vừa nói hớ, xấu hổ quá...

“À, anh Tử Hiên, mau ăn đi, Tiramisu lạnh hết rồi.”

“Lần đầu tiên nghe có người nói bánh ngọt bị lạnh. Không phải càng lạnh ăn càng ngon à? Chả logic gì cả...”

Hoa Lạc Lê muốn mặt đất nhanh chóng nứt ra một khe muốn bảo cô trốn xuống đó. Cô vội vã cầm Tiramisu nhét vào tay Hàn Tử Hiên, mặt đỏ đến tận mang tai, quay người luống cuống bỏ chạy về lớp học.

Hàn Tử Hiên cầm Tiramisu trên tay, cười rĩ rượi, Hoa Lạc Lê thật đáng yêu, sao có thể đáng yêu đến thế được, thật khiến người ta chết cười. Anh nhìn chăm chăm vào hai quả dâu tây trên miếng bánh, ánh mắt bắt chước vẻ mơ mộng của cô lúc nãy, nói: “Mỗi năm sinh một đứa. Một đứa gọi là Tiểu Lê, một đứa gọi là Tiểu Hiên.”

Hoa Lạc Lê chạy vào lớp học, tay chống cằm, vẫn chìm trong trạng thái hạnh phúc, không thể tự mình thoát ra.

Ngoài cửa sổ có vài con bướm bay lượn, giống như đôi cánh thiên thần, từng cánh, từng đôi, tự do bay lượn trong gió, vô cùng vui vẻ.

Cả tiết học ấy, cô đều chìm đắm trong tiếng vĩ cầm mộng tưởng. Cô cảm thấy, sau nhát kéo vĩ cầm đầu tiên ấy, cuộc sống xung quanh đã hoàn toàn biến đổi, đẹp đẽ và vui vẻ hơn...

Âm nhạc là niềm vui...

Chương 6

Hoa hồng tình yêu

***Hoa Lạc Lê, nếu như em không chấp nhận anh, anh sẽ ví em như loài
hoa hồng này.
Chỉ cần em thích anh, chỉ cần em chấp nhận anh. Anh nhất định sẽ
yêu em hơn Hàn Tử Hiên yêu em.***

Sau giờ học, trong phòng hòa nhạc.

Hàn Tử Hiên tặng cho Hoa Lạc Lê một cây vĩ cầm màu cam. Thân đàn xinh xắn tinh xảo, ngay cả những dây đàn cũng được sơn màu cam, sáng loáng giống như một ánh chớp đáng yêu.

“Hoa Lạc Lê, từ bây giờ anh sẽ nghiêm khắc chỉ dạy em. Em có sợ không?” Hàn Tử Hiên chớp chớp mắt nhìn cô hỏi.

“Em không sợ.”

“Có thật không?”

“Vâng. Thầy nghiêm mới có trò giỏi.”

“Lạc Lê, em là học trò đầu tiên của tôi, là trưởng bối đệ tử, cho nên phải học hành cẩn thận, không được để tôi thất vọng.” Hàn Tử Hiên nghiêm trang.

“Vâng, thưa thầy.” Hoa Lạc Lê cũng nghiêm trang.

“Bây giờ, chúng ta bắt đầu bài học. Bài đầu tiên là luyện tư thế, đây là kỹ năng cơ bản cần tập luyện nhiều mới có thể nhuần nhuyễn. Vĩ cầm là nhạc cụ dùng để tấu lên những giai điệu. Vì vậy, làm thế nào để vĩ cầm có thể tấu lên những giai điệu âm nhạc phong phú, xúc động lòng người là vấn đề quan trọng nhất của người biểu diễn. Sách dạy kỹ thuật chơi vĩ cầm chỉ rõ: nhất định phải luyện tập thật tốt những kỹ năng cơ bản.” Hàn Tử Hiên điều chỉnh tư thế giữ đàn của cô.

“Vậy những kỹ năng cơ bản phải học gồm những gì ạ?” Hoa Lạc Lê chăm chú lắng nghe, ha, có một thầy giáo trẻ đẹp trai trực tiếp giảng dạy, không những tai có thể được nghe những giai điệu âm nhạc tuyệt mỹ mà mắt còn có thể được nhìn thấy

những thứ tuyệt mỹ nữa.

“Đương nhiên là còn có cả kĩ thuật rung dây nữa.” Hàn Tử Hiên cầm cây vĩ cầm gia truyền của mình lên vừa làm mẫu vừa giải thích: “Rất nhiều những nghệ sĩ vĩ cầm bậc thầy có thể dùng cây vĩ cầm tấu lên những thanh âm thiên biến vạn hóa, đều là nhờ ở kĩ thuật rung dây này đây. Nếu biết kết hợp tốt ba yếu tố: tốc độ rung, áp lực rung và điểm rung thì sẽ có thể tạo ra được một hợp âm say đắm lòng người.”

“Vậy làm thế nào để kéo đúng dây, bốn dây này...”

“Cung của vĩ cầm có nhiều loại, trong đó có bốn loại cung chính nhất định em phải nắm được. Đó là cung phân, cung hợp, cung ngừng và cung chuyển.”

“Ồ!”

Cây vĩ cầm trên tay Hàn Tử Hiên tạo nên một phối cảnh thật đẹp, hài hòa đến hoàn hảo. Hàn Tử Hiên nhẹ nhàng giải thích tiếp:

“Có thể nói nôm na như sau: cung phân dùng để chỉ cung chơi một âm thanh; cung hợp là cung có thể chơi được nhiều âm thanh; “cung ngừng” có thể định nghĩa là đoạn nghỉ giữa các âm; cuối cùng cung chuyển là cách dùng ngón tay chuyển dây. Bây giờ chúng ta bắt đầu luyện tập cung phân... quan sát động tác của anh thật kĩ, sau đó tập lại... Anh sẽ dạy cho em kĩ thuật bấm ngón tay một cách đúng đắn và hiệu quả ngay từ đầu. Như vậy, em không phải đi đường vòng mà là đã đi đường tắt so với những người khác. Tục ngữ có câu: Thầy nào trò ấy, nên trong việc học, chọn giáo viên là rất quan trọng. Lạc Lê, em rất tốt số đấy.”

Hàn Tử Hiên nói xong còn làm bộ mặt ra vẻ: “Em thật là người ra ngô đã gặp quý nhân, vớ được cửa hời rồi, còn không mau kiếm gì hối lộ cho anh.”

Hoa Lạc Lê vui vẻ cười ha ha: “Chẳng phải lần trước em đã làm bánh Tiramisu cho anh Tử Hiên ăn rồi hay sao?”

“À, cái này cũng tạm coi là được, Hoa Lạc Lê trở nên thông minh hơn rồi. Thật là không phụ công dạy dỗ của “thầy”. ”

“Đó là vì, vì... “thầy” của Hoa Lạc Lê là vị “thầy” thông minh nhất trong số các thầy. Ha ha...” Hoa Lạc Lê nhìn Hàn Tử Hiên đầy tôn thờ, mắt chớp lia lịa, nói tiếp: “Anh Tử Hiên, anh chơi một bản đi.”

“Được, em thích nghe bản nhạc nào?”

“Là bài *tên tên... tên tên tên... tên tên tên...* bản nhạc này em thấy nó rất hay và

thánh thiện.”

“Ồ, đó là bản *Wedding March*.”

“Vâng, đúng thế. Nghe nó cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.”

“Nếu em thích nghe nhạc cử hành hôn lễ thì ngoài bản *Wedding March* của Felix Mendelssohn em còn có thể nghe bản của Richard Wagner.”

“À, có khác nhau ạ?”

“Đương nhiên rồi. Mọi người thường nhầm hai bản này đều là *Wedding March*, tuy nhiên đó lại là hai bản khác nhau cùng được dùng trong hôn lễ. Bản do Richard Wagner viết, thực ra là đoạn điệp khúc thường được gọi là *Điệp khúc cô dâu*, được dùng cho thời điểm bắt đầu hôn lễ, khi cô dâu tiến vào lễ đường. Bản do Felix Mendelssohn viết dùng cho thời điểm kết thúc hôn lễ, khi mọi người rời khỏi lễ đường, còn cô dâu chú rể vào động phòng. Anh thì thích bản của Richard Wagner viết hơn, giai điệu của nó chậm, trữ tình và truyền cảm.”

“Bản nhạc này có phải là ông ấy viết tặng cho cô dâu của mình không?”

“Ha ha... có lẽ thế. Nhưng *Điệp khúc cô dâu* của Richard Wagner được trích từ một trong số bốn vở opera của ông, vở *Lohengrin* - một trong ba vở Opera huyền thoại của thế giới.”

“Vở Opera *Lohengrin*? Nó là gì? Không phải là bản nhạc dành cho vĩ cầm à? Đều là Opera à?”

“Cả hai được kết hợp làm một. Đây là một hình thức biểu đạt âm nhạc. Đúng rồi, nói đến vở Opera anh mới nhớ, vở này có liên quan với câu chuyện về loài thiên nga.”

“Wow, thật sao? Thiên nga? À, nó nhất định là câu chuyện rất cảm động đúng không anh Tử Hiên? Anh mau kể cho em nghe đi.”

Hàn Tử Hiên hạ cây vĩ cầm trên tay xuống, cẩn thận đặt nó lên bàn, anh dựa lưng vào cạnh bàn, nói tiếp:

“Câu chuyện như thế này: Truyền thuyết kể rằng, vương quốc Thần thánh, nơi có một chiến binh bảo vệ Chén Thánh được gọi là Lohengrin. Một ngày nọ, ông tình cờ chứng kiến sự bất công ở vương quốc Brabant, ông đã đến trần gian, đánh bại Fulie - kẻ cướp ngôi, cứu công chúa Elsa và còn giúp người em yêu quý của Elsa bị phù phép thành một hoàng tử thiên nga trở về hình dạng con người. Elsa không

biết Lohengrin là một vị thần, cô chỉ nghĩ mình đang yêu một chiến binh dũng cảm trẻ tuổi, Lohengrin cũng yêu Elsa, hứa sẽ cưới cô, nhưng có một điều kiện, đó là để tình yêu mãi mãi bền vững Elsa không được phép hỏi tên và nguồn gốc của anh trong đêm tân hôn. Elsa là người tốt nhưng ngây thơ, bị kẻ xấu kích động nên cô đã hỏi những câu không được hỏi ngay trong đêm tân hôn. Lời hứa bị phá vỡ, Lohengrin phải chia tay với Elsa để trở về vương quốc Thần thánh. Elsa vô cùng đau khổ và hối tiếc.”

“Hả, họ chia tay nhau? Như vậy... Cái này...” Hoa Lạc Lê có chút thất vọng trong giọng nói.

“Ha ha... tạm thời chia ly không có nghĩa là lần sau không thể hợp mặt. Chỉ cần nỗ lực là có thể làm được. Vận mệnh của ta do chính ta tạo ra. Chúng ta có thể thay đổi số mệnh, chỉ cần có niềm tin. Đúng không? Muốn nghe không? *Điệp khúc cô dâu* của Richard Wagner?”

“À, vâng, có. Em rất muốn nghe.” Hoa Lạc Lê lập tức nhận lời. Wow, anh Tử Hiên lại chơi vĩ cầm cho cô nghe. Chỉ vì cô mà chơi đàn, cảm giác này thật tuyệt. Ha ha...

Bất kể sau này có như thế nào, chỉ cần cố gắng hết sức là được. Vận mệnh của ta do chính ta tạo ra. Wow... Câu nói này của anh Tử Hiên thật là kinh điển. Mình phải nhớ kỹ mới được. Hoa Lạc Lê gật gù tán thưởng, mắt không chớp nhìn Hàn Tử Hiên lấp lánh đầy hào quang.

“Vậy thì...” Mắt Hàn Tử Hiên lóe lên tinh quái, anh đột nhiên quay người, ghé sát vào tai cô, hơi thở anh gần kề, nóng ran: “Nhớ làm nhiều bánh Tiramisu năm tầng, chơi đàn rất tốn sức, cần bổ sung nhiều đồ ngọt.”

Tim Hoa Lạc Lê đập thành thịch trong lồng ngực, mặt cũng đỏ ửng lên, hơi thở gấp gấp... cứ như muốn được Hàn Tử Hiên hôn vậy... Làm sao lại có thể có ý nghĩ đen tối này được chứ... hu hu...

Hàn Tử Hiên chỉnh lại cây vĩ cầm một chút, tư thế tuấn tú, đẹp như bộ tứ phong, hoa, tuyết, nguyệt. Anh khẽ nhắm mắt, bấm dây, kéo vĩ, xoay tay... Các động tác nối tiếp nhau liên tục, uyển chuyển, ăn khớp.

Hoàng hôn chiếu xuống thân hình anh và cây vĩ cầm tạo thành một vòng hào quang thần thánh, bong bóng bay lên, giống như lông đuôi chim thiên đường từng chiếc, từng chiếc xoay vòng.

Âm điệu cao, thâm tình cảm động, trang nghiêm và thần thánh.

Đoạn mở đầu reo vui như chào mừng đôi tân nương tân lang bước lên thảm đỏ tiến vào lễ đường. Sau đó nhanh dần lên, vui vẻ, phấn khích, thể hiện bắt đầu vào cao trào... Tốc độ giảm dần, nhạc chậm lại, rồi lại đột ngột chuyển sang nhịp điệu vui tươi một lần nữa...

Hoa Lạc Lê kích động nắm chặt cây vĩ cầm trên tay, âm nhạc tuyệt diệu như vậy ư?

Ngoài cửa sổ sáng rực, mặt trời ngả về Tây, đường chân trời cũng sáng rực. Bóng hai người chồng lấp lên nhau, hai cây vĩ cầm trong ánh sáng hoàng hôn phản chiếu thứ ánh sáng chói mắt. Hồ thiên nga tĩnh mịch, con thiên nga đen đang say ngủ trên mặt hồ, bỏ quên ánh hoàng hôn rực rỡ.

...

Mỗi ngày sổ hoa hồng Hoa Lạc Lê tặng lại tăng lên. Hàn Tử Hiên viết nhật kí ghi lại những chuyện xảy ra trong ngày. Phần lớn đều là những việc liên quan đến Hoa Lạc Lê. Từng dòng, từng chữ đều là cảm nhận của anh khi ở bên cô.

...

Sau khi Hàn Tử Ngang chính thức trở thành bạn cùng bàn với Hoa Lạc Lê, cô cảm thấy tận thế của mình đang đến gần.

Hàn Tử Ngang chính xác là một ác quỷ, hàng ngày rồi việc, chỉ biết bắt nạt cô, án ngữ phía cửa, không cho cô đi ra ngoài. Hàn Tử Ngang muốn biến cô thành vật sở hữu riêng của anh ta, động một tí là ra lệnh cho cô không được làm cái này, không được thử cái kia. Hơn nữa, anh ta còn đưa cho cô một chiếc điện thoại di động đời mới nhất, bắt cô sử dụng để anh ta muốn gọi là gọi, hễ gọi đều phải nghe. Hầu như không cho cô có chút riêng tư nào, một chút tự do cũng không có. Độc đoán hơn, anh ta mỗi ngày đều gửi cho cô một bộ váy búp bê tuyệt đẹp, bắt cô mặc, biến cô thành con búp bê xinh đẹp nhất bên cạnh anh ta.

Hoa Lạc Lê có lúc nghĩ, Hàn Tử Ngang ngỗ ngược, cứng đầu, có chấp như một cậu bé con, chỉ vì anh ta quá cô độc.

Hàn Tử Hiên được chọn là đại diện của học viện tham gia cuộc thi âm nhạc của thành phố. Những ngày này anh thường xuyên phải cùng Kim Xảo Tuệ luyện tập hòa tấu. Thực tế là Kim Xảo Tuệ đã cố ý kéo dài thời gian luyện tập. Bởi vì cô ta muốn lợi dụng lí do luyện tập để được một mình bên cạnh Hàn Tử Hiên lâu hơn. Còn đối với những chuyện si mê mộng tưởng của các nữ sinh khác với Hàn Tử Hiên, cô ta đều khéo léo điều Hàn Ân Châu đi “xử lí”.

Còn mấy ngày nữa là đến lễ Noel, nhưng Hàn Tử Hiên phải tới dự lễ khai mạc cuộc thi âm nhạc trong trung tâm thành phố hai tuần.

Hai tuần này của Hoa Lạc Lê trôi qua trong chán nản.

Sau ba tuần, dưới sự giáo dục lại của cô, ác quỷ Hàn Tử Ngang giảm hẳn tính xấu, thái độ kiêu căng cũng biến thành hòa nhã. Nhưng cái gọi là cải biến và hòa nhã của anh ta chỉ dành cho Hoa Lạc Lê mà thôi. Bởi vì Hoa Lạc Lê trước mặt anh đích thị là một cô gái có khuynh hướng bạo lực. Anh đương nhiên có lúc phải phục tùng một chút, cẩn thận kéo lại bị đánh.

Còn một điểm quan trọng nữa là anh và Hàn Tử Hiên bề ngoài giống nhau như đúc. Một khi Hàn Tử Ngang hòa nhã, cô liền cho rằng là Hàn Tử Hiên đang ở bên mình. Cho nên có đôi khi, trong lớp học, Hoa Lạc Lê ở phía ngược sáng, nhìn trộm Hàn Tử Ngang, mỉm cười vu vơ.

Kì thực, cô cũng không ghét chuyện Hàn Tử Ngang trở thành bạn cùng bàn với cô, nhưng nguyên nhân chỉ có một, anh ta chính là anh em song sinh với Hàn Tử Hiên. Nhìn thấy anh ta, cô có cảm giác là Hàn Tử Hiên đang ở bên cạnh mình. Có thể cô đã quá ích kỉ.

Trong những ngày Hàn Tử Hiên đi vắng, Hoa Lạc Lê đều tự mình kiên trì học kéo vĩ cầm, ngày nào cũng luyện tập hơn sáu tiếng đồng hồ, hiện đã không còn kéo ra thứ âm thanh khủng bố như “cưa gỗ” nữa.

Sáng sớm trở dậy luyện tập, trưa ăn xong là luyện tập, đêm tối học bài xong cũng luyện tập. Hàng ngày, bất kể lúc nào, cứ có thời gian là cô luyện tập vĩ cầm không nghỉ.

Xem, chép khuôn nhạc, nghe CD, đọc sách dạy kĩ thuật chơi vĩ cầm, sách âm nhạc. Đây là một loạt những nhiệm vụ Hàn Tử Hiên giao cho cô trước khi tham gia hội thi âm nhạc. Không biết vì sao Hàn Tử Hiên đã tìm được phương pháp riêng để dạy lí thuyết âm nhạc khiến cô tiếp thu rất dễ dàng, không hề thấy khó hiểu một chút nào. IQ 188 xem ra thực sự không phải là tin đồn.

Cô rất vui, vui vì mỗi ngày cô thấy mình lại tiến bộ thêm một chút trong luyện tập. Mặc dù “vạn sự khởi đầu nan”, ban đầu cô cũng cảm thấy rất khó, nhưng sau khi bước qua bước đầu tiên, cảm giác những bước sau đó có thể bước tương đối dễ dàng hơn. Hơn nữa thầy dạy của cô là Hàn Tử Hiên, thầy giỏi ắt có trò hay, cho nên dưới sự hướng dẫn của anh, cô thực sự đã học hiệu quả gấp đôi người khác. Có lẽ cũng vì âm nhạc là niềm vui, là hạnh phúc. Khi vui vẻ người ta luôn học một cách say mê, tiếp thu không nhanh, thành quả không nhiều mới là chuyện lạ.

Cô bạn Trương Lộ Lộ đã lâu không đến chơi với cô.

“Lạc Lê, có phải cậu đang học vĩ cầm không? Không đùa đấy chứ?”

“Ừ, đúng thế.”

Toàn bộ thời gian rảnh rỗi Hoa Lạc Lê đều dùng để đọc sách âm nhạc, tìm hiểu tri thức âm nhạc. Cô muốn từng bước từng bước, từng chút từng chút rút ngắn khoảng cách với Hàn Tử Hiên. Sau này anh có nói chuyện gì về âm nhạc, cô cũng có thể biết một chút. Ha ha, làm được như vậy không còn là dân ngoại đạo nữa rồi. Hô hô, vì được ở bên anh, cô sẽ nỗ lực hết mình.

“Lạc Lê, cậu đang đùa tở hả? Vĩ cầm không phải là thứ bọn con gái nhà thường dân như chúng ta thích hợp để học đâu. Nó chỉ dành cho những người có khí chất cao quý thôi. Đúng thế, phải có khí chất mới có thể học được, không phải thích học là được đâu.”

“Lộ Lộ, cậu biết không? Trên truyền hình có một quảng cáo sản phẩm, sử dụng một câu khẩu hiệu rất kinh điển - Tất cả đều có thể! Cầu thủ Michael Jordan cũng từng nói một câu nổi tiếng: I can, I do. Cậu hiểu không? Hiểu rồi thì làm ơn yên lặng cho tớ đọc sách.” Hoa Lạc Lê nghiêm trang chỉ vào chồng sách bên cạnh.

“Hey, Lạc Lê, Hàn Tử Ngang ngồi cùng bàn với cậu, cậu quen chưa?”

“Chỉ cần anh ta không quấy rầy tớ, tớ cũng sẽ không động đến anh ta.”

“Ồ...” Lộ Lộ lắc đầu, khẽ thở dài, Hàn Tử Ngang mới là người không đơn giản.

Hàng ngày, lúc Hoa Lạc Lê đứng trên ban công lộng gió của học viện luyện kéo vĩ cầm, đám nữ sinh trong trường liền như một bầy quạ đen bu xung quanh cô, chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn bàn tán tán, không ngừng ồn ào. Từ khi cô bắt đầu luyện đàn, bọn họ chưa từng một ngày ngừng phá rối.

“Đồ bình dân Hoa Lạc Lê, làm sao có thể xứng đáng học vĩ cầm, thật là chà đạp lên sự hoàn mỹ của âm nhạc thánh phòng. Mà cô ta cũng chẳng phải sinh viên học viện âm nhạc, học vĩ cầm làm cái gì? Định thể hiện à? Thật là! Cô ta có thể thân nhiên học vĩ cầm như thế, thật là không biết xấu hổ.” Đám con gái đồng thanh phản bác Hoa Lạc Lê.

“Tớ dám chắc không lâu nữa cô ta sẽ phải bỏ cuộc thôi. Người bên khoa Âm nhạc đều nói, vĩ cầm là nhạc cụ khó học nhất, rất nhiều người đã không theo được, phải chuyển sang học các nhạc cụ khác đơn giản hơn. Tớ nghĩ, Hoa Lạc Lê, cô ta nhất thời chập mạch thôi.”

“Đúng, đúng. Hi vọng cô ta không phá hủy danh tiếng của vĩ cầm, người nghèo như cô ta, quả thực không xứng để học một thứ cao quý như vĩ cầm.”

“Ừ, đúng vậy, cao quý như vĩ cầm, chỉ có hoàng tử Hàn Tử Hiên của chúng ta mới thích hợp để học. Anh ấy trước khi sinh ra đã được trời định sẵn cho chơi vĩ cầm rồi. À, hoàng tử Hàn Tử Hiên đang tham gia hội thi âm nhạc trong thành phố, nhất định là sắp về. Ôi, mong quá, hoàng tử, anh mau về với chúng em đi. Vắng anh, cuộc sống của chúng em thật là buồn chán.” Đám nữ sinh khoa Âm nhạc đứng một vòng phía dưới sân trường, đưa tay chỉ lên chỗ Hoa Lạc Lê đứng, bàn tán xôn xao.

“Phản đối Hoa Lạc Lê tiếp tục chơi vĩ cầm. Mau dừng màn tra tấn tai chúng tôi lại. Cô ồn ào quá rồi.”

“Thật là, ồn chết mất. Âm thanh khủng bố như giết trâu, mổ bò thế này thực sự phá hoại vĩ cầm cao quý của chúng ta.”

“Ha ha... Nói thật là, Hoa Lạc Lê học vĩ cầm khiến tôi chết cười. Thực là kịch côm, khiến người khác khinh bỉ.”

Những lời châm chọc ác ý giống như nước thủy triều, không ngừng nhấn chìm nỗ lực luyện tập của Hoa Lạc Lê. Hoa Lạc Lê ngẩng đầu, hít thật sâu, tiếp tục kéo đàn, càng kéo càng vang. Những chuyện thị phi này, cô sớm đã quen rồi.

Tiếp tục kéo đàn...

Bọn họ tiếp tục đả kích.

Cô vẫn tiếp tục kéo. Âm nhạc là tuyệt vời, âm nhạc là vui vẻ, âm nhạc là hạnh phúc, âm nhạc là mỹ lệ.

Bên ngoài đám đông, Hàn Tử Ngang đang đi tới. Mặt trời chiếu phía sau lưng, bóng anh ta đổ dài trên mặt đất.

“Nói xong chưa vậy? Xong rồi thì cầm miệng lại cho tôi!” Anh ta lạnh lùng văng ra một câu, quay người để lại phía sau đám nữ sinh còn đang ngơ ngác trước một bóng hình cứng ngắc, cô độc và ngênh ngang.

Đám nữ sinh sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, như chim vỡ tổ, tan tác tản ra tứ phía. Hàn Tử Ngang một mình bước lên ban công, nhìn thấy Hoa Lạc Lê người vươn thẳng, say sưa chơi vĩ cầm dường như không biết mệt, bóng cô kéo dài trên nền gạch, khiến anh có cảm giác rất khó tả, không thể nói ra thành lời chỉ biết là cảm giác ấy rất mạnh.

Ánh mặt trời như chiếc lồng vàng rực bao trùm lên cô, cái bóng dưới nền đất dường như càng thẳng hơn, cứng cáp hơn.

...

Trong lớp học.

Hàn Tử Ngang bỗng quay sang ném cho Hoa Lạc Lê một câu: “Động tác cầm vĩ của cô có một lỗi nhỏ. Nói một cách đơn giản, nên dùng tay trái đỡ tip và tay phải đặt các ngón lên Frog. Trước tiên đặt ngón giữa vào khe trống ở trên stick gần tension screw (chỗ bọc da) và đặt ngón cái đối diện với ngón tay giữa của cô. Rồi đặt lần lượt các ngón trỏ và ngón áp út lên thanh stick. Ngón út không nhất thiết phải đặt lên vĩ, cô có thể để ở tư thế thoải mái trên phần cuối cùng của stick. Trong cách cầm vĩ thì hai ngón cái và giữa đóng vai trò quan trọng. Lưu ý khi đã đặt đúng vị trí các ngón, cô nên đổ tay về phía đầu của vĩ kéo. Nhìn chung ngón cái và ngón giữa phải linh động, nhẹ nhàng.”

“À!”

Hoa Lạc Lê tròn tròn mắt nhìn Hàn Tử Ngang, không dám tin, sao anh ta có thể phân tích ngay cả một lỗi nhỏ của cô. Nhưng đúng là nếu Hàn Tử Hiên biết chơi vĩ cầm thì không có lí do gì Hàn Tử Ngang lại không biết.

“Anh cũng biết chơi vĩ cầm? Thật sao? Nhưng sao từ trước tới nay chưa hề thấy anh chơi qua bản nhạc nào?”

“Cô chưa từng thấy tôi chơi đàn, không có nghĩa là tôi không biết chơi. Nhưng kể từ khi bố tôi quyết định đem cây vĩ cầm của tổ tiên truyền lại giao cho cậu ta, tôi không phải học nó nữa.” Hàn Tử Ngang thô lỗ đáp lời.

Tên xấu xa này dường như không mấy hòa hợp với Hàn Tử Hiên, quan hệ như thế mà giống như hai anh em sinh đôi ư? Tại sao lại lạnh lùng như vậy, thật khiến cho người khác có cảm giác giữa hai người bọn họ có một bức tường gạch dày ngăn cách.

“Cái lỗi sai đó, cảm ơn anh đã chỉ cho.”

“Bây giờ cô có thể tập kéo một số bài tương đối đơn giản như *Tình yêu lãng mạn*, *Lời chào tình yêu*... của Beethoven. Giai điệu hay, xúc động lòng người có thể khiến cô kéo mãi không chán.”

Hoa Lạc Lê quay đầu, nhìn trân trân vào Hàn Tử Ngang. Khuôn mặt đẹp trai, dưới ánh chiều nghiêng nghiêng có chút tinh tế, sâu sắc. Nhưng sau khi nói xong

câu đó, anh ta không hề mở miệng lần nữa, chăm chú nhìn lên bài học ghi trên bảng. Sao tự nhiên anh ta lại trở nên im lặng như thế? Hoa Lạc Lê có chút không quen. Bình thường tên này rất biết cách làm cho người khác phải mệt mỏi cơ mà.

...

Tan học, Hoa Lạc Lê chạy một mạch đến cầu Thiên nga, ngắm đàn thiên nga bình yên ngủ trong hoàng hôn. Cô quan tâm nhất tới con thiên nga đen bị phù phép. Nhìn thấy nó trơ trọi một mình, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy rất buồn.

Dưới ánh hoàng hôn, ngọn gió khẽ thổi qua mặt hồ, bầy thiên nga dập dềnh trên sóng. Có một con thiên nga trắng xinh đẹp cùng một con thiên nga vàng nhạt bơi lại gần bên con thiên nga đen.

Thiên nga đen có bạn sao? Hoa Lạc Lê căng mắt nhìn vào mặt hồ màu xanh biếc, ba con thiên nga chụm lại với nhau, anh anh em em, thân mật rủa lông cánh cho nhau, chạm mỏ chào nhau và cùng nhau bơi lượn. Ven bờ có rất nhiều lau sậy, còn có cả mấy cây sen chưa tàn hết, dưới ánh sáng phản chiếu, bóng chúng đổ dài trên mặt hồ.

Hoa Lạc Lê lấy cây vĩ cầm ra, tiếp tục tập luyện, nhìn mấy con thiên nga trong hồ, nét mặt giãn ra dễ chịu. Phong cảnh nơi này thật đẹp tựa chốn thần tiên.

“Hàng ngày sau khi tan học cô đều đến đây?” Phía sau vang lên giọng nói của Hàn Tử Ngang, lại là chất giọng gợi cảm và mê hoặc giống như trước đây.

“Tôi đi đâu, liên quan gì tới anh...” Hoa Lạc Lê mặc kệ anh ta, tiếp tục nhìn ba con thiên nga trong hồ.

“Con thiên nga đen gọi là Tiểu Hắc, con thiên nga trắng gọi là Tiểu Bạch, con thiên nga vàng gọi là Tiểu Hoàng. Ba bọn chúng đang yêu nhau.” Hàn Tử Ngang đứng bên cạnh cô, cánh tay chỉ từng con thiên nga, từ từ giới thiệu.

“Tình yêu á?”

“Đúng thế, tình yêu tay ba...” Hàn Tử Ngang chớp chớp mắt khẳng định lại. Mặt trời đã chuyển hẳn về phía Tây, anh đứng nghiêng người khiến ánh sáng chiếu vào khuôn mặt đẹp trai của anh chia thành hai nửa, một nửa tối, một nửa sáng.

“Tôi không nghe mấy lời hồ đồ của anh.” Hoa Lạc Lê cong môi.

“Thực tế, trong hoàn cảnh bình thường, thiên nga từ ba đến bốn năm tuổi mới

được gọi là con trưởng thành. Ba con thiên nga này từ trứng nở từ đầu năm ngoái, đến giờ mới hơn một tuổi. Bây giờ mới chỉ là tình yêu của thiếu nam, thiếu nữ thôi.”

“Ồ, làm sao anh có thể biết được những điều này? Sự khác biệt giữa thiên nga nhỏ và thiên nga lớn ở chỗ nào? Về hình dáng bề ngoài, tôi thấy chúng không khác biệt lắm.”

“Tôi sinh ra và lớn lên ở đây, lẽ nào lại không biết. Những con thiên nga ở đây đa số được đưa từ nước ngoài về. Thiên nga lớn và thiên nga nhỏ về cơ bản hình dạng giống nhau. Nhưng nếu như nhìn kĩ một chút cô sẽ thấy thiên nga nhỏ có cổ và mỏ ngắn hơn thiên nga lớn một chút. Phương pháp nhận biết độ tuổi lớn nhỏ của chúng là quan sát và so sánh độ lớn và màu sắc của phần vàng trên mỏ. Thiên nga lớn phần màu vàng trên mỏ đậm hơn và kéo dài đến mũi, thiên nga nhỏ phần vàng nhạt hơn và chỉ kéo dài đến khóe miệng.” Hàn Tử Ngang chỉ chỉ vào mấy con thiên nga làm mẫu so sánh rồi nói thêm: “Ngoài ra còn có thể phân biệt tuổi của chúng qua âm thanh tiếng kêu. Giọng thiên nga bé lạnh lạnh, trong trẻo chứ không vang dội như tiếng kèn của thiên nga lớn.”

“Nhưng tôi nhớ trong sách có nói, trong tâm trí con người chúng ta thiên nga là hiện thân của tình yêu thuần khiết, chung thủy trọn đời. Nói chung, một khi chúng đã kết đôi thì cả đời sẽ luôn ở bên nhau, mãi mãi không xa rời. Chẳng lẽ tất cả đều là giả hay sao?” Hàn Tử Ngang nói đến tình yêu tay ba, Hoa Lạc Lê không đồng tình chút nào.

“Nhưng cũng có ngoại lệ. Cô nhìn ba con thiên nga trắng Tiểu Bạch, thiên nga đen Tiểu Hắc và ngỗng Landes Tiểu Hoàng dưới góc cây liễu trước mặt xem. Ba con này bắt đầu từ tuần trước trở thành mối tình tay ba.”

“Ngỗng Landes là gì?” Hoa Lạc Lê tò mò, dường như Hàn Tử Ngang rất quen thuộc với những con thiên nga này.

“Ngỗng Landes là một con lai. Có nguồn gốc từ một tỉnh miền Tây Nam nước Pháp, là sản phẩm của việc lai giống ngỗng lớn di trú với giống ngỗng nhỏ của địa phương mà thành. Ngỗng Landes được nuôi để lấy lông và thịt. Thế mà anh chàng này lại dám công khai theo đuổi cô nàng Tiểu Bạch.

“Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng. Tên của bọn chúng đều do anh đặt?” Hoa Lạc Lê quan sát Hàn Tử Ngang từ trên xuống dưới, cảm giác anh chàng xấu tính này có rất nhiều điều thần bí, mà cô thì lại quá mẫn cảm với những chuyện thần bí.

“Là tôi đặt đấy. Tôi chứng kiến bọn chúng sinh ra, theo dõi bọn chúng lớn lên

tùng ngày. Nhìn thấy không? Tiểu Hắc thanh lịch, Tiểu Bạch quý phái, chúng cùng thuộc họ thiên nga Anseriformes, sinh sống trong tự nhiên, được tìm thấy chủ yếu ở Australia và New Zealand.”

Australia? Nghe đến địa danh này, Hoa Lạc Lê chợt nhớ ra bố cô đang làm việc ở đó. Đã lâu quá rồi, bố cô sống ở đó đã nhiều năm. Rút cuộc khi nào ông mới chịu về nước đây? Cô cúi mặt xuống thấp, ánh mắt bỗng trở nên xa vắng.

“Hoa Lạc Lê, cô thích Tiểu Hắc hay Tiểu Bạch?” Hàn Tử Ngang ngồi trên cỏ, bứt một cọng cỏ, cho lên miệng nhai ngon lành.

“Tôi, tôi thích tất cả, nhưng thích nhất là Tiểu Hắc.” Hoa Lạc Lê chỉ chỉ con thiên nga đen trong hồ mà cô tin là hoàng tử bị mù phù thủy độc ác phù phép.

“Ồ, tôi... Tôi cũng thích nhất là nó.” Hàn Tử Ngang quay đầu lại, đối diện với cô, nở nụ cười tươi sáng như một đóa sen hồng đang bung nở.

“Tiểu Bạch là công chúa Bạch Tuyết của Tiểu Hắc có đúng không? Tiểu Hắc cuối cùng đã đợi được công chúa của mình, cho nên lời nguyên của mù phù thủy sẽ bị hóa giải, phải không Hàn Tử Ngang?” Hoa Lạc Lê tay chỉ vào con thiên nga trắng, kích động đến mức mặt đỏ lên như thoa phấn hồng.

“Không biết nữa. Có lẽ, đợi đến lúc đó sẽ càng đau khổ hơn. Có lẽ kết cục cuối cùng khó mà đoán trước được. Cổ tích đều lừa con người thôi. Trong cổ tích, mỹ nhân ngư cuối cùng cũng đợi được hoàng tử, nhưng kết cục cô vẫn bị biến thành bọt biển, quay về đáy biển sâu thẳm, tối đen.” Hàn Tử Ngang nhổ cọng cỏ trong miệng ra, lắc lắc đầu.

“Hey, Hàn Tử Ngang, anh thật là đồ ngốc, anh không nói chẳng ai bảo anh cầm đầu. Không phải là anh đang cố ý chọc giận tôi đấy chứ? Nói như chim gù kêu ấy.” Hoa Lạc Lê, khẽ lắc đầu, quyết định bỏ qua, không chấp những lời khó nghe của tên xấu Hàn Tử Ngang này.

Tuy nhiên, con người chìm trong bóng mát Hàn Tử Ngang ấy, cảm chổng trên đầu gối, mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm như tự nói với chính mình: “Trước đây, lúc tôi bốn tuổi, tôi cũng ngồi một mình ở đây ngắm thiên nga. Bọn chúng mỗi năm đều có một thời gian phải bay tới phương Nam tránh rét, nhưng đến mùa xuân năm sau đều quay lại đây. Mỗi năm tôi đều dự tính rất chuẩn khoảng thời gian này, tôi có thể biết chính xác ngày chúng bay đi, khi nào chúng quay lại, con nào với con nào là vợ chồng, con nào với con nào yêu nhau, trứng khi nào sẽ nở thành thiên nga con... tất cả tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhưng tôi lại không thể tính được người nhà tôi khi nào quay về. Ha ha...” Anh ta khẽ cười, giọng nói quyn rữ

và gọi cảm, lông mi cong rung nhẹ, giống như một tiểu quý tinh nghịch vì mãi mê nhảy múa một mình giữa đêm khuya mà bị lạc trong rừng sâu, không tìm được đường về nhà.

“Hàn Tử Ngang, anh...” Hoa Lạc Lê không biết phải nói gì nữa. Anh ta lúc thường ngày ngang bướng là vậy mà bây giờ lại cô đơn, mềm yếu thế này khiến cô cảm thấy có chút thương cảm.

“Cô có biết vì sao mà bọn chúng lại thành tình yêu tay ba không?” Hàn Tử Ngang không cần sự đồng cảm của người khác, có lúc bướng bỉnh như trẻ con, có lúc nội tâm sâu sắc khiến người khác cảm thấy anh yếu đuối, nhưng luôn kiên cường đến mức làm người khác đau lòng.

“Không biết.” Hoa Lạc Lê lắc đầu thay lời đáp. Có lẽ, lặng yên nghe anh giải bày cũng là một cách an ủi hữu hiệu.

“Năm ngoái, có một cơn bão tràn qua hồ Thiên nga này. Sau trận bão, có rất nhiều loài chim sống ven hồ bị mất tổ. Đa số những con chim bị mất tổ đó đều là chim non mới nở chưa lâu. Nếu không có chim mẹ nuôi dưỡng và bảo vệ, chúng rất khó sống sót. Nhưng trong giới tự nhiên, đại đa số loài thủy cầm đều có tập tính đấu tranh sinh tồn với những người anh em ngay từ khi còn là chim non, rất khó chấp nhận thành viên khác đàn lạc vào. Thậm chí chúng còn cùng tập trung lại đánh đuổi kẻ lạc loài, kẻ cả là sẵn sàng tiêu diệt kẻ đó. Lúc đó, có rất nhiều chim non bị chết đói... Nhìn đi, quy luật của giới tự nhiên có lúc rất tàn khốc. Đến một hôm, tôi phát hiện có một con thiên nga đen, là một con thiên nga mẹ rất kiên cường và nhân hậu. Nó đã chấp nhận nuôi con của một tổ khác cùng với con của mình. Bà mẹ anh hùng này đã nhận về những đứa con khác cả màu sắc lẫn dáng hình so với mình, nuôi dưỡng bọn chúng và dạy cho chúng những kỹ năng sinh tồn, đối xử với chúng không khác gì với đám con mình đẻ ra. Trong đó có Tiểu Hắc, Tiểu Bạch và Tiểu Hoàng. Bốn tháng sau, chim non thay lông, có thể độc lập sinh sống không cần ngày ngày phụ thuộc vào thiên nga mẹ nữa. Và Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng cũng bắt đầu nảy sinh mối quan hệ tay ba. Bởi vì cả ba lớn lên cùng nhau, kẻ vai sát cánh trong cuộc sinh tồn, ranh giới loài bị xóa mờ. Nhưng còn có một con thiên nga đen khác nở cùng lúc với Tiểu Hắc, lại cũng nhanh chóng quên mình có một người anh em là Tiểu Hắc. Cho dù là anh em một nhà, do cùng bố mẹ sinh ra nhưng vì từ nhỏ đã sống ở ngoài, cho nên quan hệ huyết thống cũng vì thế mà bị phai nhạt dần đi.” Nói xong, Hàn Tử Ngang quay người, gương mặt lạnh băng nhìn vào Tiểu Hắc trên hồ.

“Hoa Lạc Lê, cô biết không? Cô từng nhìn thấy chim đại bàng chưa? Trong một cái tổ nhỏ treo trên vách núi cheo leo cùng lúc có hai quả trứng nở ra thành hai con

đại bàng con, vì đấu tranh sinh tồn, một con nhất định phải chết. Có hi vọng sống sót cao hơn là con đại bàng mở mắt trước, nó sẽ dùng mỏ kéo, đẩy con đại bàng mở mắt sau ra khỏi tổ, cho rơi xuống vách đá mà chết.” Ngữ khí của Hàn Tử Ngang lạnh như băng, Hoa Lạc Lê phải hít thở thật sâu.

“Tôi nói là thật đấy, Hoa Lạc Lê, không có lựa chọn nào khác.” Nói xong, Hàn Tử Ngang đi thẳng, mặt trời đã đến đường chân trời phía Tây, ánh sáng cuối cùng le lói rồi tắt hẳn, trời sẫm tối.

Hàn Tử Ngang hoàn toàn chìm khuất vào bóng tối, chìm rất sâu, giống như nước hồ một màu đen sẫm, đột nhiên nở ra một bông sen hồng, ngọn lửa đỏ nóng rực, như nỗi đau xé lòng, khiến người khác nghẹt thở.

Hoa Lạc Lê nhìn anh, đột nhiên không nói nên lời. Dáng vẻ của Hàn Tử Ngang lúc này thật khiến cho người khác thấy nghẹt thở, khí chất hàng đầu khiến người khác nghẹt thở chính là sự tàn khốc. Anh chàng này, cuộc sống bị bóp nghẹt trong cảm giác cô độc khiến cô đau lòng, giống như một đoạn đăng ten bị rối, cứ từ từ, chậm chậm thít chặt vào cổ cô.

...

Ba giờ đêm, trong kí túc xá nữ. Đêm yên tĩnh. Tất cả chìm sâu trong giấc ngủ.

Đột nhiên.

Di động vang lên tiếng nhạc: *Anh thực sự sợ anh không đến kịp, anh muốn ôm lấy em, chạm tay vào nếp nhăn trên mặt của em, dấu vết tháng năm giúp anh nhận ra đó chính là em. Cho đến khi anh cạn sức. Vì em anh nguyện dù có không cử động nữa cũng vẫn ngắm nhìn em. Cho đến khi cảm nhận được sợi tóc của em, nhuộm màu tuyết trắng, đến khi ánh mắt trở nên mơ hồ, đến khi không còn hơi thở, để chúng ta như hình với bóng, vĩnh viễn không lìa xa...*

Hoa Lạc Lê rúc sâu vào chăn ấm ngủ tiếp.

Tiếng chuông lại tiếp tục réo rắt: *Nếu ngay cả thế giới này, anh cũng muốn vứt bỏ thì ít ra cũng còn có em đáng để anh trân trọng, và em có mặt ở đây đúng là kì tích của cuộc đời này, kể cả khi anh có thể quên cả thế giới này, cũng không muốn bật tin em...*

Bài hát tình cảm “uớt át” này do đích thân Hàn Tử Ngang đại thiếu gia chọn và đặt làm nhạc chuông cho điện thoại của Hoa Lạc Lê. Lúc nghe bài hát này, Hoa Lạc Lê thấy buồn cười rũ rượi, không ngờ một kẻ qua loa đại khái, vô tâm vô tính như Hàn Tử Ngang lại chọn bài hát như vậy làm nhạc chuông điện thoại.

Chiếc điện thoại di động này cũng là của Hàn Tử Ngang, anh ta không ngừng quấy nhiễu Hoa Lạc Lê, không chỉ là lúc lên lớp, ngay cả thời gian nghỉ ngơi buổi tối của cô cũng bị chiếm dụng.

Chiếc điện thoại này giống hệt như đại nhân miệng to Hàn Tử Ngang, lúc không có chuyện thì không sao nhưng một khi đã tham gia vào việc quấy nhiễu thì không ngừng kêu la.

Mà anh ta bắt đầu giống hệt một bà già lắm lời thế không biết, động tí là mở máy nói với cô không biết mệt mỏi, lại còn chuyên nói với cô những chuyện trên trời dưới biển, chẳng chút quan trọng, chẳng tí liên quan, chỉ tổ lãng phí thời gian và tiền bạc. Mà quỹ thời gian của Hàn Tử Ngang đương nhiên là vô hạn, cho nên anh ta chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì khi gọi điện thoại như vậy, tiền bạc lại càng khỏi phải nói, Hàn Tử Ngang chỉ nghĩ đến chuyện tiêu tiền cũng đủ đau đầu rồi, làm sao có thể biết người khác phải làm lụng vất vả mới có thể kiếm được tiền. Cho nên lãng phí thời gian và tiền bạc như vậy, đương nhiên anh ta làm sao biết xót ruột.

Tiếng chuông vẫn ồn ào réo vang như không muốn dừng lại: *Anh sợ rằng thời gian qua nhanh sẽ làm anh không kịp nhìn kỹ em, anh cũng sợ thời gian trôi quá chậm, ngày đêm lo lắng sẽ mất em, lo lắng có một đêm thôi mà đầu tóc đã bạc trắng, làm sao để mãi mãi không cách xa... Nếu ngay cả thế giới này, anh cũng muốn vứt bỏ thì ít ra cũng còn có em đáng để anh trân trọng, và sự có mặt của em ở đây đúng là kỳ tích giữa cuộc đời này, kể cả khi anh có thể quên cả thế giới này, cũng không muốn bật tin em...*

Cô bạn Trương Lộ Lộ ngủ bên dưới giường Hoa Lạc Lê không thể chịu nổi nữa. Từ khi Hàn Tử Ngang bắt ép Hoa Lạc Lê sử dụng chiếc di động đời mới, tất cả nữ sinh trong kí túc xá nữ đều bị làm ồn đến phát điên... Bây giờ đến bài hát *Ít nhất còn có em* của Lâm Úc Liên, nữ sinh trong kí túc xá chỉ có cảm giác cực ghét, thậm chí bọn họ còn đổi tên nó thành “Âm thanh khủng bố lúc nửa đêm.”

Hoa Lạc Lê, con gái gì mà ngủ say như heo sữa, trời có đột nhiên sập xuống chắc cậu ta cũng vẫn ngủ như thường, có khi bị đè chết rồi cũng còn chả biết nữa ấy chứ - đã thế lúc ngủ lại còn đeo tai nghe, nghe CD.

Trương Lộ Lộ trèo lên giường Hoa Lạc Lê, lay lay cho cô tỉnh lại.

“Hoa Lạc Lê! Hoa Lạc Lê! Mau dậy đi! Mau dậy!... Có điện thoại! Di động của cậu! Lại kêu nữa này! Cậu mà không mau dậy, tất cả chúng tớ sẽ gặp rắc rối to!”

Cuối cùng, Lộ Lộ chỉ còn hạ sách là vẩy nước vào mặt Hoa Lạc Lê.

“Hả, gì thế, cháy à?”

Hoa Lạc Lê mặt đầy nước, ngồi bật dậy.

“Không phải cháy mà là thần kinh bọn tớ đang bị tra tấn! Tiếng chuông quỷ quái của cậu so với việc khiến người ta phát sốt còn kinh khủng hơn nhiều. Nóng, sốt chẳng qua chỉ là cảm giác khó chịu ngoài da còn tiếng chuông quỷ quái của cậu không chỉ cắt vào da thịt bọn tớ mà còn là thuốc độc đối với hệ thần kinh nhạy cảm của mọi người.”

Lộ Lộ nói liên một mạch, không kịp thở, trong mắt có hai ngọn lửa cháy bùng bùng, nhìn chăm chăm vào điện thoại lại tiếp tục reo lên.

“À, chuyện này, xin lỗi cậu.”

Hoa Lạc Lê nhận điện thoại đầy vẻ biết lỗi.

“A lô!” Hoa Lạc Lê giận dữ.

“Anh không ngủ được, làm thế nào bây giờ?” Đầu dây bên kia, giọng Hàn Tử Ngang giống như đứa trẻ nửa đêm tỉnh dậy tìm mẹ làm nũng.

“Tôi không phải là mẹ của anh, làm sao biết được.” Hoa Lạc Lê không chút khách khí, từ chối thẳng thừng.

“Lạc Lê, anh hình như đang bị sốt... đau đầu nữa...”

“Cái này... chuyện này phải nói với người nhà anh chứ...” Cục tức của Hoa Lạc Lê xẹp xuống như bông bị hút hết không khí.

Nhiều lúc đối với Hàn Tử Ngang, cô cảm thấy mình như trợ lí của mẹ anh ta, bất kể việc gì, kể từ việc nhỏ như móng tay anh ta cũng gọi điện cho cô, không có chuyện lại càng thích gọi điện tìm cô. Có lần cô nấu một bát chè khoai ngọt lịm, anh ta nếm thử, sau đó ngày nào cũng bắt cô nấu cho anh ta ăn, cô không nấu, anh ta cứng đầu nhất định không chịu ăn cơm.

Chẳng hiểu sao tự nhiên cô lại làm đổ chiếc bánh kem xuống mặt anh ta để giờ đây phải gánh chịu phiền phức suốt ngày như thế này. Bây giờ người đau khổ nhất, chỉ có cô, Hoa Lạc Lê.

“...”

Đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng nữa.

“A lô! Hàn Tử Ngang, anh nói gì đi, anh cúp máy rồi à?”

“Anh đang...” Giọng nói yếu ớt, khản đục như người bị nghẹt mũi, giống như bị cảm thật.

“Anh làm gì mà dễ cảm lạnh vậy? Trời mùa đông rồi mà anh không chú ý giữ ấm cơ thể. Anh cho rằng anh là một đứa trẻ chắc? Thật là! Bị cảm rồi sao còn không chịu uống thuốc? Anh bị cảm bao lâu rồi? Người nhà anh đâu? Làm sao không ai biết chuyện này, anh mau nói đi.” Hoa Lạc Lê hỏi dồn dập một loạt.

Lộ Lộ tròn tròn mắt, thật không dám tưởng tượng, ác quỷ hoàng tử của học viện thường ngày hô phong hoán vũ vậy mà bây giờ lại bị tiểu nha đầu Hoa Lạc Lê dạy bảo. Nếu như trước đây Hàn Tử Ngang là phần tử bất hảo thì lúc này Hoa Lạc Lê đích thị là một mụ phù thủy độc ác.

“Chuyện là như thế này, trưa hôm qua, lúc anh đi dạo bên hồ bơi, không cẩn thận làm rơi con búp bê SD xuống hồ, cho nên anh mới nhảy xuống đó vớt nó lên... Hắt xììì...” Đầu dây bên kia vang lên tiếng hắt xì rất to.

“Hừm! Anh đang bị bệnh, búp bê SD rơi xuống hồ, gọi người làm đến lấy là được rồi, anh nhảy xuống nước làm gì? Thật là đại ngốc!” Hoa Lạc Lê một tay chống nạnh, một tay cầm điện thoại, lớn tiếng mắng.

Trương Lộ Lộ lại tròn mắt nhìn tư thế này của Hoa Lạc Lê, nghi ngờ mắt mình nhìn nhầm, sau khi đưa tay dụi dụi mắt, miệng méo xệch đầy thất vọng - Hoa Lạc Lê chắc chắn là phù thủy, lại còn là loại phù thủy bất khả chiến bại trong vũ trụ này.

“Không thể được! Anh không thể bỏ mặc nó được. Nó cũng tên là Hoa Lạc Lê, khuôn mặt và hình dáng của nó đều đẹp như em. Ngày nào anh cũng ôm nó ngủ cùng, không có nó anh không thể ngủ được... Hắt xì... hắt xì...hắt xì...” Một tràng những tiếng hắt xì vang lên sau câu nói của Hàn Tử Ngang.

Hoa Lạc Lê mặt tối sầm lại, xì hắt xuống.

Anh ta thật quá đáng. Dám đem cái tên mỹ miều của cô ra đặt cho một con búp bê SD. Thật sự rất quá đáng. Nhưng nghe anh hắt hơi liên hồi, lòng cô lại có chút lo lắng.

“Anh uống thuốc chưa?”

“Hự hự... anh không bị bệnh, không cần phải uống thuốc. Anh ghét uống thuốc lắm, vô cùng ghét...”

Hoa Lạc Lê thắm nguyên rửa, đồ cứng đầu này, thật bó tay với anh ta.

“Vậy người nhà anh đâu? Không ai chăm sóc cho anh à?”

“Không có, anh quen rồi. Cả nhà đều sống ở nước ngoài, một năm nhiều nhất là về hai lần, mỗi lần về ở lại một tuần. Anh sống có một mình...”

“Vậy trước đây anh ốm thì làm thế nào? Còn Hàn Tử Hiên nữa. Trước đây không ở cùng anh à?” Hoa Lạc Lê tự nhiên cảm thấy có chút xót xa trong lòng.

“Ồ, Hàn Tử Hiên, ha ha, hự hự... anh mới quen ba từ này gần đây thôi. So với bố mẹ anh, cậu ta càng xa lạ hơn.” Đầu dây bên kia, Hàn Tử Ngang không ngừng ho.

“Cái gì? Anh nói vậy là có ý gì? Hàn Tử Ngang.”

“Bọn anh từ nhỏ đã không sống cùng nhau. Anh không có chút kí ức nào về cậu ta.” Hàn Tử Ngang nói thản nhiên.

Trái tim Hoa Lạc Lê đột nhiên lay động, rồi lại thấy trống rỗng, giống như có một con dao vừa chọc vào đó và khoét đi một lỗ.

Năm đó tám tuổi, lúc gặp Hàn Tử Hiên, anh giống như một thiên sứ bị lãng quên, một mình cô độc đứng bên góc tường, ánh trăng đổ xuống người anh lạnh lẽo.

“... Hoa Lạc Lê, nếu có một ngày anh đột nhiên chết đi, em sẽ vì anh mà rơi nước mắt không?”

“Hừ, Hàn Tử Ngang, anh nói linh tinh gì thế. Thật là điên rồ! Anh đợi chút, tôi sẽ đến chỗ anh ngay.”

“...”

Đầu dây bên kia không thấy trả lời.

“A lô, tiểu tử ngốc, anh có nghe thấy không đấy? Anh cúp máy rồi à?”

“Anh... anh thèm ăn chè khoai...”

“Biết rồi, tiểu tử thôi, đợi tôi đến.”

“Để anh cho xe đến đón em... Hoa Lạc Lê.”

Hoa Lạc Lê vội vã thay quần áo, ba giờ mười lăm phút đêm, bước xuống dưới sân kí túc xá.

Tất cả các nữ sinh ngằm đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc - girl hậu đậu Hoa Lạc Lê vừa mắng hoàng tử Hàn Tử Ngang là đồ ngốc, tiểu tử ngốc, tiểu tử thôi. Trời ạ! Girl hậu đậu Hoa Lạc Lê chán sống rồi hay sao, dám dùng những từ ngữ khiếm nhã như vậy để gọi hoàng tử của bọn họ. Nhưng dù trong lòng không thích đến mấy bọn họ cũng không dám biểu lộ, bởi vì những cái tên khiếm nhã ấy lại được Hàn Tử Ngang vui vẻ tiếp nhận. Hu hu...

Trong biệt thự Hoàng tử, Hoa Lạc Lê bận rộn dọn dẹp lại phòng cho Hàn Tử Ngang, phòng anh ta vừa lộn xộn vừa bẩn như cũi chó. Rải rác trong phòng là búp bê SD, khăn trải bàn, ga trải giường, tranh ảnh... rơi vãi ngổn ngang. Máy bức tranh màu sắc tươi sáng, phong cách tả thực cũng có, phong cách trừu tượng cũng có, còn có cả một số bức giống tranh thủy mặc Trung Quốc...

Hàn Tử Ngang ngoan ngoãn ngồi bên bàn, nhăm nháp chè khoai ngọt lịm.

“Này, Hàn Tử Ngang, làm sao mà phòng anh bừa bộn như bãi rác thế này. Anh nhìn lại phòng của anh xem, không phải anh cố tình bày bừa trong phòng để chúng mình với cả thế giới là anh sinh ra từ bãi rác đấy chứ?” Hoa Lạc Lê người đổ mồ hôi, vừa thu dọn vừa quát mắng.

“Hừm!” Mặt Hàn Tử Ngang xỉ xuống, tối sầm lại.

“Cốc” một tiếng, Hoa Lạc Lê đi tới, tay khum lại, gõ vào cái trán cứng như khúc gỗ của Hàn Tử Ngang, bị bất ngờ, không phòng bị, lại thêm Hoa Lạc Lê ra tay khá mạnh, cái trán cứng như gỗ của Hàn Tử Ngang đỏ ửng lên, rồi nổi u giống như cái bánh bao nhân thịt.

“Hu hu... Bạn Hoa Lạc Lê, mắng tôi bạn cũng mắng rồi, có sao còn phải đánh tôi nữa.”

Gia nhân trong biệt thự hoàng tử chỉ biết đứng một bên trợn mắt nhìn thiếu gia nhà bọn họ bị cô gái hung dữ cốc cho nổi u trên trán. Nhưng không một ai dám ho he lên tiếng bởi vì đã sớm thấy thiếu gia của họ vui vẻ chấp nhận, dù có đau thật đấy nhưng cũng chỉ dám “hu hu” mấy tiếng lấy lệ rồi vui vẻ chấp nhận vô điều kiện. Hey, có lẽ bị áp bức quen rồi nên không có phản kháng.

“Này, Hàn Tử Ngang, tất cả chỗ này đều là do anh vẽ à? Có cả màu sắc sặc sỡ và màu trắng thuần khiết.” Hoa Lạc Lê thu dọn, gom trong tay rất nhiều bức vẽ của anh.

“Những bức tranh này vẽ theo phong cách Matisse⁽¹⁾, màu sắc đương nhiên càng dữ dội càng hoàn hảo.” Hàn Tử Ngang đã ăn hết bát chè khoai thứ sáu nhưng

tay vẫn tiếp tục giữ cái bát trống trơn hướng về Hoa Lạc Lê chờ đợi ánh mắt như một đứa trẻ đợi mẹ đi chợ về.

Hoa Lạc Lê khóe miệng giật giật, tiếp tục múc chè khoai cho anh. Anh chàng này giống người bị cảm sao? Sao có thể cảm cúm ăn như thế cả tuần nay chưa được ăn gì như vậy?

Hàn Tử Hiên và Hàn Tử Ngang tuy là anh em sinh đôi nhưng chịu khó để ý một chút là có thể phân biệt được. Hàn Tử Ngang tuy có lúc ngang bướng và độc đoán nhưng đôi mắt anh lại trong sáng, thuần khiết như ánh mắt của trẻ nhỏ. Còn Hàn Tử Hiên tuy luôn điềm đạm, lịch sự nhưng đôi lúc khiến người khác có cảm giác ánh mắt anh có gì đó ranh ma, láu lỉnh như mắt cáo.

“Phong cách Matisse là thế nào?” Hoa Lạc Lê vừa lật xem tranh vừa hỏi.

Nói thật, cô thích những bức họa đơn thuần dùng màu sắc như thế này, màu sắc kết hợp rất táo bạo, tạo cảm giác mới lạ cho người xem. Giống như một thứ cổ vũ, một loại an ủi hoặc như một cái ghế đặc biệt có thể giúp người ngồi trên nó tiêu trừ mọi phiền muộn, âu lo.

“Trường phái dã thú (*Fauvism* hay *Les Fauves*) là một trường phái nghệ thuật tồn tại trong thời gian ngắn của một nhóm họa sĩ hiện đại. Trong khi phong cách nghệ thuật dã thú bắt đầu từ năm 1900 và kéo dài qua năm 1910, thì trường phái này chỉ tồn tại trong vòng ba năm, 1905 đến 1907, và có ba cuộc triển lãm. Đứng đầu trường phái này là họa sĩ Henri Matisse người Pháp. Trường phái Dã thú có sự phản kháng mạnh mẽ chống lại trường phái ấn tượng, chống lại sự mất mát không gian do dùng quá nhiều ánh sáng, do sự phân tích tỉ mỉ, không theo quy luật nào, vì thế chỉ là sự ngẫu nhiên và không có suy tính trước. Sự cần thiết cho họa sĩ trường phái dã thú là màu sắc, chứ không phải vẽ như thấy trong thực tế, mà là phải sáng tạo sắc độ. Bức tranh là một bố cục nhiều màu, không phải là sự sao chép thiên nhiên; là sự liên tục tạo hình sống động, không phải là cảnh sắc vật vụn, là một sự bố cục màu sắc mạnh bạo, không phải là sự tình cờ đẹp mắt.” Hàn Tử Ngang vừa nói vừa tiếp tục ăn chè khoai, cứ như ăn chè khoai mới là thú vui lớn nhất trên đời.

Ngay sau đó, anh tiếp tục giơ cái bát trống trơn về phía Hoa Lạc Lê. Hoa Lạc Lê trong lòng có chút ai oán - Trời đất! Tiểu tử thối này định biến cô thành mẹ và người hầu của anh ta chắc.

“Bức này là...?” Hoa Lạc Lê lấy ra mấy bức tranh khác.

“Những bức đó vẽ theo trường phái ấn tượng. Bậc thầy của trường phái ấn tượng

này gồm có Van Gogh, Gauguin, Cezanne.” Hàn Tử Ngang chỉ vào bức tranh giải thích.

“Anh... anh thích vẽ lắm à?” Hoa Lạc Lê không thể không thừa nhận, tên tiểu tử thôi mà cô ghét nhất này là một tài năng hội họa.

Lẽ nào, cả hai anh em nhà này đều là những người siêu phàm? Hàn Tử Hiên thần đồng thiếu niên cô đã sớm được thấy rồi. Nhưng Hàn Tử Ngang lại giống như một đứa trẻ nhạy cảm và tinh tế, cho dù anh có cái nhìn sâu sắc trước mọi việc nhưng ánh mắt anh thì mãi mãi giữ được vẻ trong sáng như ánh mắt của trẻ nhỏ.

“À, trước đây, khi không có ai bên cạnh, anh thường vẽ để giết thời gian.”

Hoa Lạc Lê ngắm nghía những bức tranh rất lâu. Mười lăm lăm trước, Hàn Tử Ngang bốn tuổi đã bắt đầu vẽ tranh. Đó là một bức chân dung cả gia đình, có bố, mẹ và cậu em Hàn Tử Hiên.

Năm tuổi, Hàn Tử Ngang vẫn tiếp tục vẽ tranh, trong tranh không có Hàn Tử Hiên.

Mười tuổi, chỉ có một mình anh, cô độc một mình, bị vứt bỏ lại. Anh cô đơn ôm con búp bê SD ngồi trên cát, miệng mím chặt, mắt ươn ướt, trên bức tranh rơi đầy nước mắt buồn thương.

Người trong tranh năm sau lại ít hơn năm trước. Cuối cùng chỉ còn lại phong cảnh. Là phong cảnh ở rất nhiều nơi khác nhau.

Hoa Lạc Lê nhìn những bức tranh, trong lòng có chút chua xót, một cảm giác buồn khó gọi thành tên. Có lẽ là do cô thấy đồng cảm, cô từ nhỏ đã là một đứa trẻ không có mái ấm gia đình, có những nỗi buồn chỉ biết âm thầm chịu đựng trong lòng.

Đây chính là lý do vì sao anh chàng này bốn tuổi đã gắn bó với đàn thiên nga. Đều là hoàn cảnh tạo nên.

“Này, Hàn Tử Ngang, anh có thể dạy cho tôi một chút về vẽ vẽ được không?”

“Dạy phần nào?”

“Là phần bám dây, tôi vẫn còn có chỗ chưa hiểu lắm.”

Lạc Lê lấy cây đàn ra, chỉnh lại tư thế, cây vĩ cầm màu cam rực rỡ trên tay cô. Hàn Tử Ngang đưa tay vuốt nhẹ lên cây đàn, ánh mắt sâu thẳm, dường như suy

nghĩ của anh đang lạc đến một miền xa nào đó.

Hàn Tử Ngang cẩn thận quan sát tư thế chơi đàn của Hoa Lạc Lê một lượt, giúp cô chỉnh lại cánh tay một chút, nghiêm khắc nói: “Kĩ thuật bấm dây đã nói rất kĩ với em lần trước rồi, thật là ngốc, muốn anh nói đến mấy lần nữa đây. Kĩ thuật bấm dây quan trọng nhất là vị trí ngón cái tay phải, ngón trỏ và ngón út đặt nhẹ ở trên dây cung, cảm nhận độ rung của dây”.

“Anh chơi vĩ cầm lâu rồi, nhạc lí đều đã học qua. Tôi bây giờ mới học, đương nhiên không thể thông thạo như anh ngay được. Hừm! Anh không thể chỉ bảo nhẹ nhàng hơn được hay sao?” Cô còn chưa nói hết câu, tên tiểu tử Hàn Tử Ngang chết tiệt đã thẳng tay vịn lại cánh tay cô, coi như một sự trừng phạt.

Hoa Lạc Lê bặm môi, trợn mắt lườm Hàn Tử Ngang - tiểu tử thối này không phải đang báo thù cái cốc đầu lúc trước của cô đấy chứ? Kết quả, anh lại nói một câu làm cô muốn phát hỏa:

“Da của em mềm thật đấy, giống như kẹo bông, xốp mềm ngọt ngào...”.

“Anh...”

Hàn Tử Ngang đẩy mắt mờ nước, anh vô thức đi vòng qua phía sau cô, đỡ lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh vị trí ngón tay trên dây đàn.

Hơi thở ấm áp của anh mơn man trên cổ cô nhột nhột, anh nói khẽ: “Nhìn thấy không? Nếu tay em bấm vào phần cuối dây này, âm thanh tiếng đàn phát ra sẽ vang hơn khi đặt ở phần đầu rất nhiều”.

Anh tiếp tục hướng dẫn cô sử dụng vĩ đàn. Hoa Lạc Lê thấy mặt đất hình như đang chao nghiêng, mùi thơm trên cơ thể anh phảng phất trước mũi cô, mùi nước hoa Versace trộn lẫn với hơi thở ấm áp, cho cảm giác ngọt ngào và nam tính.

“Còn nữa, em phải để cơ thể thả lỏng, hai chân đứng rộng bằng vai, cơ thể cân bằng, hai vai buông tự nhiên, chân trái khế bước lên một chút. Nhìn đây, cây vĩ cầm phải đặt chính giữa xương đòn vai trái, vai trái nhích lên trên một chút để đàn được giữ chắc ở vị trí giữa vai và hàm. Hướng cần đàn bằng với hướng mắt nhìn thẳng. Đặt cần đàn vào giữa khe ngón tay cái và ngón tay trỏ. Đầu ngón tay hướng vào dây đàn, cùi chỏ vuông góc và khép hơi sát vào thân, tránh dang rộng ra ngoài... Đó là những điều cần đặc biệt chú ý.”

Hoa Lạc Lê nắm chặt tay, lòng bàn tay toát mồ hôi, anh đứng gần cô quá. Vì chiều cao hơn hẳn của anh so với cô, cho nên Hoa Lạc Lê chỉ có thể nhìn thấy yết hầu của Hàn Tử Ngang không ngừng chuyển động lên xuống khi anh nói. Giọng nói

của anh vang lên đầy mê hoặc.

“Còn điều này nữa. Tay trái của em phải đặt trên cổ đàn, giữ cổ đàn cao ngang với mũi của em.” Hàn Tử Ngang nâng tay cô lên, tiếp tục bổ sung.

Hoa Lạc Lê chỉ khẽ gật đầu. Trời đất, chân cô sắp khụy xuống rồi. Anh ta đứng sát bên cô, không chút khoảng cách.

“Hiệu thế nào về liên cung, thế nào là âm đơn, thế nào là hợp cung không? Kéo anh nghe thử xem nào!”

Hàn Tử Ngang đương nhiên không biết được Hoa Lạc Lê trong lòng đang nghĩ gì, càng không biết cô đang lúng túng đến thế nào, tiếng anh vẫn ngọt ngào bên tai cô. Từng lời từng lời nhẹ nhàng như hoa bồ công anh ngoài cánh đồng tung bay trong gió, từng bông từng bông trắng muốt bay lên, bay lên.

“Tôi... tôi bây giờ... vẫn chưa nắm được hết...” Giọng Hoa Lạc Lê có chút run run, giống như lá cây theo gió rụng xuống mặt hồ bị những gợn sóng hồ xoay vòng trên mặt nước.

“Vây khả năng nghe của em có tốt không? Liên dây là một dây có thể kéo ra nhiều giai điệu, song âm là hai dây đồng thời phát ra âm thanh, âm thanh rõ nét và vang vọng. Hợp âm là ba hoặc bốn dây cùng phát ra âm thanh, âm thanh dày, mạnh mẽ. Các kỹ thuật kéo như spiccato và staccato các cung được nảy lên như đàn dương cầm tạo ra chuỗi âm thanh sống động. Tùy vào bàn tay kéo vĩ mà âm thanh phát ra từ đàn sẽ mang màu sắc khác nhau, có khi sống động, tươi vui, có lúc trầm ngâm, khi huyền bí.”

Nói đến không khí huyền bí, Hoa Lạc Lê không khỏi cảm thấy nhột nhột trên cổ. Trời ơi, sao anh không đứng cách xa ra một chút.

“Ngoài kéo vĩ em còn có thể gảy đàn. Kỹ thuật gảy trên dây đàn được gọi là pizzicato hoặc pizz. Tay phải giữ chắc vĩ và gảy bằng ngón giữa. Âm thanh tạo ra có chút mơ hồ, có thể biểu hiện sự yên tĩnh, mênh mông hoặc dừng lại không khí thanh khiết dưới ánh trăng, âm thanh nhẹ, dịu lúc này có thể dệt nên một thế giới mộng ảo.”

Nói xong Hàn Tử Ngang giành lấy vĩ, kéo cho cô nghe thử, hết lần này đến lần khác với những kỹ thuật kéo, gảy khác nhau. Mồ hôi trong lòng bàn tay Hoa Lạc Lê toát ra càng lúc càng nhiều, không thể không chế được. Bàn tay Hàn Tử Ngang to và dày, mạnh mẽ, có lực, một cách chậm rãi, từ từ điều chỉnh bàn tay kéo vĩ của cô.

Anh chậm chậm buông tay cô ra. Cuối cùng Hoa Lạc Lê cũng đã có thể thở phào

nhẹ nhõm.

Hàn Tử Ngang lúc này cũng đang cố kiềm chế cảm xúc, mùi hương hoa hồng thanh khiết trên cơ thể cô thật khiến người ta mụ mị. Anh cười cười trấn tĩnh, đi vào trong phòng mang ra cho cô một số đĩa CD và sách âm nhạc.

“Trước tiên em học kéo những bản trong *Tuyển tập Suzuki* tập 1 này đã, kéo xong thì ghi âm lại, nghe đến khi nào cảm thấy hài lòng thì chuyển sang cấp độ cao hơn trong tuyển tập 2, luyện xong tuyển tập 2 là có thể tham gia biểu diễn được rồi. Luyện đến tuyển tập 3 là có thể làm nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc. Không nên nóng lòng rút ngắn thời gian học bằng cách tập luyện một cách mù quáng, phải lựa sức mình mà chọn chế độ luyện tập cho phù hợp. Nên nhớ, mỗi ngày dành ra nửa tiếng luyện thế bấm (vị trí các ngón tay đặt trên cần đàn), sau đó dành nửa giờ luyện kéo vĩ, nửa giờ luyện hợp âm, v.v... Còn nữa, phải chú trọng tới luyện âm điệu chuẩn ngay từ đầu, điều này rất quan trọng, nhất là với những người mới bắt đầu học, có như vậy mới không mất công đi đường vòng. Thêm một mẹo nhỏ, em nên ngâm tay trong nước ấm trước khi kéo đàn, như vậy âm thanh càng ấm áp, dễ nghe. Vĩ cầm không như ghi ta, dùng lực tay càng ít, âm thanh phát ra càng hay.”

Cô ngây người, nhìn chằm chằm vào tập sách nhạc, lật giở từng trang, chăm chú xem những phần được anh đánh dấu bằng bút đỏ, những nốt khó, những lưu ý... được đánh dấu rất cẩn thận và chú thích đầy đủ.

“Anh...”

“Đây là những lưu ý lúc luyện tập anh phát hiện ra, tự mình ghi lại. Em có thể tham khảo, việc luyện tập sẽ hiệu quả hơn. Bắt đầu từ bây giờ hãy chú ý luyện tập một cách chính quy và chuyên nghiệp.”

Lúc Hàn Tử Ngang đi xuống cầu thang, Hoa Lạc Lê nhìn theo bóng anh, càng nhìn cô càng cảm thấy con người này thực sự rất cô đơn.

Từ dưới lầu vang lên tiếng dương cầm, trong trẻo, du dương khiến Hoa Lạc Lê vô cùng ngạc nhiên. Cô chậm chậm bước xuống cầu thang, trong ánh sáng mờ mờ, cô nhìn thấy Hàn Tử Ngang ngồi giữa căn phòng, dưới chùm đèn pha lê, say sưa múa tay trên từng phím đàn, bóng anh đổ dài trên cây dương cầm ba chân màu trắng.

Hoa Lạc Lê lắng nghe thật kĩ, cô vô cùng ngạc nhiên, bản nhạc anh đang chơi cô đã nghe nhiều lần trong đĩa CD, là bản *Sô nát Ánh trắng* nổi tiếng của Beethoven.

Lúc này, tiếng dương cầm lơ lửng trong không khí yên tĩnh, vô cùng mê hoặc.

Cả ba chương của bản nhạc đều hay, nhưng chương ba mà Hàn Tử Ngang đang

chơi là ấn tượng nhất - Tràn trề nhựa sống, là trung tâm của tác phẩm. Âm thanh biến hóa vô cùng. Những nốt nhạc hùng dũng, than vãn và u buồn lại ngân vang trong dòng thác mãnh liệt của những niềm khát vọng, toát lên một thế giới nội tâm sôi động và kinh hoàng của con người.

Bản Sô nát cho dương cầm số 14 được biết đến rộng rãi qua cái tên *Sô nát Ánh trăng*, cái tên do nhà thơ Ludwig Rellstab đặt ra vì ông cảm nhận được tiếng nhạc tựa như ánh trăng tỏa trên mặt hồ khi nghe tác phẩm này của Beethoven. Sau này nó được dùng như tên chính thức của bản nhạc.

Từ trước đến nay chưa từng được nghe Hàn Tử Hiên đàn dương cầm. Không biết nếu anh ấy chơi dương cầm thì nghe sẽ thế nào. Hoa Lạc Lê đã nghe Trương Lộ Lộ nói qua, Hàn Tử Hiên ba tuổi đã học kéo vĩ cầm, bốn tuổi đã tập chơi dương cầm, và còn hiểu được cả những cuốn sách y học khó nhất. Làm thế nào có thể học được từng ấy thứ, điều này thực sự nằm ngoài khả năng tưởng tượng của cô. Trời ạ! Những đứa con của nhạc công đều có khả năng âm nhạc trời phú.

...

Sau khi Hoa Lạc Lê thu dọn bát đĩa xong thì trời cũng đã sáng.

Cô chậm chậm đi vào phòng Hàn Tử Hiên, ngồi lặng lẽ trong căn phòng của anh.

Căn phòng lúc nào cũng gọn gàng, sạch sẽ, phảng phất hương sen dịu nhẹ. Căn phòng giống như một bông sen vươn nở trên mặt hồ chào đón ánh sáng, cho dù có đang là mùa đông giá lạnh.

Hoa Lạc Lê chăm chú nhìn những cuốn sách y học dày cộm xếp đặt ngay ngắn trên giá sách lớn. Lần trước vào đây cô đã nhìn thấy chúng, nhưng không xem xét cẩn thận như lúc này. Ba phần tư diện tích căn phòng dùng để đặt những cuốn sách y học dày cộm này. Toàn là sách à? Trời ơi! Anh Hàn Tử Hiên làm thế nào mà có thể đọc hết chúng? Hoa Lạc Lê thật không ngờ số sách Hàn Tử Hiên đọc lại đồ sộ đến thế.

Anh Tử Hiên, anh ở bên ngoài có tốt không? Anh có nhớ em không? Em lúc này đang rất nhớ anh, nhớ anh vô cùng!

...

Tiếng chuông điện thoại lại kêu vang, Hoa Lạc Lê cau mày, lẽ nào lại là Hàn Tử Ngang, anh chàng phiền phức này lại bắt đầu quấy rầy cô? Thật là phiền quá. Tiểu tử thôi đáng chết, rốt cuộc khi nào anh mới chịu thôi đây? Anh ta mới đó mà đã lại ngứa ngáy tay chân rồi sao? Lần này nhất định cô phải đánh vào đầu cho anh ta

chừa.

“A lô, Hàn Tử Ngang, tiểu tử thôi, lập tức đi ngủ cho tôi.” Điện thoại vừa kết nối, Hoa Lạc Lê đã không kiên nhẫn mắng luôn một tràng. Đầu bên kia ngẩn ra mất mấy giây rồi mới có một giọng nói âm áp cất lên: “Anh...”

“Hả? Là anh Tử Hiên à? Là anh Tử Hiên phải không? Anh có khỏe không? Có bị cảm không? Khi nào anh quay về?” Hoa Lạc Lê đã nghe rõ rồi, là tiếng anh Tử Hiên. Trời ơi! Cảm động quá!

“À, Hoa Lạc Lê, em phải trả lời câu hỏi của anh trước?”

“Sẽ trả lời hết. Anh hỏi đi.”

“Hừm, anh vừa nghe thấy em gọi, không phải tên anh...” Hàn Tử Hiên hỏi thẳng luôn. Trong câu này nghe có chút hờn ghen.

Hôm nay, anh thức dậy từ bốn giờ sáng, mở sách y học ra đọc, nhưng không vào đầu chữ nào. Ngón tay thanh tú của anh nhẹ nhàng vuốt trên những cánh hoa hồng ép trong cuốn sách, ánh mắt mơ màng. Anh biết là còn sớm nhưng không thể kiềm chế được ý muốn gọi điện cho Hoa Lạc Lê, anh cứ nghĩ chắc cô cũng đang có tâm trạng như anh. Nhưng câu đầu tiên Hoa Lạc Lê nói không mang anh lên thiên đường mà đẩy anh xuống địa ngục.

“Không phải... đó là... là Hàn Tử Ngang gọi cho em, em không muốn nghe, vì cho là anh ta gọi nên em mới... em thực sự không có ý nhận nhầm anh... Anh Tử Hiên, anh nhất định phải tin em...”

“Anh ấy thường xuyên gọi cho em à?”

“Vâng, tức chết đi được, em còn không có thời gian để ngủ nữa.”

“Anh Tử Ngang thường gọi lúc đêm à?”

“Vâng ạ!”

“Không phải ngày nào anh ấy cũng dùng thời gian rảnh để gọi cho em đấy chứ?”

“Đúng thế ạ!”

Hàn Tử Hiên không biết phải hỏi tiếp câu gì nữa.

Đầu dây bên kia, Hoa Lạc Lê vô cùng căng thẳng. “Anh Tử Hiên, anh phải tin em, em và Hàn Tử Ngang thật sự không có quan hệ gì! Em chỉ thích một mình anh

Tử Hiên thôi. Hu hu... em nói thật đấy! Anh Tử Hiên, anh nhất định phải tin em. Hu hu... em nói thật đấy. Là thật đấy. Em thề! Nếu em nói sai em sẽ không được làm người, sẽ bị biến thành đồ con lợn ngu ngốc và vĩnh viễn không có tư cách nói thích anh Tử Hiên nữa. Mà không được thích anh Tử Hiên nữa đối với em là việc còn khó chịu hơn là chết.” Thấy đầu dây bên kia Hàn Tử Hiên im lặng như hóa đá, Hoa Lạc Lê lo lắng bật khóc thút thít.

“Anh tin em. Em đừng có khóc nữa. Em mà khóc, anh sẽ chẳng biết phải làm thế nào cả. Lạc Lê, nước mắt của em là khắc tinh của anh. Anh không muốn chết chìm trong nước mắt của em, bởi vì như thế sẽ rất đau. Mà Hoa Lạc Lê ngốc nghếch, khóc lóc mũi dãi lem nhem sẽ rất xấu. Một công chúa vừa xấu vừa ngốc sao có thể xứng với anh... Luyện kéo vĩ cầm đến đâu rồi? Thi xong quay về anh sẽ kiểm tra đấy. Còn một điểm quan trọng nữa là nếu không nắm vững hoặc luyện tập không tốt những kỹ thuật cơ bản thì sau này nó sẽ thành thói quen nguy hiểm, không thể khắc phục được. Vì thế em phải luyện tập thật tốt những kỹ năng cơ bản này.” Một lúc lâu sau Hàn Tử Hiên mới khẽ nói.

“Anh Tử Hiên xấu xa, thật đáng ghét! Toàn trêu chọc em, đáng ghét, đáng ghét chết đi. Hàng ngày em đều luyện tập chăm chỉ. Không ngừng luyện tập. Chỉ hận một ngày không có ba trăm giờ cho em luyện đàn. Em không muốn làm anh Tử Hiên mất mặt.” Hoa Lạc Lê xịt mũi, y như một đứa trẻ nhỏ.

“Hàng ngày có nhớ anh không?”

“Có!” Hoa Lạc Lê trả lời, ngữ khí chắc nịch.

“Vậy nàng ngốc Hoa Lạc Lê có khi nào mơ thấy chàng ngốc Hàn Tử Hiên không?”

“Rất nhớ, rất nhớ, nhớ vô cùng tận.” Hoa Lạc Lê gật đầu như gà mổ thóc.

“Có thật không?”

“Thật!”

“Vậy hôm nay có mong muốn gì?”

“Ước muốn lớn nhất ngày hôm nay là được anh Tử Hiên ôm em trong vòng tay ấm áp. Hi hi...” Mặt Hoa Lạc Lê đỏ ửng như trái đào chín mọng. Cho dù biết ước muốn này không thể thành hiện thực nhưng vẫn không ngừng mơ mộng.

“Ồ, hi hi... Hoa Lạc Lê, em nghỉ chút đi. Anh cúp máy đây.”

“Vâng ạ! Anh Tử Hiên cũng nhớ chú ý sức khỏe. Em sẽ đợi anh trở về. Em ngày nào cũng đếm ngược ngày anh trở về, chỉ còn mấy ngày nữa là anh được về rồi. Mà ngày mai anh phải thi rồi, anh cũng nghỉ ngơi cho tốt. Em nhớ anh... rất nhớ anh... vô cùng nhớ anh.”

Hoa Lạc Lê trượt điện thoại xuống, khịt khịt cái mũi đỏ lên vì khóc. Hàn Tử Hiên đặt cuốn sách y học lên bàn, ngủ gục.

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ra, Hàn Tử Ngang bước vào, tia nắng sớm mai chiếu vào chỗ cô, cho thấy trên khuôn mặt quả táo hồng hồng còn vương vệt nước mắt.

“Nếu như em khóc, có phải chỉ khóc vì Hàn Tử Hiên?” Hàn Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh Hoa Lạc Lê, khẽ hỏi.

Anh lấy khăn tay lau mặt cho cô, đôi mắt nhìn xuống, dưới hàng lông mi dày và dài, ánh mắt vẫn kiên định, khuôn mặt lộ rõ quyết tâm: “Em chỉ thích em trai anh sao? Lẽ nào em không thể thích Hàn Tử Ngang anh? Nhưng, Tiểu Lê, em là định mệnh của đời anh”.

...

Năm giờ sáng, Hoa Lạc Lê giật mình tỉnh giấc, mắt nhìn lên trần nhà, mơ hồ cảm thấy bản thân đang quên mất một việc gì đó. Trời ơi! Giờ này hàng ngày là giờ tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên.

Trời đất! Tất cả là tại cái tên tiểu tử xấu xa Hàn Tử Ngang nửa đêm canh ba còn quấy rối cô. Hoa Lạc Lê bật dậy, chạy như bay đến vườn hồng, cắt năm trăm chín mươi chín bông hồng. Mặc dù đang là mùa đông nhưng nhờ Hoa Lạc Lê hết lòng chăm sóc nên tất cả hoa hồng đều sống và nở hoa.

Tất cả đều là hoa đã nở. Bởi vì không muốn lãng phí hoa, cho nên Hoa Lạc Lê chỉ cắt những bông đã nở mang tặng Hàn Tử Hiên, chỉ khi nào hoa nở không đủ, cô mới miễn cưỡng ngắt nụ hoa. Chỉ trong mấy tháng, cô đã tặng anh số hoa khổng lồ, hôm nay đã là năm trăm chín mươi chín bông.

Ước tính ngày mai, cả khu vườn này sẽ nở đầy hoa hồng, hơn sáu trăm bông hồng. Sáu trăm bông hồng không còn cách quá xa với con số chín trăm chín mươi chín bông. Vui quá!

Hoa Lạc Lê vui sướng đặt bó hoa hồng trước cổng nhà Hàn Tử Hiên, vội vàng lao tới trường.

Anh nhặt được bó hoa, nhẹ nhàng đưa lên ngửi. Hoa rất thơm nhưng lòng thì tan nát. Trên tấm thiệp lúc nào cũng ghi: “Tặng hoàng tử của em - Hàn Tử Hiên”. Anh cố gắng không để ý nhưng căn bản là không thể bỏ qua.

Kể từ khi bông hồng đầu tiên được gửi đến, Hàn Tử Ngang đã biết. Có một người ngày nào cũng mang hoa hồng tặng cho Hàn Tử Hiên, ngày nào cũng thế, không hề có ngoại lệ, thậm chí cho dù Hàn Tử Hiên không có ở nhà người ấy vẫn mang tặng.

Một sự công hiến, không phải ai cũng có phúc để nhận. Bất kể trời mưa gió hay bão tố, vào lúc bình minh, trên cổng biệt thự nhà anh luôn đặt sẵn một bó hồng tươi thắm. Xem ra tình yêu của Hoa Lạc Lê dành cho Hàn Tử Hiên không phải chỉ là biểu hiện thích bình thường.

“Nếu bạn thích một người, hãy ví người ấy như loài hồng này”, đó là câu nói lãng mạn nhất trên thế gian.

Gai hoa hồng đâm vào tay Hàn Tử Ngang làm ngón tay anh chảy máu. Hoa Lạc Lê, nếu như em không chấp nhận anh, anh sẽ ví em như loài hồng này. Chỉ cần em thích, em chấp nhận, anh đều có thể yêu em hơn Hàn Tử Hiên yêu em.

...

Nấp sau trụ cổng của biệt thự Hoàng tử là một cô gái, Hàn Ân Châu. Cô kinh ngạc há hốc miệng, đứng yên trong chỗ nấp nhìn Hoa Lạc Lê đi đến trước mặt.

Trong trường rộ lên tin đồn - vào lúc bình minh hàng ngày đều có một cô gái mang hoa hồng đến tặng cho Hàn Tử Hiên. Hàn Ân Châu rất hiếu kỳ, cô gái đó rút cuộc là ai? Cô từng hỏi Kim Xảo Tuệ: “Cậu nói xem, có ai mà ngốc như vậy, tự tay trồng hoa hồng, sau đó bí mật mang tặng người yêu? Tớ không tin, nhất định là chuyện bịa. Tớ đồ là hoa hồng ấy được mua sẵn từ tối hôm trước, sáng hôm sau nhờ mang tặng. Kim Xảo Tuệ, cậu có nghĩ như tớ không?”.

Kim Xảo Tuệ bình thản nói: “Cậu quan tâm nhiều chuyện thế làm gì. Phiền phức. Cho dù nữ sinh thầm yêu Hàn Tử Hiên trong trường này có tặng thêm bao nhiêu người, chỉ cần chúng ta luôn ở bên cạnh Hàn Tử Hiên là được. Tặng hoa hồng cũng chẳng là gì. Nhưng cậu có biết người đó là ai không?” Kim Xảo Tuệ bắt đầu thấy hiếu kỳ.

“Nghe nói, hiện nay chưa ai biết người đó là ai. Gia nhân trong biệt thự cũng không biết. Nghe nói cứ hơn bốn giờ sáng là nhận được hoa. Cậu nói xem có ai rồi hoi, cả đêm thức canh để tìm hiểu xem con người bí mật ấy là ai chứ. Thế có mà mệt chết, có mà lạnh chết.”

“Thật à?”

Kim Xảo Tuệ vui mừng như thể vừa phát hiện được lục địa mới, mắt hấp háy đảo lia lịa, nói tiếp: “Có phải cậu tưởng tượng người tặng hoa thần bí ấy là tớ?”

“Cậu á? Có mà cậu là người tớ không bao giờ dám tin. Cậu là đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, tự trồng hoa hồng, công việc lao động chân tay ấy không thích hợp với cậu. Đừng kể chuyện cười nữa. Có đánh chết tớ, tớ cũng không tin người bí mật đó là cậu. Ha ha ha...”

Cho dù lúc đó Kim Xảo Tuệ cũng cười với Hàn Ân Châu nhưng trong lòng thì tức muốn chết. Bởi vì người tặng hoa đó không phải ai khác, lại chính là Hoa Lạc Lê. Kim Xảo Tuệ như bị giáng cho một đòn chí mạng.

Nếu như Hoa Lạc Lê là một cô gái hơi hợt, xấu xí không thể dùng nhan sắc để dụ dỗ nam sinh như những người khác đã đành, đằng này cô ta cũng xinh đẹp, vậy thì hà tất cô ta phải dụng tâm trồng hoa hồng tặng cho Hàn Tử Hiên như vậy? Hơn nữa, nếu như chỉ là chuyện theo đuổi thông thường, vậy sao biết rõ Hàn Tử Hiên đi thành phố thi nhạc, cô ta vẫn kiên trì mang hoa đến tặng. Đây là tinh thần sẵn sàng hành động vì người mình yêu, không cần báo đáp, không phải cô gái nào cũng có thể làm được. Tình cảm sâu sắc như vậy không chỉ là thích mà chính là yêu.

Đây mới là tình yêu đích thực, có thể lặng lẽ dâng hiến, có thể dũng cảm và vui vẻ dâng hiến cho dù có khó khăn gian khổ cũng cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.

Tình yêu phải là vui vẻ dâng hiến. Báo đáp hay không báo đáp đều vui vẻ dâng hiến.

Tuyết rơi. Từng bông từng bông tuyết trắng rơi xuống người Hàn Ân Châu, nằm lại trong bàn tay cô. Cô không thể cùng Kim Xảo Tuệ tham gia hội thi âm nhạc, cũng không thể ở bên cạnh Hàn Tử Hiên. Nhưng cô cảm thấy có chút vui mừng, kì thực không phải cứ đạt được mới là hoàn mỹ. Thích một người là chuyện của bản thân mình.

Tuyết rất trắng, rất đẹp, bởi vì nó thích được tự do bay lượn giữa không trung, có thể tự do bay lượn là tuyết vui rồi. Và cô thích Hàn Tử Hiên, cũng bởi vì thích nhìn anh ấy sống tự do, vui vẻ.

...

Tan học, điện thoại của Hoa Lạc Lê lại reo vang. Nhìn sang Hàn Tử Ngang cùng bàn đang mải mê vẽ, Hoa Lạc Lê mới tin không phải do anh bày trò nghịch ngợm. Cô nhẹ nhàng nghe máy: “A lô! Xin chào...”

“Là Tiểu Lê phải không? Là bố đây. Bố về nước rồi. Con ở trường có tốt không? Có nhớ bố nhiều không? Sắp tới Noel rồi, cho nên bố về nước, về bên con gái yêu của bố. Bây giờ bố đến trường tìm con.”

“...”

Nghe thấy âm thanh vừa lạ vừa quen này, Hoa Lạc Lê cảm thấy choáng váng. Trời! Là bố thật. Năm ngoái ông còn không có thời gian về nước. Vậy mà cuối năm nay, ông cũng đã nhớ ra còn có một cô con gái cô độc. Mắt Hoa Lạc Lê ngấn lệ, nghẹn ngào xúc động:

“Bố... bố... bố có khỏe không? Con là Tiểu Lê. Con đúng là Tiểu Lê đây. Bố đang ở đâu? Bố đến trường tìm con à? Bố... bố... bố có nghe thấy con nói không ạ?”.

Hàn Tử Ngang thấy cô nghẹn ngào như vậy liền cau mày lại. Mỗi lần bố anh về nước, mặc dù trong lòng anh cũng vui mừng như Hoa Lạc Lê, nhưng mục đích của bố chỉ là đưa anh vào viện một lần nữa. Anh thực sự sắp đổ bệnh. Nhưng tâm trạng mong nhớ bố mẹ, kì thực ai cũng như nhau.

Hiểu rõ tâm trạng của Hoa Lạc Lê, anh hướng về phía giáo viên nói to:

“Thầy giáo, bố của Hoa Lạc Lê đến thăm bạn ấy, bạn ấy muốn xin thầy nghỉ học nửa ngày.”

“À, được, để lại đơn xin nghỉ là có thể đi.”

Giáo viên có chút khó tin khi thấy Hàn Tử Ngang dùng kính ngữ xin phép mình. Có gì Hắc mã hoàng tử từ khi chuyển đến lớp này lại trở nên ngoan ngoãn như vậy? Thật kỳ lạ quá. Hay là bị Hoa Lạc Lê thuần hóa rồi.

Toàn thể học sinh trong lớp cũng ngạc nhiên và thắc mắc như thầy giáo. Không lẽ phù thủy Hoa Lạc Lê đã thuần phục được ác ma Hàn Tử Ngang? Hàn Tử Ngang từ vua ác ma trở thành nạn nhân đáng thương của nữ sinh hung hăng Hoa Lạc Lê. Vậy mà dù có chết, anh cũng không oán hận.

“Hoa Lạc Lê, em cứ đi đi, giấy xin phép anh sẽ viết giúp em.”

“À, Hàn Tử Ngang, anh thực sự xứng mặt đàn anh rồi đấy, tôi thích anh người lớn như thế.”

Hoa Lạc Lê học theo hành động của đám nam sinh trường ngoài hôm trước làm với Hàn Tử Hiên, nắm tay khế đám đám vào ngực Hàn Tử Ngang.

“Đau quá, Hoa Lạc Lê, sau này em hãy đánh vào đầu anh, đừng đánh vào ngực anh, đau thật đấy. Nếu có một ngày, anh đột nhiên lăn ra chết, trên diều văn nhất định sẽ viết thế này: Hàng giây, hàng phút, hàng ngày, hàng tháng, hàng năm, Hàn Tử Ngang đều không may bị cô bạn cùng bàn đánh đấm, cho nên đã sớm chết!” Hàn Tử Ngang ôm lấy ngực, nghiêng răng nhin đau.

“Ha ha... Hàn Tử Ngang, anh giả vờ hả? Tôi đi đây, nhưng cảm ơn anh đã xin phép hộ.” Nói xong Hoa Lạc Lê vui vẻ như cánh bướm xinh đẹp bay đi.

Hàn Tử Ngang mặt trắng bệch rồi tái đi, tím lại, rút điện thoại ra là việc anh ghét nhất, nhưng vẫn phải bấm số: “Alô... mau gọi xe cấp cứu... bệnh tim của tôi tái phát rồi...”.

...

Ngoài trường học.

Hàn Tử Hiên đang ngồi trên xe bus trở lại thị trấn. Vận dụng trí thông minh phi phàm, anh đã tìm được ngay một lý do để “lên” về trường, tặng cho Hoa Lạc Lê một bất ngờ, hoàn thành tâm nguyện ngày hôm nay của cô ấy. Có điều, chuyến đi này anh không thể ngồi xe của nhà quay về được bởi vì nếu thế, chỉ mấy giờ sau bố anh sẽ phát hiện ra anh trốn khỏi cuộc thi, và chắc chắn ông sẽ nổi trận lôi đình.

Lần đầu tiên đi xe bus, anh vừa thấy không quen vừa thấy buồn chán. Đặc biệt là có rất nhiều phụ nữ cứ nhìn chăm chăm vào anh, có cô mãi nhìn quá đi qua bên xuống lúc nào không hay. Anh chỉ còn biết giả bộ không biết, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gió thổi tung mái tóc anh, lông mi dài như cánh bướm rung rinh nhẹ nhẹ. Làn da trắng mịn, cử chỉ lịch sự, kết hợp với bộ âu phục lịch lãm, tất cả đều rất cuốn hút.

Cậu thiếu niên này, bất kể mặc trang phục nào nhìn đều rất có khí chất. Một người đàn ông trung niên trước ngực đeo chiếc máy ảnh bước lên xe bus, cất giọng lơ lớ:

“Xin hỏi, đi tới học viện quý tộc Uy Liêm Cổ Bảo hết bao nhiêu tiền?”

“Ba đồng.” Bác tài nói mà không cần nhìn.

“Ồ, vâng.”

Người đàn ông trung niên móc trái móc phải, móc đông móc tây, lôi ra mấy đồng ngoại tệ. Ông không biết nói gì, vừa xuống sân bay là vội gọi điện cho con gái Tiểu Lê, vì quá vui mừng mà quên mất vào ngân hàng đổi tiền.

“Xin mọi người giúp tôi, tôi muốn đổi tiền nhân dân tệ. Ba đồng thôi cũng được.”

Trong lúc bối rối, ông chỉ có thể nghĩ ra cách này, nhờ mọi người trên xe đổi tiền, nhưng xung quanh không có ai sẵn sàng giúp ông, họ sợ ông lừa họ để đổi tiền giả.

“Lại là tên lừa đảo đổi tiền.”

“Đúng thế, loại người này phải báo cho cảnh sát bắt nhốt hết lại.”

Đám người xung quanh càng nói càng hăng, người đàn ông trung niên bị nói oan càng lúc càng đỏ mặt. Hàn Tử Hiên thấy vậy, điềm nhiên đi đến trước hộp tiền, rút ba đồng vào đó, nói đồng dục:

“Tôi trả thay cho bác ấy.”

Người đàn ông trung niên cảm ơn anh rồi rút.

Hàn Tử Hiên nhẹ nhàng nói: “Bác đừng ngại, trước đây lúc cháu mới về nước cũng gặp chuyện như vậy.”

Sau đó anh quay lại nói với những người trên xe: “Tiền ngoại tệ này của bác ấy là thật, tôi có thể làm chứng. Kì thực, một kẻ lừa đảo, nếu chỉ định lừa ba đồng, có phải là rất nực cười không? Khi người ta cần giúp đỡ, ba đồng cũng không to tát gì. Chẳng lẽ sự tin tưởng giữa người với người chúng ta không đáng giá ba đồng ư?”

Mọi người trên xe đều ngượng đỏ mặt.

Người đàn ông trung niên lập tức thân thiết với Hàn Tử Hiên, nhiệt tình bắt tay anh làm quen: “Chào cháu, bác tên là Hoa Nhược Phàm. Tên cháu là gì? Đang đi học phải không? Đạo này đất nước thay đổi nhiều quá!”

Liền một lúc bị hỏi mấy câu cùng lúc khiến Hàn Tử Hiên có chút bối rối.

“Cháu tên là Hàn Tử Hiên ạ!” Hàn Tử Hiên từ tốn trả lời.

Trạm tiếp theo, một người nước ngoài bước lên xe, xì xồ một tràng tiếng nước ngoài, mọi người trên xe đều ngơ ngác không hiểu, tài xế nghe cũng không biết anh ta nói gì.

Người nước ngoài đó không nói tiếng Anh, cũng không nói tiếng Pháp. Hàn Tử Hiên nhìn người ngoại quốc, trán anh ta toát đầy mồ hôi, ngơ ngác nhìn xung quanh, không có ai đáp lại. Cậu đứng lên, nói vài câu gì đó. Chàng thanh niên ngoại

quốc đó lập tức vui mừng líu lo một tràng dài, Hàn Tử Hiên cũng đáp lại bằng thứ ngôn ngữ lạ tai ấy. Anh chàng kia vui mừng bắt tay Hàn Tử Hiên, làm theo chỉ dẫn, nhanh chóng xuống xe.

Mọi người trên xe vô cùng hiếu kì, tranh nhau hỏi: “Anh chàng người nước ngoài đó vừa nói gì thế? Nghe chẳng hiểu gì cả”.

“Anh ta là người Na Uy, đi du lịch Trung Quốc. Anh ta muốn hỏi đường đến Tây Tạng, tôi chỉ đường và cách đi cho anh ta.”

“À, là thế!”

Mọi người đều thán phục nhìn Hàn Tử Hiên.

Người đàn ông trung niên rõ ràng rất quý mến chàng thiếu niên trước mặt, cậu ta quả thật vừa lịch lãm vừa lễ phép.

Một người phụ nữ tay bế một đứa trẻ lại gần Hàn Tử Hiên, khẽ kéo áo anh và nói nhỏ: “Con gái chị rất thích em, nó nhìn em nãy giờ, chỉ muốn được vuốt tóc em. Có thể được không?”

Hàn Tử Hiên cười cười gật đầu đồng ý.

Người phụ nữ mỉm cười, tay đưa đứa nhỏ lại gần, bé gái ba tuổi giờ bàn tay mũm mĩm, vuốt vuốt tóc Hàn Tử Hiên.

Bé gái ba tuổi mắt sáng long lanh, đôi môi hồng chúm chím, bập bẹ nói: “Hương... hương... anh trai... bé... bé...” Chắc là cô bé gửi thấy mùi hương sen trên tóc Hàn Tử Hiên.

Hàn Tử Hiên cảm thấy có chút hối hận, anh nhận thấy mọi người trên xe đang vây quanh anh, nhìn anh ngây ngất. Anh quyết định đến trạm kế tiếp là phải xuống ngay. Từ nay về sau, anh thề sẽ không đi xe bus nữa.

Hàn Tử Hiên gọi điện cho Hoa Lạc Lê, thần bí bảo cô, hãy đi đến một nơi, sẽ thấy điều bất ngờ chờ đợi. Anh không thể đến học viện tìm cô vì sợ người khác phát hiện.

Người đàn ông trung niên cũng bước xuống sau Hàn Tử Hiên. Ông nhìn chàng trai trước mặt, trong lòng cuộn lên rất nhiều cảm xúc. Cậu thiếu niên này chắc chắn rất giàu có và quý phái. Nhìn cách ăn mặc và phong thái là có thể biết cậu ta không phải xuất thân tầm thường, đã thế lại rất thông minh, thật là một sản phẩm hoàn hảo của tạo hóa.

Từ xa, Hoa Lạc Lê đã nhìn thấy bóng Hàn Tử Hiên. Cô vội vã chạy tới, không để ý thấy người đàn ông trung niên đứng chờ cách đó không xa.

“Trời đất! Có thật là anh Tử Hiên không? Anh Tử Hiên thật chứ? Sao anh lại quay về? Wow, vui quá đi. Là anh có ý về gặp em phải không? Nhất định là anh về gặp em, muốn làm em bất ngờ đây. Anh Tử Hiên, anh đối với em thật tốt quá, thật tốt quá! Anh cứ chiều em như thế này, em quen mất thì sao? Nếu có một ngày, anh rời xa em, em sẽ chết mất...”

Hoa Lạc Lê ôm chặt lấy Hàn Tử Hiên, càng ôm càng chặt, chặt đến mức anh thấy nghẹt thở.

Anh cười thành tiếng: “Bỏ anh ra chút, anh không thở được. Hoa Lạc Lê thật là ngốc. Muốn nói những lời ngốc nghếch này với người mình yêu à?”

“Thật không?” Hoa Lạc Lê vội vàng buông tay, xem xét khoảng cách giữa hai người.

“Em ôm chặt quá, khiến anh ngộp thở...” Hàn Tử Hiên ánh mắt lại tinh ranh như cáo.

“Hừm! Làm gì có? Em có dùng lực đâu? Anh chóng mặt à? Thật là, đều tại em không tốt... Để em giúp anh xoa đầu nhé. Yên tâm, em sẽ chú ý, nhẹ tay thôi.” Hoa Lạc Lê rất thành khẩn nhận lỗi.

Hàn Tử Hiên mắt lấp lánh nụ cười, nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài, khoác lên người Hoa Lạc Lê, từ từ ôm chặt cô, cầm tựa vào đầu cô, trượt trên mái tóc cô, ghé sát vào tai cô: “Lừa em chút thôi, anh ôm em như thế này, anh sẽ hết ngộp thở.”

“Thật à! Tốt quá! Miễn là anh Tử Hiên không chóng mặt nữa, anh muốn ôm bao lâu thì ôm.” Hoa Lạc Lê ngữ khí như một nữ anh hùng nhỏ tuổi sẵn sàng “hi sinh cho cách mạng” làm Hàn Tử Hiên rất thích thú - Hoa Lạc Lê còn trong sáng như vậy, đơn giản như vậy, nếu anh rời xa cô, người như cô sẽ rất dễ bị người khác lừa. Kỳ thực, khoa học chứng minh, khi yêu chỉ số trí tuệ của phụ nữ đều bằng không.

Người đàn ông trung niên đứng cạnh đó lắc lắc đầu, sao con gái mình có thể ngốc như vậy.

Cậu thiếu niên này trêu chọc cô con gái yêu của ông như thế này chứng tỏ họ rất thân nhau, nhìn cậu ta yêu thương con gái mình như thế trong lòng ông trào lên rất nhiều cảm xúc, một mặt có chút tủi thân khi con gái chạy qua trước mặt mình, nhào vào vòng tay cậu ta, mặt khác cảm thấy vui vì có thể gặp được người yêu của con gái.

Nhưng cho dù thế nào, ông cũng phải chuẩn bị tâm lí - dắt tay cô con gái yêu trao vào tay một người đàn ông khác. Kể từ giây phút đó, con gái yêu không thuộc về ông nữa, nó sẽ được một người đàn ông khác yêu thương bảo vệ trong quãng đời còn lại.

Ông đè nén những cảm xúc phức tạp đang diễn ra trong lòng, bước về phía trước gọi khẽ:

“Tiểu Lê, bố về rồi!”

Cuối cùng thì đôi nam thanh nữ tú cũng rời nhau ra. Hoa Lạc Lê nhìn rõ người đàn ông trung niên, đầu cúi thấp:

“Bố... bố... bố về rồi.”

Gặp tình huống bất ngờ, Hàn Tử Hiên ngẩn người một giây rồi anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mặt hơi đỏ, vội vàng cúi đầu, cung kính chào hỏi:

“Cháu chào bác ạ!”

Người đàn ông trung niên vội vàng kéo Hoa Lạc Lê đứng sang bên cạnh ông, bản thân cũng lấy lại tư thế của bậc phụ huynh khiêm khắc, gật đầu với Hàn Tử Hiên:

“Chào cháu!”

Hàn Tử Hiên thấy Hoa Lạc Lê bị kéo khỏi mình, đứng khép nép một bên, trong lòng đầy thất vọng, tự nhủ lần này mình trốn về, thật không dễ dàng gì, vậy mà... Nhưng trước mặt phụ huynh, dù thế nào cũng phải biểu hiện cho tốt, quan trọng nhất là phải khéo léo “bắt cóc” con gái ông trở lại.

“Cháu học cùng với con bác à?” Hoa Nhược Phàm lại nhìn sang Hàn Tử Hiên.

“Dạ, vâng ạ.”

Bố Lạc Lê quyết định thử kiểm tra tâm lòng của cậu thiếu niên kia với Tiểu Lê, ông quay sang Hoa Lạc Lê, điệu bộ nghiêm túc giáo huấn:

“Tiểu Lê à! Bây giờ con hãy còn nhỏ, phải chú ý học hành, biết chưa? Hạn chế giao lưu với người lạ. Con còn trẻ người non dạ, suy nghĩ lại quá đơn giản như vậy rất dễ bị kẻ khác lừa gạt, lợi dụng. Đặc biệt là với những nam sinh diện mạo đẹp đẽ, càng phải cẩn thận, vì bọn họ là đối tượng nguy hiểm nhất.”

Hoa Lạc Lê nghe xong mồ hôi túa ra, khóe miệng giật giật, bố nói như vậy nhất định là có ý nhắc nhở, không muốn cô qua lại với Hàn Tử Hiên nữa. Nhưng...

nhưng... nhưng... hu hu.... Bố làm sao lại có ý đó, đến một người mù cũng nhìn ra Hàn Tử Hiên rất hoàn hảo. Anh ấy lại là người mà cô yêu nhất.

Hàn Tử Hiên đầu cúi thấp, lòng đầy chán nản - sớm biết thế này anh đã không trả giúp ba đồng tiền xe cho người đàn ông này. Thật là không có mắt nhìn người. Lần đầu tiên có người nói anh là bề ngoài đẹp đẽ mà bên trong âm mưu đi lừa gạt thiếu nữ nhà lành.

“Bác ạ, cháu nghĩ ý kiến của bác vừa đúng lại vừa có chỗ hơi phiến diện.” Hàn Tử Hiên đứng thẳng, lựa chọn ngữ khí thích hợp để phản đối.

“Ồ, vậy à?” Hoa Nhượng Phàm giả vờ không chú ý tới Hàn Tử Hiên, tiếp tục nói với Hoa Lạc Lê: “Lạc Lê à, con biết không? Lúc bố ở Australia đã quen một cậu thanh niên. Cậu ấy rất tốt lại tương xứng với con về mọi mặt. Lần này bố về nước, cậu ấy cũng cùng về, có thời gian sẽ sắp xếp cho con gặp mặt. Hai đứa chắc chắn sẽ là một đôi kim đồng ngọc nữ.”

Hoa Nhượng Phàm quyết định tiếp tục chiến dịch thử thách đã định, ông kéo Hoa Lạc Lê chuyển hẳn sang bên cạnh mình, bản thân ông bước tới đứng giữa Hàn Tử Hiên và Hoa Lạc Lê, ba người đứng dàn hàng ngang như chiếc bánh quy kẹp kem.

Hàn Tử Hiên nghe xong, mặt xỉ xuống: “Bác à! Xin bác yên tâm. Hoa Lạc Lê vẫn tốt. Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Hoa Nhượng Phàm tiếp tục giả vờ, lần nữa bỏ qua Hàn Tử Hiên, nói tiếp: “Tiểu Lê à, lần này bố về nước là muốn đón con sang Australia sống cùng bố. Bên đó điều kiện rất tốt, cũng có rất nhiều nam sinh ưu tú, con có thể học tiếp lên đại học bên đó.”

Hoa Lạc Lê như đang rơi thẳng xuống vực thẳm, bố cô quay về, đến tìm cô để tuyên án tử hình cho tình yêu đầu đời tươi đẹp của cô.

“Cháu không đồng ý.” Hàn Tử Hiên không chịu được nữa, kéo Hoa Lạc Lê về đứng bên cạnh mình, ánh mắt kiên định nhìn sang Hoa Nhượng Phàm.

Hoa Nhượng Phàm cười thâm trong bụng, giả vờ hỏi lại: “Vì sao?”

“Hoa Lạc Lê là bạn gái cháu! Chuyện riêng của cô ấy xin bác hãy tôn trọng ý kiến của cô ấy, cho cô ấy được tự do lựa chọn.”

“Nhưng cậu vừa mới nói cậu là bạn học của Tiểu Lê thôi mà.”

“Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Mà bác cũng không nên quan tâm quá

nhieu như vậy. Cháu là bạn học cùng trường với Lạc Lê nhưng bọn cháu còn có quan hệ khác nữa - cháu là bạn trai cô ấy.”

“Nhưng tôi đã chọn cho Hoa Lạc Lê một chàng trai rất tốt, tôi rất hài lòng.” Hoa Nhượng Phàm nhìn Hàn Tử Hiên rất nghiêm túc nói tiếp.

“Nếu bác cho phép, cháu muốn được cùng anh chàng “rất tốt” đó của bác cạnh tranh công bằng.” Hàn Tử Hiên nắm chặt bàn tay Hoa Lạc Lê, không tỏ ra có dấu hiệu bỏ cuộc.

Hoa Nhượng Phàm mỉm cười gật đầu: “Vậy nếu cậu thua thì sao?”

“Từ khi sinh ra tới giờ, cháu chưa từng thua. Từ điển của cháu chỉ có từ thắng.” Hàn Tử Hiên tràn đầy tự tin, uỡn ngực khoe ưu thế trước mặt Hoa Nhượng Phàm.

“Vậy chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện một chút.” Hoa Nhượng Phàm đề nghị.

“Vâng ạ. Mời bác!”

Vốn tưởng hai người hẹn hò bí mật, ai ngờ lại bị phụ huynh nấn gân. Haizz... Hoa Lạc Lê trong lòng thất vọng. Hu hu... Cô và Hàn Tử Hiên còn chưa kịp hôn nhau. Hàn Tử Hiên nhất định phải nghĩ cách làm cho bố Hoa Lạc Lê thay đổi cách nhìn - để ông thừa nhận anh là lựa chọn tốt nhất của cô. Thời gian trôi qua rất nhanh, mấy giờ nghỉ đã hết, Hàn Tử Hiên phải quay lại hội thi âm nhạc. Người đáng thương nhất là Hoa Lạc Lê...

...

Hoa Lạc Lê hàng ngày chăm chỉ luyện tập vĩ cầm, tất nhiên ngày nào cũng có những nữ sinh xấu tính của khoa Âm nhạc nhìn cô dè bỉu.

Hoa Lạc Lê đợi Hàn Tử Hiên quay lại, cô nhất định phải luyện tập cho tốt, trở thành học trò xuất sắc nhất của anh. Hàn Tử Hiên rất lợi hại, cô không thể làm anh mất mặt được.

Tư thế biểu diễn của cô càng ngày càng chuẩn và đẹp, trạng thái biểu diễn cũng rất đạt.

Hàn Tử Ngang những lúc rảnh rỗi cũng thường chỉ cho cô những điểm chưa hoàn thiện, cô tiếp thu và sửa chữa rất nhanh, khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Cô không chơi nhạc theo công thức, chỉ biết đến kỹ thuật, âm nhạc như vậy là âm nhạc chết. Cô chơi nhạc bằng cảm xúc, bằng tâm hồn, cho nên bản nhạc cô kéo

luôn sống động, say đắm lòng người.

Điều không ngờ là cô có thể nhìn ra điểm quan trọng nhất của bản nhạc, đó là linh cảm nghệ thuật trời phú. Cho dù là bản nhạc đơn giản nhất, cô cũng thổi cho nó một sức sống mới, truyền cho nó niềm vui sôi nổi trong cô, đồng thời khiến nó lan tỏa niềm vui, cảm xúc ấy đến với người khác.

Cô hoàn toàn nhập vai, quên đi bản thân để được trọn vẹn sống với những giai điệu.

Hàn Tử Ngang biết cô cơ bản không hiểu hết được những kĩ thuật phức tạp nhưng bù lại, cô chơi đàn với tất cả lòng đam mê, chỉ cần bản nhạc đó hay, chỉ cần cô thích, cô sẽ nỗ lực luyện tập, hoàn toàn đắm mình trong giai điệu, vui vẻ khám phá vẻ đẹp của nó.

Hóa ra bản nhạc khó chơi không phải ở chỗ nó có nhiều nốt khó mà là nó có đúng với tâm trạng của cô hay không.

Hàn Tử Ngang bắt đầu hướng dẫn cô tập kéo những bài có nhiều đoạn khó hơn, chỉ cần luyện được cao độ, các thứ khác sẽ liên hoàn đạt được.

Giống như khi bạn nói với ai đó, trước mặt họ là ngọn núi cao sừng sững, leo lên rất nguy hiểm, trong lòng họ sẽ xuất hiện một loại cảm giác e sợ, giống như hạt giống cây niêm tin tuy có nhưng rất yếu ớt, có thể chết yểu. Sau đó, khi họ thấy một ngọn núi khác, họ sẽ không đủ dũng khí để trèo lên. Cho nên, dù ngọn núi trước mặt rất khó vượt qua, bạn cũng phải nói với mọi người rằng trên đó phong cảnh rất đẹp, ánh sáng rất rực rỡ. Như vậy, bóng tối tự nhiên sẽ bị ánh sáng xua tan, đây chính là kỹ năng di chuyển chú ý.

Hoa Lạc Lê là kiểu người như vậy, bất cứ khó khăn nào cũng không thắng được một giai điệu đẹp. Âm nhạc là tiếng hát của tâm hồn, một người có kĩ thuật tốt chỉ được gọi là “nhạc công”. Một nghệ sĩ chân chính là người có thể chơi được những bản nhạc xúc động lòng người.

Hàn Tử Ngang đã chọn những bản nhạc khó cho cô luyện tập như *Ave Maria* của Schubert, *Serenade* của Chopin, *Concerto for vĩ cầm No. 1, in D major* và bản nhạc từng làm sững sốt toàn giới âm nhạc, bản *Caprices số 24* của Paganini, thậm chí cả *E-flat* anh cũng không bỏ qua. Nếu Hàn Tử Hiên biết được Hàn Tử Ngang cũng đã luyện qua *E-flat* của Paganini nhất định sẽ trợn tròn mắt, tức không nói nên lời.

Hàn Tử Ngang cũng có một phương diện tính cách giống với Paganini, đó là chơi nhạc chỉ vì đam mê chứ không nhất định cứ phải đạt đến cao độ gì đó mới được coi

là tuyệt tác.

Khi âm nhạc là niềm vui, nó không liên quan đến độ khó, cao độ... Hoa Lạc Lê có tố chất âm nhạc rất tốt, linh cảm âm nhạc rất nhạy khiến Hàn Tử Ngang không khỏi ngạc nhiên.

“Tư thế chơi đàn như thế là chuẩn rồi.” Hàn Tử Ngang đứng trên ban công nói với Hoa Lạc Lê. Mặc dù tư thế của cô đã đạt tới độ thanh lịch nhưng anh không quá khen làm cô đắc ý, cũng không thể không khen để khích lệ cô đừng nản chí.

“Ồ, bởi vì tuần trước tôi đã rất chăm chỉ luyện tư thế, cả tuần trước mỗi ngày đều luyện sáu tiếng. Bây giờ mỗi ngày luyện tư thế một tiếng, còn lại luyện kéo vĩ. Bởi vì anh Tử Hiên đã nói những kỹ năng cơ bản rất quan trọng, cần được luyện tập bài bản.” Hoa Lạc Lê mỉm cười, tiếp tục kéo *Serenade* của Chopin.

Hàn Tử Hiên hàng ngày đều gọi điện về hỏi thăm tình hình luyện tập của cô, đúng là một giáo viên tận tụy.

Nhưng mấy chữ “anh Tử Hiên” thản nhiên thốt ra trong giọng Hoa Lạc Lê khiến cho Hàn Tử Ngang khó chịu. Anh quyết định trừng phạt cô bằng bốn bản nhạc này, cố tình hạ thấp giọng:

“Đây là bốn bản nhạc đơn giản. Vì em tập còn chưa tốt nên nó phù hợp với em. Hi vọng em sớm tập xong.”

Nói xong Hàn Tử Ngang giận dỗi đi xuống lầu. Hàn Tử Ngang đúng là đồ lừa đảo. Nói dối không bao giờ đỡ mặt. Ngay cả *E-fal* của Paganini mà anh cũng dám lừa Hoa Lạc Lê là bản nhạc nhập môn.

Hoa Lạc Lê đọc sách nhạc trong đó có bốn bản nhạc *D Vĩ cầm Concerto* của Beethoven, *E Vĩ cầm Concerto* của Mendelssohn, *D Vĩ cầm Concerto* của Tchaikovsky, *D Vĩ cầm Concerto* của Brahms. Ôi, toàn là những nhà soạn nhạc lừng danh. Cô thích *Niềm vui* của Beethoven, *Hồ thiên nga* của Tchaikovsky. Cô nhất định sẽ luyện nhạc của hai nhạc sĩ này. Hoa Lạc Lê quyết tâm như vậy và cũng cố gắng luyện tập chăm chỉ hai bản *Vĩ cầm Concerto*.

Mấy nữ sinh âm nhạc nhìn Hoa Lạc Lê chằm chằm - bọn họ cho rằng cô bị điên, điên nặng.

Hoa Lạc Lê đã xúc phạm đến toàn bộ nữ sinh khoa Âm nhạc. Bọn họ đã luyện vĩ cầm từ bé còn chưa dám tập bản này, vậy mà Hoa Lạc Lê mới học đã đòi luyện. Thật là không dám tưởng tượng. Thật quá hoang đường.

Nữ sinh bình dân Hoa Lạc Lê mới học vĩ cầm chưa lâu đã luyện bốn bản *Vĩ cầm Concerto* nổi tiếng thế giới. Thậm chí cả *E-fal* của Paganini cũng dám tập. Ha ha ha... Điều này có khác nào trắng trợn thách thức bọn họ.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, tiếng đàn Hoa Lạc Lê kéo ra, cho dù chưa được liền mạch nhuần nhuyễn nhưng trong âm thanh người ta có thể thấy được niềm vui dạt dào, giống như dòng suối nhỏ chảy từ trong tâm hồn cô.

Những âm thanh cô kéo ra rất có hồn bởi vì cô tôn thờ vĩ cầm, giống như một tín đồ thành kính trước thượng đế, tôn thờ vô điều kiện.

Đó là tình yêu âm nhạc, tình yêu vĩ cầm.

Hoa Lạc Lê hào hứng cho Hàn Tử Hiên biết: “Hôm nay em đã học kéo bản *Niềm vui* của Beethoven và *Hồ thiên nga* của Tchaikovsky. Tuy là những bản nhạc nhập môn nhưng em cũng thấy chúng có nhiều chỗ khó.”

Hoa Lạc Lê cúi đầu lí nhí, cô quyết định nói thật với Hàn Tử Hiên, lúc cô luyện kéo, có nhiều chỗ cảm thấy không hiểu lắm. Cô cho rằng phải kiên trì học hỏi thì mới nhanh tiến bộ được. Câu nói này của Hoa Lạc Lê rõ ràng muốn biểu thị sự cầu tiến.

“Cái gì?” Đầu dây bên kia Hàn Tử Hiên tròn tròn mắt, không thể không hỏi lại.

“Hàn Tử Hiên, anh có thấy em ngốc không? Có mấy bản nhạc nhập môn mà cũng không luyện được. Hàn Tử Ngang nói đây là những bản nhạc rất đơn giản, anh ấy nói em nhất định sẽ chơi được. Cho nên em cũng tin là thế. Em nghĩ, tập qua nhiều lần sẽ hiểu được, luyện nhiều lần sẽ chơi được. Giống như con chim ngốc nếu biết chăm chỉ dậy sớm cũng sẽ kiếm được côn trùng để ăn.”

“Ha ha, lần sau anh sẽ nói côn trùng dậy muộn hơn.” Hàn Tử Hiên nói đùa, sau khi nghe tên Hàn Tử Ngang, anh lập tức hiểu được tình hình luyện tập của Hoa Lạc Lê, nhưng anh không nói ra, anh sẽ hướng dẫn cho cô, hướng dẫn cho cô một cách tốt nhất.

Hàn Tử Hiên dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng sẽ tìm ra cách đảo ngược tình thế. Tìm ra biện pháp giải quyết thông minh, biến bất lợi thành có lợi, càng là sở trường của anh - IQ cao. Bởi vì anh là Hàn Tử Hiên, tinh ranh như một con cáo.

“Vì sao?”

“Ngốc thật! Bởi vì nếu côn trùng dậy sớm nó sẽ bị con chim ngốc này ăn thịt.”

“Hừm! Đáng ghét! Hàn Tử Hiên thật xấu xa!” Hoa Lạc Lê bói rói, vốn từ của cô bị Hàn Tử Hiên làm cho biến đâu mất hết, tìm mãi không ra từ thích hợp để mắng anh... Hey, đúng là đồ... đồ cáo già xảo quyệt.

“Hoa Lạc Lê, hai bài đầu luyện tập như thế nào?” Sau khi đùa để Hoa Lạc Lê bớt căng thẳng, Hàn Tử Hiên bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Vẫn còn như cũ, đột phá hơi chậm một chút, nhưng em không tin mình không thể chơi hay được mấy bài nhạc nhập môn này.” Hoa Lạc Lê lấy lại tự tin.

“Ồ, vậy thì cố gắng lên. Đối với bản của Beethoven em thấy thế nào? Nghĩ ra cách gì chưa?” Anh muốn biết cụ thể kết quả luyện tập của cô để tìm ra biện pháp thích hợp nhất.

“Em cảm thấy bản *Niềm vui* của Beethoven giai điệu du dương, tươi sáng và sống động. Chỉ là có một số chỗ, em còn chưa nắm bắt được. Em cũng đã nghe qua một số nữ sinh khoa Âm nhạc luyện tập bản này, bọn họ chơi rất dễ dàng, lưu loát. Chỉ có em, cứ bị đứt đoạn, thật xấu hổ quá.” Hoa Lạc Lê giữ điện thoại, dựa trên gối, chun chun mũi, nhớ lại tỉ mỉ lúc luyện tập bản này.

Hàn Tử Hiên nghĩ ngợi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xanh bao la, biển xanh mênh mông, đất trời rộng lớn nhưng trên mặt biển chỉ có mấy con hải âu chao đi chao lại cùng mấy con chim nhà màu xám... Có thể nhận xét được bản nhạc *Niềm vui* của Beethoven âm hưởng du dương, tươi sáng chứng tỏ Hoa Lạc Lê đã rất dụng tâm khi luyện tập, anh nhẹ nhàng nói khẽ:

“Hoa Lạc Lê, anh ở đây đang nhìn ra biển. Nhìn những con sóng thủy triều lên xuống, anh phát hiện ra một cảnh tượng - trận chiến giữa những con chim kiếm ăn trên biển, khi thủy triều biển dâng lên, những con chim nhỏ màu xám luôn nhanh chóng bay lên, chúng chỉ đập cánh hai ba cái là có thể bay lên bầu trời. Còn những con hải âu lại cho thấy chúng vô cùng vụng về. Chúng mất rất nhiều thời gian bay từ bãi cát lên bầu trời. Nhưng thực sự bay trên biển, vượt qua Thái Bình Dương chỉ có loài hải âu.”

“Ồ, anh Tử Hiên, em biết rồi.” Trái tim Hoa Lạc Lê tràn đầy cảm giác âm áp - không có ai ngay từ đầu đã thành công, cái gọi là thành công ấy phải qua quá trình tích lũy, rèn luyện mới có được.

Hàn Tử Hiên mỉm cười, bắt đầu giải thích cặn kẽ.

“Hoa Lạc Lê, khi luyện *Niềm vui* của Beethoven, em hãy nghe thêm một số bản Vĩ cầm Concerto của dàn nhạc giao hưởng Tây Ban Nha, em sẽ thấy chúng có mỗi

liên hệ. Có thể sẽ cảm thấy dễ hiểu hơn.”

Hàn Tử Hiên nói xong nhìn ra ngoài biển, hải âu vung vè và chim xám nhanh nhẹn... Mỗi người đều có một ước mơ, chỉ cần nỗ lực thực hiện, ước mơ sẽ biết thành hiện thực.

“Vâng, anh Tử Hiên, em biết rồi.” Hoa Lạc Lê vừa gặm bánh quy vừa nói. Gần đây do bận luyện kéo vĩ cầm, cô không có thời gian để ăn, khi đói thường tùy tiện kiếm cái gì đó ăn tạm.

Hàn Tử Hiên nhìn lên đầu giường, ánh mắt chạm vào cánh hoa hồng ép khô trong cuốn sách, anh cầm nó lên, giờ ra ánh sáng để nhìn cho rõ. Cánh hoa này là Hoa Lạc Lê tặng cho anh. Anh nhớ Hoa Lạc Lê, mắt mờ hơi nước, tiếp tục nói:

“Chương thứ hai suy tư trầm mặc, giọng điệu hơi buồn, nhẹ nhàng như tiếng mưa. Chương thứ ba là âm thanh sống động, chủ đề của bản nhạc là một cơn gió lốc, mạnh mẽ nhưng vui vẻ, giống như mọi người trong kì nghỉ tìm về với thiên nhiên, hòa mình trong thiên nhiên, tận hưởng những giai điệu của thiên nhiên.”

Vĩ cầm không giống các nhạc cụ khác. Vẻ đẹp của nó giống như rượu vang lâu năm, càng để lâu càng có hương vị hoàn hảo. Vĩ cầm là một loại nhạc cụ không dễ sử dụng. Nếu em không chịu lắng nghe nó, nó sẽ không tấu lên được một khúc nhạc hoàn mỹ. Muốn chơi nó, người nghệ sĩ phải có linh cảm âm nhạc, phải nhập thân vào cây đàn, lắng nghe nó và để nó tự hát lên.

Nhớ tới việc Hoa Lạc Lê trông hoa hồng, Hàn Tử Hiên lo lắng nhắc nhở: “Hoa Lạc Lê, em phải giữ gìn đôi tay của mình, bởi vì nó là sức sống của vĩ cầm. Biết chứ? Em không được để nó bị thương, cũng không được làm việc quá sức.”

“Anh Tử Hiên, em biết rồi. Anh ngủ ngon, em rất nhớ anh”, Hoa Lạc Lê đỏ mặt nói tiếp, “em cũng rất muốn được anh hôn.”

“VẬY TÔI MAI GẶP. NGOAN, ANH SẼ HÔN EM.”

Thật hạnh phúc, anh Tử Hiên luôn biết cô muốn gì.

Mặt càng đỏ hơn, cô cảm thấy máu ở tim đang dồn hết lên mặt, tim cũng đập thành thịch – anh Tử Hiên sẽ hôn cô.

“Tốt. Em ngủ đi, ngày mai luyện tập cho tốt. Lúc về anh sẽ hôn em hai cái. Được không?” Đầu dây bên kia Hàn Tử Hiên dụ dỗ. Anh quả là tinh ranh như cáo. Anh biết rõ nếu có động lực Hoa Lạc Lê sẽ luyện tập hiệu quả hơn. Trao phần thưởng cũng là phương pháp giáo dục của anh. Bởi vì niềm vui xuất phát từ trái tim sẽ

khiến người ta có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn.

“Ngày mai, nếu luyện tập tốt, sẽ được thưởng thật sao? Anh Tử Hiên, em đồng ý. Ha ha...”

Hoa Lạc Lê tắt điện thoại, mắt sáng ngời phấn khích, há hức tìm đĩa CD của dàn nhạc giao hưởng Tây Ban Nha, vừa nghe vừa ngủ.

Niềm vui còn tràn vào giấc mơ của cô. Nếu như mỗi ngày cô kéo được ba bài, anh Tử Hiên sẽ hôn cô ba lần. Ha ha... mỗi ngày kéo bốn bài, bốn lần... mỗi ngày kéo năm bài, năm lần... mỗi ngày kéo mười bài... mười nụ hôn... Mỗi ngày kéo một trăm bài... ha ha... tuyệt quá.

Cả một đêm, Hoa Lạc Lê há to miệng, chớp chớp, nước dãi chảy xuống, ướt cả gối.

Sáng sớm hôm sau, đi tặng hoa hồng về, Hoa Lạc Lê lại kéo đàn. Từ khi chơi vĩ cầm, cô bắt đầu chú ý bảo vệ đôi tay mình. Khi chăm sóc hoa hồng, găng tay cao su là lựa chọn tốt nhất.

Có động lực là nụ hôn, Hoa Lạc Lê hưng phấn luyện tập cả ngày không biết mệt. Bản Niềm vui của Beethoven, cô đã có thể kéo được gần hết.

Hàn Tử Ngang ngồi trong xe, lắng nghe tiếng nhạc từ tầng thượng vọng xuống, âm thanh vui vẻ, anh giật mình - là Hoa Lạc Lê kéo ư? Không phải chứ? Làm sao có thể nhanh như vậy được? Đó là bản Niềm vui của Beethoven cơ mà.

Anh chạy lên tầng thượng để kiểm chứng lại. Gió lạnh buốt lùa vào trong áo.

Từ xa nhìn thấy một bóng nhỏ, váy xanh da trời, áo ren trắng tung bay trong gió. Một tư thế tuyệt đẹp.

“Sáng sớm mùa đông, em không thấy lạnh à? Có tuyết đấy.” Hàn Tử Ngang bước về phía trước, anh không có thói quen dậy sớm, từ khi Hoa Lạc Lê học đàn, anh dần dần thiết lập thói quen đó.

“Còn một đoạn này chưa tập được... Như thế nào nhỉ? Không, không nhìn sách, nhớ lại đĩa CD mình đã nghe... đúng, đúng, đúng là như thế này rồi...”

Hoa Lạc Lê chìm đắm trong âm nhạc, bỏ mặc Hàn Tử Ngang một mình. Hàn Tử Ngang lặng yên, anh biết lúc này có nói gì cũng vô ích, Hoa Lạc Lê giờ đây chỉ biết có vĩ cầm mà thôi. Cách cô say sưa chơi nhạc khiến anh cảm động. Cô thực sự yêu thích nó.

Mấy nữ sinh khoa Âm nhạc không còn nguyên rửa hay giữu cột Hoa Lạc Lê chơi nhạc nữa. Dường như họ đã quen với tiếng đàn của cô, quen với sự có mặt của cô. Dường như nếu một ngày cô không luyện đàn họ sẽ thấy kinh ngạc, không quen, thấy thiếu vắng.

Vừa tối, Hoa Lạc Lê chủ động gọi điện thoại cho Hàn Tử Hiên, cô nóng lòng chờ đón nụ hôn của hai người.

“Anh Tử Hiên, anh Tử Hiên, anh Tử Hiên, anh Tử Hiên...” liên một mạch khiến cô bạn Trương Lộ Lộ nổi hết cả da gà.

“A lô, anh nghe đây, tiểu nha đầu ngọc, mau lên, anh hôn em.”

“Hi hi!” Hoa Lạc Lê cảm thấy hạnh phúc quá. Cho dù hai người tạm thời xa nhau, nhưng khoảng cách càng xa, nỗi nhớ càng lớn. Hoa Lạc Lê nằm trên giường, nghĩ đến hai nụ hôn.

“Luyện đàn thế nào rồi?”

“À, tốt, em đã kéo được một đoạn của chương ba, rất vui, em đang tận hưởng cảm giác vui mừng đó đây.”

“Tốt, tiến bộ rất nhanh.”

...

“Tốt, ngủ ngoan đi. Đợi anh quay về, anh sẽ dạy cho em.”

“Được, anh Tử Hiên, ngày mai, em sẽ luyện năm bài... cái đó...”

“Đồ ngọc này, anh biết rồi, em luyện bao nhiêu bài, anh sẽ hôn em bấy nhiêu cái. Nhớ làm nhiều Tiramisu cho anh, loại hoạt động này rất mất sức.”

Mấy cánh hoa hồng ép trong cuốn sách vẫn còn thơm hương.

Đêm nay Hoa Lạc Lê đi ngủ mà trên môi vẫn giữ nụ cười. Trương Lộ Lộ trợn mắt nhìn - Hoa Lạc Lê đã trúng độc, bệnh không hề nhẹ.

Chương 7

Rời xa hoàng tử

*Nước mắt pha lê rơi xuống vĩ cầm, đậu trên dây đàn, sáng đến lạnh người.
Giai điệu âm nhạc rõ ràng là vui vẻ nhưng lần này nó còn cho thấy
một vết thương trong tim.*

Một tuần sau, Hoa Nhượng Phàm lại tới trường tìm Hoa Lạc Lê, tất nhiên ông không quên tiện thể tìm hiểu thêm một chút thông tin về gia cảnh của Hàn Tử Hiên.

Ông tìm đến lớp học của Hoa Lạc Lê, thấy một nam sinh cao lớn đứng bên ngoài lớp học, nam sinh của học viện Uy Liêm Cổ Bảo này tại sao ai cũng đẹp trai như thế, mới nhìn từ phía sau đã thấy đẹp trai rồi.

Hoa Nhượng Phàm không thể không thốt lên tán thưởng. Ông cho là ông thực sự tốt số mới có thể gặp được anh chàng đẹp trai nhất học viện này.

“Cháu à, chào cháu, bác là bố của Hoa Lạc Lê, cháu có biết Lạc Lê nhà bác học ở đâu không? Bác tìm nó có chút chuyện.” Hoa Nhượng Phàm khều vai anh hỏi thăm.

Hàn Tử Ngang nghe ông nói đến mấy chữ “bố của Hoa Lạc Lê” là tâm trí anh biến đầu mât, trong đầu chỉ còn lại một từ “bố”.

Anh cố kìm cảm giác khó chịu nơi trái tim, quay lại, cười thật tươi, nói lớn: “À, hóa ra là bố, bố đến đây. Chào bố, con là Hàn Tử Ngang, học cùng lớp, ngồi cùng bàn với Hoa Lạc Lê”. Vừa chào hỏi anh vừa nhiệt tình ôm lấy Hoa Nhượng Phàm.

Nhìn thấy khuôn mặt Hàn Tử Ngang, miệng ông bất giác giật giật, ông ngẩn người hồi lâu - Trời ạ, sao cậu nam sinh này giống Hàn Tử Hiên như tạc vậy? Thực sự có người giống nhau như vậy ư?

Hàn Tử Ngang hào hứng chạy về phía cửa sổ gọi to: “Hoa Lạc Lê, em mau ra đây, bố đến thăm chúng ta, hôm nay bố đến thăm chúng ta.”

Hoa Nhượng Phàm hiểu được ẩn ý trong câu nói của Hàn Tử Ngang, trán toát mồ hôi - anh chàng này, mình chỉ là bố của Hoa Lạc Lê thôi, không phải bố cậu ta, cậu

ta gọi như thế là có ý gì, hai đứa này cuối cùng là quan hệ như thế nào?

Hoa Lạc Lê đang làm bài tập trong lớp, nghe thấy Hàn Tử Ngang gọi vậy, vội vàng chạy ra ngoài: “Bố, làm thế nào bố lại đến đây?”

“Đương nhiên là đến thăm chúng ta rồi, đúng không bố?” Hàn Tử Ngang nhanh nhẩu trả lời thay cho Hoa Nhược Phàm.

Nghe anh gọi tiếng bố, Hoa Nhược Phàm đã cảm thấy không đúng - Trời ạ, con gái tôi còn chưa kết hôn, đợi sau khi cậu cưới nó, cậu gọi tôi là bố cũng chưa muộn đâu. Nhưng không đúng, kết hôn với con gái tôi là Hàn Tử Hiên, tiểu tử thôi, cậu ở đâu chui ra thế?

“Tiểu Lê, cậu này là ai?” Hoa Nhược Phàm quyết định phải hỏi cho rõ.

“Anh ấy là Hàn Tử Ngang, anh em song sinh với Hàn Tử Hiên.” Hoa Lạc Lê miễn cưỡng giới thiệu, cô thấy Hàn Tử Ngang cứ một câu “bố”, hai câu “bố” mà toát mồ hôi.

Đám nữ sinh trước mặt nhốn nháo rối loạn bởi tin Hàn Tử Hiên đã quay về sau khi kết thúc cuộc thi âm nhạc. Đám nữ sinh điên cuồng hét vang tên Hàn Tử Hiên, bởi vì anh vừa giành cúp vô địch, chuẩn bị sẽ đi thi cấp quốc tế tại Vience vào năm sau.

Hàn Tử Hiên quay về à? Hoa Lạc Lê nhìn dòng người điên cuồng, cũng có chút kích động.

Trong hành lang phía xa, giữa đám người xô đẩy chen lên đã nhìn thấy một bóng áo vàng. Hàn Tử Hiên thậm chí còn không kịp thay trang phục biểu diễn, vội vã quay về trường.

Bên cạnh anh là Kim Xảo Tuệ đang mỉm cười hạnh phúc, một tay cô nắm tay anh, một tay giơ cao chiếc cúp giải thưởng.

Hàn Tử Hiên như sao Kim sáng chói, hào quang trên người anh tỏa ra làm lóa mắt đám người vây quanh. Anh nhìn thấy Hoa Lạc Lê, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào vui vẻ cong lên thành hình vòng cung duyên dáng.

Hàn Tử Ngang lạnh lùng nhìn anh.

Hoa Nhược Phàm bị đám nữ sinh cuồng nhiệt xô đẩy, đứng không vững. Thật là, con gái mà hâm mộ đến thế này thì thật hơi quá.

Kim Xảo Tuệ nhìn thấy Hoa Lạc Lê ngọt ngào cười với Hàn Tử Hiên, trong lòng tràn đầy cảm giác tức giận và ghen tỵ. Cô ta nhanh chóng nắm lấy cơ hội chọc giận Hoa Lạc Lê, chủ động bám vào vai Hàn Tử Hiên, hôn nhẹ lên má anh một cái.

Trên làn da trắng như tuyết của Hàn Tử Hiên rõ ràng in dấu son môi đỏ rực của Kim Xảo Tuệ, Hoa Lạc Lê chỉ biết trợn mắt đứng nhìn.

Hành động này khiến đám nữ sinh hâm mộ choáng váng la hét vang trời.

“A, Kim Xảo Tuệ vừa hôn hotboy của trường chúng ta.”

“Thật tuyệt vời. Hai người là một cặp hoàn hảo.”

“Đúng thế, đúng thế, từ cổ tới kim trai anh hùng sánh với gái thuyền duyên, thật là một đôi trời sinh.”

Có người còn huýt gió góp vui vào không khí náo nhiệt. Hoa Lạc Lê chỉ biết cắn chặt môi.

Hàn Tử Hiên đẩy Kim Xảo Tuệ ra, đôi mắt rất lạnh, giống như một lưỡi dao sắc lạnh. Cô ta giật mình lùi lại, kinh hãi nhìn sang anh.

Hoa Nhược Phàm theo dõi sự việc từ đầu tới cuối, lại nhìn sang Hoa Lạc Lê, cảm thấy chuyện tình yêu này của con gái mình không hề đơn giản và dễ dàng.

“Cháu chào Bác!” Hàn Tử Hiên lễ phép chào hỏi Hoa Nhược Phàm.

“Bố, mời bố đến nhà con làm khách. Hoa Lạc Lê nấu chè khoai rất ngon. Con thích nhất là được ăn cơm Hoa Lạc Lê nấu. Lần này muốn mời bố đến nhà con làm khách. Bố biết không, Hoa Lạc Lê là bạn gái của con. Sang năm con muốn cầu hôn cô ấy, muốn đính hôn với cô ấy, bố, bố đồng ý tác thành cho con, bố nhé!...” Tiếng Hàn Tử Ngang vang lên như tiếng sấm nổ giữa không trung.

Đám nữ sinh đã một lần tuyệt vọng vì mất đi bạch mã hoàng tử Hàn Tử Hiên, giờ thì ngay cả hắc mã hoàng tử Hàn Tử Ngang cũng thành “hoa đã có chủ” rồi, người lớn cũng được mời đến, lại còn gọi là “bố” hết sức tự nhiên như vậy, thực sự là hết cơ hội rồi.

Hàn Tử Hiên nghe vậy, mặt trắng bệch. Hoa Lạc Lê mặt cũng nghệt ra, không biết phải phản ứng thế nào. Trời ơi! Sao tất cả chuyện này diễn ra nhanh như vậy?

Hoa Nhược Phàm hoa cả mắt, miệng bất giác kêu lên - Trời ơi! ở đâu ra hai anh chàng đẹp trai như thế này.

“Ồ, tốt!”

“Hàn Tử Ngang, anh không được phép gọi bố tôi là bố, ông là bố tôi chứ không phải bố anh.” Hoa Lạc Lê lớn tiếng chấn chỉnh lại Hàn Tử Ngang, cô không muốn Hàn Tử Hiên hiểu lầm.

“Tiểu Lê, em cần nhằn cái gì chứ. Bố còn chưa có ý kiến thì em ý kiến cái gì. Có phải anh gọi em là bà xã đâu mà em được quyền tức giận.” Hàn Tử Ngang ngang ngược cười nói, không thêm đếm xỉa đến hai bộ mặt đang biến đổi của hai người bên cạnh sau câu nói của anh - mặt Hàn Tử Hiên trắng bệch, mặt Hoa Lạc Lê đỏ ửng.

...

Buổi trưa.

Hoa Lạc Lê tới tìm ông chủ cửa hàng hoa hỏi thêm về kinh nghiệm trồng và chăm sóc hoa hồng. Thật trùng hợp, ông chủ đây lại là chồng của dì Hàn Tử Hiên. Dì rất nhiệt tình tiếp đón Hoa Lạc Lê.

Buồng trong cửa hàng, Hàn Tử Hiên đích thân mang sổ tài liệu mà anh tìm được đến nhờ dì chuyển cho Hoa Lạc Lê.

Hàn Tử Ngang cũng đến đây, quanh quẩn bên Hoa Lạc Lê, muốn mời cô tối nay tới làm khách tại biệt thự Hoàng tử.

Kim Xảo Tuệ đi trên đường phía cổng sau cửa hàng hoa, vô tình nghe được câu chuyện Hàn Tử Hiên nói với dì anh.

Qua đoạn đối thoại ấy, cô cảm thấy Hàn Tử Hiên nhất định sẽ không rời xa Hoa Lạc Lê, cho nên cô quyết định phải tiêu diệt Hoa Lạc Lê.

...

Trong biệt thự Hoàng tử.

Phòng khách hoa lệ, đèn chùm pha lê sáng rực, từng dãy bàn ăn phủ khăn trắng sang trọng bày biện những bộ đồ ăn tinh xảo.

Trên bàn ăn, Hàn Nặc và phu nhân ngồi đầu bàn, vị trí chủ nhà, Hàn Tử Hiên và Hàn Tử Ngang ngồi đối diện nhau, Hoa Nhược Phàm ngồi bên cạnh Hàn Tử Ngang, Hoa Lạc Lê ngồi bên cạnh Hàn Tử Hiên.

Bầu không khí khá trang nghiêm và buồn tẻ.

Hàn Tử Ngang cả buổi tối luôn mồm một câu “bố”, hai câu “bố” xung hô với Hoa Nhược Phàm, lại còn không ngừng cười nói chăm sóc chu đáo cho ông. Trông anh ta cực kỳ vui vẻ, ăn liền bảy bát chè khoai, còn đòi Hoa Lạc Lê lấy thêm cho một bát cơm.

Hàn Nặc vui vẻ nói: “Tiểu Lê, cháu phải thường xuyên tới đây chơi, Hàn Tử Ngang rất thích đồ ăn cháu nấu.”

“À, vâng ạ!” Hoa Lạc Lê gật đầu bất lực.

“Bố, mẹ, sau này con không ăn cơm của ai nấu hết, chỉ ăn cơm Hoa Lạc Lê nấu thôi, cơm của Hoa Lạc Lê nấu con ăn cả đời không chán.”

Trên bàn ăn tối đó, Hàn Tử Ngang là người nói nhiều nhất. Anh nói với Hàn Nặc giọng chắc nịch:

“Bố, sang năm con muốn cùng Hoa Lạc Lê...”, mấy chữ dính hôn còn chưa nói hết.

Hàn Tử Hiên ở phía đối diện, cả tối trầm mặc không nói, cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, anh đứng dậy cầm tay Hoa Lạc Lê tuyên bố: “Bố, con muốn lấy Hoa Lạc Lê, bố Hoa Lạc Lê cũng đồng ý rồi.”

Không gian đông đặc lại, xung quanh không một tiếng động, nhất thời không ai có phản ứng gì, Hàn Nặc và phu nhân mặt trắng bệch.

Hoa Nhược Phàm than thầm trong bụng – hai vị thiếu gia đều rất tốt, nhưng chỉ có thể chọn một vị, chọn ai thì phải xem ý kiến của Tiểu Lê.

Hàn Tử Ngang cũng lập tức đứng dậy, ánh mắt dữ dội như có lửa, biểu hiện giống như sắp khai hỏa chiến tranh, anh cười lạnh lùng, nhấn từng từ, từng chữ rõ ràng: “Em trai, em uống quá nhiều rượu rồi. Không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc nữa rồi nên mới không phân biệt phải trái như thế. Ở học viện này, có ai không biết Hoa Lạc Lê là bạn cùng bàn đồng thời cũng là bạn gái anh. Sao em nhân lúc say rượu mà đòi giành bạn gái của anh. Hoa Lạc Lê từ đầu đến cuối đều là bạn gái anh. Bây giờ thân phận của cô ấy là chị dâu em.”

Thế giới hỗn loạn, tất cả đều hỗn loạn.

“Không, anh trai. Anh sai rồi. Hoa Lạc Lê từ nhỏ đã có duyên phận là cô dâu của em. Lúc cô ấy mới tới học viện, chúng ta đã đều rõ rồi. Nếu như anh cứ ngang bướng không thừa nhận như vậy, em chỉ có thể nhắc lại lần cuối cùng - Hoa Lạc Lê là cô dâu của em.” Hàn Tử Hiên cũng nghiêm trang nói.

“Đủ rồi. Cả hai đưa ngò xuống cho bố.” Hàn Nặc tức giận lên tiếng, sau đó ông quay sang phía Hoa Nhược Phàm lịch sự hỏi: “Anh Hoa, anh đã nghe cả rồi, xin anh cho biết ý kiến.”

Hoa Nhược Phàm yên lặng suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện tình cảm, người lớn chúng ta đứng ngoài thôi, không nên quản, để mặc bọn trẻ lựa chọn lấy. Chỉ cần là Tiểu Lê chọn, tôi sẽ vui vẻ chấp nhận.”

Mọi người cùng nhìn vào Hoa Lạc Lê chờ đợi.

Dưới ánh đèn chùm, mặt Hoa Lạc Lê lấm tấm mồ hôi, cô căng thẳng đến phát run. Cô muốn nói người cô thích là Hàn Tử Hiên nhưng khi cô đối diện với đôi mắt trong trẻo như trẻ thơ của Hàn Tử Ngang, đôi mắt buồn bã thể hiện rõ sự tuyệt vọng thì cô lại không thể nói ra điều cô định nói.

Hàn Tử Ngang mười tuổi trong bức tranh anh vẽ - ngò một mình trên bãi cát hoang vu cần cỗi, tay ôm búp bê SD, nước mắt cô đơn chảy từ mắt anh thấm vào hoang mạc cần cỗi... ánh mắt lạnh lẽo, không một đốm tươi vui.

“Tôi nghĩ tốt nhất là để bọn trẻ tự quyết định, đây là chuyện của thanh niên.” Hoa Nhược Phàm kéo tay Hoa Lạc Lê đứng lên nói tiếp: “Rất cảm ơn gia đình đã tiếp đón hai cha con tôi nhiệt tình. Bây giờ trời cũng tối rồi, hai cha con tôi xin phép được cáo biệt.”

“Bố, trời tối như thế này rồi, hay là để con lái xe đưa hai người về.” Hàn Tử Ngang chờ sẵn ngoài cửa.

“Bố à, trời tối như thế này, hai người đừng nên về, nghỉ lại ở đây đi ạ.” Hàn Tử Hiên nắm chặt tay Hoa Lạc Lê, điệu bộ như không muốn rời xa.

“Cảm ơn ý tốt của hai cậu nhưng chúng tôi phải về. Hai cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Lê, nếu cần thiết tôi sẽ đưa Tiểu Lê sang Australia.” Hoa Nhược Phàm nắm tay Hoa Lạc Lê, lịch sự cáo biệt.

Trong lúc này, ông thực sự muốn kiểm tra biểu hiện của hai vị thiếu gia này. Hàn Tử Hiên và Hàn Tử Ngang cùng tái mặt, kiên định, sắc lạnh - ý của Hoa Nhược Phàm rất rõ ràng, nếu hai người vì yêu mà làm tổn thương đến con gái yêu của ông, ông sẽ không ngần ngại mang Hoa Lạc Lê đi xa.

Sau khi bố con Hoa Lạc Lê ra về, phòng khách trở lại yên tĩnh.

Hàn Tử Ngang đầm ngực thùm thụp, mặt tím tái, anh cười rất độc ác, giọng điệu như trẻ con ăn vạ: “Em trai, nếu như em còn giành Hoa Lạc Lê với anh, anh sẽ lên

con đau tim mà chết. Bố, mẹ, không có Hoa Lạc Lê con sẽ lập tức chết trước mặt hai người... Từ giờ về sau gia tộc nhà ta sẽ tuyệt tự, mọi người sẽ không phải chịu những lời nguyền này nữa. Thảm kịch này sẽ kết thúc ở đây. Con nói đúng không bố mẹ, anh không nói sai chứ em trai? Tốt nhất là mọi người đừng làm con đau lòng và làm con kích động, nếu không hậu quả như thế nào mọi người đều đã biết...”

Hàn Tử Ngang bệnh tim tái phát, đột ngột ngất lịm đi. Phòng khách hỗn loạn, tiếng xe cứu thương lao nhanh trên đường vào thành phố.

Hàn Tử Hiên nhắm mắt đổ gục xuống ghế, trong lòng trống rỗng.

...

Noel, trên đường phố, người người hân hoan. Mọi người xung quanh đều vui vẻ chào đón ngày lễ, đâu đâu cũng treo đầy bóng bay đủ hình đủ màu, nhiều nhất là những hình nộm ông già Noel, xe tuần lộc, tất, hộp quà...

Hàn Tử Hiên gọi điện cho Hoa Lạc Lê, hẹn cô đến công viên, anh có chuyện cần nói cùng cô.

Vào ngày mười hai tháng mười hai, sinh nhật Hoa Lạc Lê, Hàn Tử Hiên lại bận tham gia hội thi âm nhạc, không có điều kiện về dự sinh nhật cô nên hai người đã thống nhất chọn ngày lễ Noel để tổ chức sinh nhật cho cô.

Hoa Lạc Lê háo hức chờ đợi Hàn Tử Hiên xuất hiện. Cô suy nghĩ một đêm, quyết định sẽ nói với Hàn Tử Hiên chủ ý của cô - cô sẽ mãi mãi ở bên anh, là cái đuôi nhỏ của anh, mãi mãi yêu anh, không bao giờ thay đổi.

Lúc sáng sớm cô còn phải cắt bảy trăm chín mươi tám bông hồng tặng anh, tặng xong liền vội vàng chạy ra công viên, tìm một chiếc ghế đá trống ngồi chờ anh tới.

Chín rưỡi sáng, công viên đông nghịt người, ai cũng có quà trên tay, miệng cười vui vẻ.

Mười hai giờ trưa, một đám trẻ con đáng yêu bước vào công viên, trong tay chúng đều cầm những quả bóng bay tuyệt đẹp.

Hoa Lạc Lê cũng có một quả bóng bay trong tay, cô giữ nó đến ba giờ chiều thì quyết định thả cho nó bay lên, không bắt nó chờ đợi cùng cô nữa, để nó được tự do bay lượn.

Tám giờ tối, bầu trời trong công viên rực rỡ pháo hoa, pháo hoa nở ra đầy màu

sắc.

Bầu trời đêm làm nền cho các loại pháo hoa khoe sắc, pháo hoa chùm, pháo hoa tia tranh nhau tỏa sáng.

Hoa Lạc Lê ngồi trong gió lạnh, những bông tuyết cũng sáng lên dưới ánh pháo hoa, bay đầy trời, rơi đầy trên váy cô.

Pháo hoa chùm, mỗi vòng một màu, nâu đỏ như mã não, xanh như ngọc lục bảo, trắng như ngọc trai, đẹp nhất là màu ngọc lục bảo. Lúc cao trào, cả thành phố rực sáng như ban ngày bởi ánh pháo hoa. Chỉ thấy trên trời dưới đất pháo hoa như ong bay bướm lượn, lộng lẫy vô cùng.

Mười hai giờ đêm.

Đám đông dần dần tản đi, họ đều về nhà...

Pháo hoa trên bầu trời cũng ít dần đi, thưa thớt dần... rồi tắt hẳn...

Những tòa nhà được thắp sáng trở lại.

Nước mắt lạnh giá lăn trên khuôn mặt Hoa Lạc Lê, rơi xuống đất, giống như những bông hoa tuyết sáng lên trong trời đêm rồi yên lặng rơi xuống, buồn bã.

Cô đơn, cô đơn và buồn bã - tuyết nhiên là đáng vẽ này. Hoa tuyết từng bông từng bông rơi xuống, phủ kín niềm hi vọng.

Đêm rồi, trời chỉ còn có tuyết, xung quanh cuối cùng trở nên yên ắng như thế giới chết.

Hoa Lạc Lê đổ gục trên ghế đá - Hàn Tử Hiên quyết định rời xa cô sao? Anh ấy không đến... không đến...

Cô chỉ là một người tuyết, khi mặt trời lên, cô sẽ tan chảy thành nước, tan chảy thành nước...

Cô còn chưa nói cho anh biết kết quả luyện đàn của mình, cô đã rất chăm chỉ, chăm chỉ luyện tập - anh còn nợ cô, nhiều hơn một cái ôm, nhiều hơn một nụ hôn... nhiều hơn...

Một giờ đêm, Hoa Nhược Phàm nhận được điện thoại của Hàn Tử Hiên gọi từ bệnh viện. Cuối cùng cũng tìm thấy Hoa Lạc Lê hôn mê trong công viên. Giọng Hàn Tử Hiên trong điện thoại rất yếu, dường như đã xảy ra chuyện gì.

...

Hoa Lạc Lê nằm trong bệnh viện đúng ba ngày. Lúc cô ra viện, Hàn Tử Ngang cũng ra viện.

Sau đó ba tuần liền, Hàn Tử Hiên biến mất như thể đã bốc hơi, không hề có tin tức.

Hàn Tử Ngang nói: “Hoa Lạc Lê, em biết không? Trong bệnh viện, chỉ có búp bê SD bên cạnh anh, con búp bê đó tên là Hoa Lạc Lê, cho nên sau này em sẽ là cô dâu búp bê SD của anh, đúng không? Hoa Lạc Lê, anh rất thích em, anh sẽ không bao giờ rời xa em...”

Hoa Lạc Lê ngồi yên trên ghế, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, theo dõi những đám mây trên bầu trời bị gió cuốn đi, trôi lang thang vô định, không có đích đến. Nó thực sự làm cô muốn khóc.

Tuy nhiên cô không thể cùng Hàn Tử Ngang nói ra những suy nghĩ trong lòng. Hàn Tử Ngang ngọt ngào như đường, rất thành ý, nhưng trái tim Hoa Lạc Lê như bị bóp nát, nước mắt dâng đầy nhưng không rơi xuống.

Ba tuần qua, khắp nơi rộ lên tin đồn Hàn Tử Hiên hẹn hò với Kim Xảo Tuệ.

Hình của Hàn Tử Hiên và Kim Xảo Tuệ chụp cùng nhau đều được đăng tải đầy đủ bảng tin và tạp chí của học viện. Trên trang mạng của trường cũng toàn là tin tức hẹn hò của Hàn Tử Hiên và Kim Xảo Tuệ.

Hàn Tử Hiên mất tích ba tuần, Kim Xảo Tuệ cũng biến mất ba tuần. Mọi người nói họ đang cùng nhau đi du lịch, đi nghỉ tuần trăng mật.

Trong ba tuần ấy, Hoa Lạc Lê buồn đến nỗi không nói một lời. Hàn Tử Hiên rời đi không một lời giải thích, không một cuộc điện thoại.

Cô tuyệt vọng gọi cho anh, máy không mở, máy không mở, mãi mãi là máy không mở - cô hoàn toàn mất tin tức của anh.

Hoa Lạc Lê vẫn hàng ngày luyện tập vĩ cầm, dường như ngoài việc chìm đắm trong âm nhạc, cô không có cách nào khác có thể lấy lại bình tĩnh. Cô cảm thấy mình không chịu đựng được sự tra tấn của những tin đồn về quan hệ của Hàn Tử Hiên và Kim Xảo Tuệ. Không phải cô không dũng cảm, chỉ là loại dũng cảm này là một mình đương đầu. Không có Hàn Tử Hiên ở đây, tất cả chỉ là phỏng đoán, không có gì xác thực.

Khi cô luyện kéo vĩ cầm, Hàn Tử Ngang vẫn ở bên cạnh, lặng lẽ theo sát. Hai người không ai nói gì nhưng trái tim đều đau đớn.

Đúng lúc này, bố Hoa Nhược Phàm giới thiệu cho Hoa Lạc Lê một nam sinh khác.

Vào buổi trưa, trên tầng thượng.

Hoa Lạc Lê giữ nguyên tư thế, miệt mài luyện đàn. Gió thổi qua mang theo những bông hoa tuyết. Màn sương giăng trắng mờ. Bóng cô đổ trên nền, vóc dáng nhỏ bé nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh vô hạn.

Cô đang luyện bản *Vĩ cầm Concerto* của Beethoven, trong đầu chỉ có những câu nói yêu thương của Hàn Tử Hiên. Nước mắt không biết tại sao lăn dài trên khuôn mặt Hoa Lạc Lê.

Nước mắt pha lê rơi xuống cây vĩ cầm, đậu trên dây đàn, sáng đến lạnh người.

Giai điệu âm nhạc rõ ràng là vui vẻ nhưng lần này nó còn cho thấy một vết thương trong tim.

Cô chỉ biết nhắm mắt tiếp tục kéo đàn, cho dù có đau lòng cũng phải tiếp tục luyện tập. Cô phải trở thành học trò xuất sắc nhất của Hàn Tử Hiên để anh không mất mặt.

Cô thích anh như vậy.

Nước mắt rơi.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Giọt giọt nước mắt, giống như trân châu.

Rút cuộc là vì sao?

Vì sao?

Cuối cùng nước mắt rơi xuống như mưa - anh Tử Hiên, tại sao không giải thích một lời.

Giai điệu buồn thấm đẫm không gian đất trời.

Hoa Lạc Lê kéo vĩ cầm, trong lòng kích động khác thường - Hàn Tử Hiên, rốt cuộc anh đang ở đâu, khi nào mới trở về, vì sao không liên lạc với em?

Chương 8

Tình yêu không phai

Những bông hoa hồng bị gió thổi bay khắp nơi, nằm tơi tả trên đất.

Ba tuần sau, Hàn Tử Hiên quay lại cùng Kim Xảo Tuệ, tay trong tay đi lại trong trường giữa ánh mắt ghen tị của biết bao người.

Hoa Lạc Lê bình tĩnh khác thường, chậm rãi bước về phía Hàn Tử Hiên, mặc dù trái tim cô đang tan nát, mỗi bước đi về phía anh, trái tim cô lại vỡ ra một mảnh, cô lấy hết can đảm gọi anh: “Anh Tử Hiên...”

“Xin lỗi em, Hoa Lạc Lê, hiện giờ anh thấy Kim Xảo Tuệ mới thích hợp làm bạn gái, kiểu người như em không hợp với anh.” Nói xong Hàn Tử Hiên cùng Kim Xảo Tuệ mở cửa ngòi lên chiếc Rolls Royce màu xanh ngọc, chiếc xe nhanh chóng lao đi, bỏ lại phía sau một đám khói tản ra trong không khí...

Hoa Lạc Lê nhìn bông hoa tuyết trước mặt rơi xuống mặt đất, tan chảy... Hàn Tử Hiên quay lại chỉ để chấm dứt tình yêu với cô. Những cây tử vi bên đường, cánh hoa héo trong trời lạnh không còn sức sống...

Lúc Hàn Tử Ngang bế cô lên, cô đã ngất đi...

...

Một buổi tối, Trương Lộ Lộ đưa cô tới một tiệm bánh Tiramisu mới khai trương. Nhưng không hiểu sao Hoa Lạc Lê ăn bánh mà không cảm thấy gì.

Loại hương cà phê đậm đặc này là hương vị tình yêu, hương vị gia đình.

“Lạc Lê, thế nào, hiệu bánh mới này làm Tiramisu có ngon không?” Trương Lộ Lộ há to miệng, dứt miếng bánh vào.

“Hương vị khác với lần trước.” Hoa Lạc Lê thành thực nói ra cảm giác của mình.

“Lần đó à? Lần đó là anh Tử Hiên đại gia đưa chúng ta đến nhà hàng Ý cao cấp, nguyên liệu đều nhập từ Ý cho nên hương vị là thật, tất cả những nơi khác, hương vị không thể sánh bằng là đúng rồi.”

Nhắc đến Hàn Tử Hiên, Hoa Lạc Lê buồn bã cúi đầu nói: “Lộ Lộ, tớ mệt rồi, tớ về trước đây”.

“Này, ăn xong rồi hãy đi, Lạc Lê.” Lộ Lộ vội vàng giữ cô lại.

Đĩa bánh Tiramisu trước mặt Lạc Lê mới chỉ khuyết đi một miếng nhỏ. Thật là lãng phí. Lộ Lộ gọt miếng bánh sang đĩa của mình, tiếp tục ăn hộ phần của Lạc Lê.

“Cậu ăn đi, tớ có việc phải đi trước đây. Tạm biệt!” Hoa Lạc Lê đi bộ trên phố, mặt buồn như đưa đám.

Hàn Tử Hiên quyết định bỏ mặc cô. Cô không phải là mẫu người anh thích - nguyên nhân là như vậy. Rốt cuộc anh thích mẫu người như thế nào? Như thế nào? Nếu có thể, cô sẽ hết sức cố gắng để thay đổi, chỉ cần được thành người mà anh thích, cô sẽ nỗ lực thay đổi.

Nhưng anh đã không cho cô một cơ hội, trong mắt anh cơ bản đã không còn có cô nữa. Hoa tuyết trong gió rơi đầy nhưng cô không thấy lạnh, chỉ có cái lạnh trong tim mới khiến cô khổ sở.

Hàng cây tứ vĩ hai bên đường, cánh hoa héo úa chỉ còn lại cành cây khẳng khiu trông thật ảm đạm.

Trong học viện vang lên tiếng vĩ cầm, Hoa Lạc Lê biết đây là tiếng đàn của Hàn Tử Hiên. Giống như trước đây, cô lại đắm chìm trong những giai điệu của anh. Cô cảm thấy Hàn Tử Hiên hoàn toàn thuộc về vĩ cầm và cô chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời anh.

...

Sáng sớm hôm nay, Hoa Lạc Lê vẫn trở dậy cắt hoa hồng mang tặng anh. Đi được nửa đường cô lại bị ngã. Ngã, đứng dậy, lại ngã. Nhưng cô vẫn kiên trì đi tiếp, mạnh mẽ theo đuổi mục tiêu, không bao giờ chịu từ bỏ. Chỉ cần kiên trì đến cuối, tuyệt vọng sẽ biến thành hy vọng.

Máu từ cánh tay cô thấm ra ngoài áo.

Tám trăm chín mươi bảy bông hồng thật nhiều quá, cô thực sự không ôm xuể. Gai hoa hồng sắc nhọn đâm vào cánh tay cô, cơn đau ngày càng tăng.

Chặng đường đi đến biệt thự Hoàng tử còn khá xa, còn một con dốc phải leo nữa. Con đường dài thẳng tắp không nhìn thấy điểm đầu điểm cuối.

Không gian vắng vẻ, chỉ có tuyết rơi. Thi thoảng có một vài chiếc xe hơi chạy từ phía sau lại, tăng tốc vượt qua cô. Gió lạnh từ sau xe tạt vào mặt cô giá buốt, giá buốt như ngọn đao sắc sượt qua.

Bình minh đang lên.

Ánh vàng rực rỡ xuyên qua những đám mây, chiếu xuống người cô, hắt xuống đường thành một cái bóng nhỏ bé.

“Bụp!”

Bó hoa hồng trên tay tuột rơi xuống đất. Xung quanh chỉ có tiếng gió bắc rít từng cơn lạnh lẽo. Những bông hồng bị gió thổi bay khắp nơi nằm tơi tả trên đất. Cánh hoa đỏ tươi nằm rải rác trên tuyết trắng, bị cuốn cả vào trong đống tuyết. Hoa Lạc Lê chạy tới chạy lui nhặt hoa hồng, cô thở hỏn hển vì mệt, hơi thở sớm đã đóng băng trước mũi.

Nhiều bông bị gió cuốn đi rất xa, cô vẫn kiên nhẫn đi nhặt lại, một bông, một bông... một bông... Cứ mỗi lần cúi xuống nhặt hoa, Hoa Lạc Lê lại mệt đến mức phải chống tay lên đầu gối, tạm dừng lại để thở.

Hàn Ân Châu nấp trong góc tường, lặng lẽ nhìn Hoa Lạc Lê, đột nhiên nghĩ đến nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích *Cô bé bán diêm*. Cô thầm nghĩ Hoa Lạc Lê phải được gọi là “cô bé tặng hoa hồng” mới đúng.

Một cơn gió to bất ngờ thổi tới.

Hoa Lạc Lê lăn tròn trên tuyết, bó hoa hồng to rơi trước mặt.

Gió lạnh rít lên từng cơn, tuyết rơi dày đặc, xung quanh tĩnh mịch.

Hàn Ân Châu trợn mắt ngạc nhiên, muốn bước về phía trước giúp đỡ Hoa Lạc Lê. Nhưng rất nhanh, chỉ một giây sau, Hoa Lạc Lê đã tự mình đứng dậy, cô dường như có một sức mạnh vô cùng vô tận, một lần nữa ôm bó hồng lên, tiếp tục bước về phía biệt thự Hoàng tử.

Hàn Ân Châu nhìn thấy một vệt đỏ lò mờ trên nền tuyết trắng, nghĩ rằng đó là cánh hoa hồng rụng ra. Cô đột nhiên cảm thấy thích hoa hồng đến thế, đặc biệt thích mà không có lý do.

Ngây ngất!

Cô vội vàng lao lên phía trước. Đột nhiên mưa tuyết lại ập xuống.

Trời! Sao lại mưa nữa.

Thật là...

Hàn Ân Châu trợn tròn mắt không dám tin, lẫn kênh trên tuyết – màu hồng mờ mờ in trên tuyết lúc trước cô thấy không phải là cánh hoa hồng như cô vừa nghĩ – mà là máu.

Trên đường, những dấu chân xiêu vẹo in trên tuyết, một bước đúng, một bước hụt, cô độc kéo dài ra mãi xa....

Nước mắt run rẩy rơi từ khóe mắt, lẫn dài.

...

Hàn Ân Châu nói với Kim Xảo Tuệ biết người con gái bí mật tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên là Hoa Lạc Lê.

Kim Xảo Tuệ vui vẻ cười văng lên.

“Hàn Ân Châu, cậu chờ xem. Tớ sẽ tặng hoa hồng cho Hàn Tử Hiên. Tớ muốn cho tất cả mọi người đều biết người tặng hoa là tớ.”

Hàn Ân Châu kinh ngạc nói: “Không được đâu. Thật ra tớ thấy chúng ta mới là mặt dày vô liêm sỉ. Hoa Lạc Lê mới thực sự yêu Hàn Tử Hiên. Chúng ta đã quá ích kỉ khi hòa vào với nhau dựng chuyện nói xấu đối thủ. Như thế không xứng đáng với tình yêu của anh Tử Hiên.”

“Ân Châu, cậu nói linh tinh cái gì thế. Cậu mở to mắt ra, nhìn lại đi, mĩ nhân xứng với Hàn Tử Hiên không phải là Hoa Lạc Lê mà là Kim Xảo Tuệ. Cậu cứ đợi sẽ thấy.”

“Tớ nghĩ chúng ta sai rồi.”

“Đủ rồi, Hàn Ân Châu, không phải cậu bị điên rồi đấy chứ, tự nhiên vô duyên vô cớ đi bênh vực kẻ thù của chúng ta. Làm thế nào Hoa Lạc Lê lại được yêu Hàn Tử Hiên. Chúng ta yêu lại không được hả? Ái tình vốn là loại tình cảm ích kỉ nhất. Không có điểm kết thúc, mãi mãi không có kết cục cuối cùng. Tớ không bao giờ cam tâm dừng lại ở đây, tớ muốn chiến đấu đến cùng. Ngày mai cậu sẽ thấy. Đợi đến ngày mai, cục diện sẽ biến đổi rất lớn.”

Kim Xảo Tuệ nói xong, đắc ý cười vang.

Chương 9

Tình đầu cay đắng

***Hoa Lạc Lê nằm viện một tuần.
Không ai biết ai đã đưa cô vào bệnh viện.
Không ai biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai biết...***

Sau khi thấy Hoa Lạc Lê lặng lẽ rời đi, để lại tám trăm chín mươi bảy bông hồng xuống chân tường phía cổng sau của biệt thự Hoàng tử, Kim Xảo Tuệ mới xuất hiện.

Kim Xảo Tuệ tháo lớp giấy lụa bọc hoa cũ, thay giấy bọc hoa mới, đặt bó hoa “mới” dựa lên cánh cổng.

Gia nhân của biệt thự Hoàng tử thức dậy từ sáng sớm, nhìn thấy một cô gái trong tay là bó hoa hồng, đứng lặng trước gió, ai ai cũng vô cùng ngạc nhiên.

Toàn học viện truyền tai nhau tin đồn kinh thiên động địa, hóa ra nữ sinh bí mật tặng hoa cho Hàn Tử Hiên từ trước tới nay là Kim Xảo Tuệ. Thật kiên trì và bền bỉ, Kim Xảo Tuệ có chết cũng không từ bỏ, tình yêu sâu sắc của cô ấy nhất định sẽ cảm động tới Thượng đế.

Lúc Kim Xảo Tuệ ôm bó hồng lớn trang hoàng lồng lầy tặng cho Hàn Tử Hiên, anh nhận lấy và nói cảm ơn, khuôn mặt anh cười lạnh lùng. Cô đắc ý đi xuống, ngang qua cầu thang lại chạm mặt Hàn Tử Ngang.

Anh ta nhìn cô lạnh lùng, còn mỉa mai:

“Cô thật kiên trì, mạnh mẽ như loài hoa hồng này. Tôi muốn thỉnh giáo cô, phải chăm bón cho hoa hồng như thế nào thì chúng mới có thể sinh trưởng mạnh được như thế này.”

“Tôi không có phân bón hoa nhưng tôi có thuốc độc, thuốc độc sẽ giết chết tình yêu của Hoa Lạc Lê và Hàn Tử Hiên, khiến Hoa Lạc Lê một lòng một dạ đi theo anh.” Kim Xảo Tuệ trơ trẽn nói.

Hàn Tử Ngang bị sốc, cảm thấy choáng váng bởi vì Kim Xảo Tuệ vừa dúi vào tay anh gói thuốc, thềm thì dặn dò: “Đem thuốc trừ sâu này rắc lên hoa hồng, Hoa Lạc

Lê sẽ hết cơ hội với Hàn Tử Hiên. Và anh có thể quang minh chính đại ở bên cạnh cô ta. Thứ tôi muốn là Hàn Tử Hiên, chúng ta liên thủ, đôi bên cùng có lợi. Yên tâm, tôi sẽ canh chừng Hàn Tử Hiên cẩn thận.”

Hàn Tử Ngang cắn chặt môi, đôi mắt đen cuộn trào những đợt sóng dữ dội, cơn sóng này cứ điên rồ dâng lên như những cơn sóng thủy triều trên biển, từ từ áp đảo anh...

Trọn một đêm anh rơi vào trạng thái mất ngủ, có lúc lơ mơ thiếp đi nhưng không hề ngủ sâu. Cả đêm anh nắm chặt gói thuốc trừ sâu trong tay, căng thẳng không thể ngủ nổi. Cứ chìm vào giấc ngủ, anh lại gặp ác mộng.

Anh ngồi trên giường, ánh trăng trắng nhợt từ cửa sổ chiếu lên khuôn mặt xanh xao. Anh tự cảm thấy mình như bị ma quỷ xui khiến đến phát điên, rồi nhảy ra khỏi giường, vùng dậy lao vào màn đêm.

Nửa đêm, vạt hoa hồng đang khép cánh ngủ yên dưới ánh trăng đợi thời khắc bình minh. Dưới ánh trăng, tuyết trên đất, sương trên cánh hoa thuần khiết đến mức người ta phải suýt xoa ca ngợi.

Trong không khí dậy lên hương thơm của hoa hồng ngào ngạt. Cảm giác như trong hương hoa ẩn chứa tình yêu sâu nặng.

Hàn Tử Ngang ngồi giữa những luống hoa, cẩn thận hít hà mùi hương của nó. Anh đưa tay vun đất bị rời ra ở mấy góc hoa, đắp lại cẩn thận. Bàn tay thon dài của anh chạm nhẹ vào những nụ hoa, ánh mắt lướt theo ngón tay, miệng cười ngây ngất. Một mình dưới trăng...

Anh ngồi im bất động giữa một biển hoa chờ nghe tiếng hoa nở - yên lặng, ồ, âm thanh rất khẽ, hoa nở rồi.

Rồi anh vô tình quay đầu lại, mắt chạm phải gói thuốc trừ sâu. Trời đất quay cuồng giống như anh vừa bị rơi xuống vực thẳm. Anh run run gơ tay, ngón tay từ từ duỗi ra, duỗi ra...

Đôi mắt anh rực cháy ngọn lửa của địa ngục... bông sen đỏ thắm từ từ bung cánh...

Sen đỏ nở vào lúc này, là mệnh lệnh hủy diệt.

...

Hàn Tử Ngang rắc thuốc trừ sâu vào vườn hồng rồi trở về nhà, cả một ngày anh

đều lo lắng, dày vò không yên.

Anh nhốt mình trong phòng, tuyệt vọng vẽ tranh, điên cuồng vẽ tranh, không ngừng vẽ từng bức tranh, rất nhiều bức tranh, người trong tranh bất kể là đang trong tư thế, động tác nào, trạng thái nào cũng đều chỉ là một mình Hoa Lạc Lê.

Hoa Lạc Lê cười, Hoa Lạc Lê khóc, Hoa Lạc Lê cắt lá, tĩa cành, Hoa Lạc Lê chăm cây, bón gốc, Hoa Lạc Lê suy nghĩ, Hoa Lạc Lê ngủ... Hoa Lạc Lê nhảy múa trên những trang giấy vẽ, Hoa Lạc Lê này chồng vào Hoa Lạc Lê kia...

Anh vẽ một bức, trái tim sẽ đau một cơn.

Cứ vẽ, cứ đau. Hoa Lạc Lê mãi mãi là vết thương, là cơn đau trong trái tim anh.

Vẽ cho đến tối anh mới nhận được điện thoại của học viện gọi đến báo - Hoa Lạc Lê đã nhập viện.

Thời khắc đó, anh đột nhiên cảm thấy trái tim ngừng đập.

Hoa Lạc Lê nằm viện một tuần.

Không ai biết ai đã đưa cô vào bệnh viện. Không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... không ai biết...

Hàn Tử Ngang mất ngủ tròn ba tháng.

Có người nói Hàn Tử Hiên và Kim Xảo Tuệ đi hưởng tuần trăng mật. Có người nói Hàn Tử Hiên ra nước ngoài học. Có người nói Hàn Tử Hiên đi hội thi âm nhạc ở Vience.

Đủ loại tin đồn lan truyền trong học viện.

Hoa Lạc Lê quyết định tiếp tục chờ đợi. Nhưng Hoa Nhược Phàm quyết định đưa con đi sang Australia, Hàn Tử Hiên bội ước đã khiến ông rất thất vọng.

“Hoa Lạc Lê, cùng đi với bố. Bố con mình sang Australia bắt đầu lại từ đầu. Con người sống trên trái đất này, ai cũng đều phải gặp đủ mọi loại người, người thế này, người thế khác. Và có một số người, số phận đã định sẵn là họ không thể ở bên nhau. Có lẽ chúng ta không dễ dàng chấp nhận thực tế này ngay từ đầu. Nhưng rồi thời gian trôi đi, trái tim chúng ta sẽ dần dần bình phục. Hạnh phúc không phải do người khác mang tặng mà là do chính bản thân mình tạo ra.” Hoa Nhược Phàm thử khai sáng cho Hoa Lạc Lê.

Hoa Lạc Lê nép mình trong vòng tay bố, khóc nức nở, cả một tuần, cho dù cô

bệnh nặng như vậy, anh Tử Hiên cũng không hề một lần tới thăm cô. Thậm chí cả một cuộc điện thoại gọi tới hỏi thăm cũng không có. Cô đẹp hết sĩ diện, toàn tâm toàn ý gọi cho anh nhưng máy anh luôn luôn trong trạng thái không mở.

“Không, bố à. Con muốn ở lại đợi cho đến khi anh ấy quay lại, con muốn đích thân hỏi anh ấy. Nếu như anh ấy vẫn từ chối con, con sẽ từ bỏ. Đến lúc đó, con sẽ đi cùng với bố. Bố à, bố biết không, bà ngoại từng nói với con - bất kể cục diện cuối cùng có như thế nào, nhất định phải kiên trì, chỉ cần kiên trì đến cùng, tuyệt vọng sẽ biến thành hy vọng.”

...

Ba tháng sau, Kim Xảo Tuệ mang đến tin tức của Hàn Tử Hiên - cô ta chính thức thừa nhận mình là bạn gái của Hàn Tử Hiên.

Trong học viện, Hoa Lạc Lê và Kim Xảo Tuệ chạm mặt nhau ở hành lang.

Hoa Lạc Lê bước lên trước hỏi thăm: “Kim Xảo Tuệ, cô có biết khi nào anh Tử Hiên quay lại đây không? mấy tháng nay rốt cuộc là anh ấy ở đâu?”

Kim Xảo Tuệ cười mỉa mai: “Cô thật là mặt dày vô liêm sỉ mới đi hỏi thăm tình hình bạn trai của người khác. Những lời cô vừa hỏi đối với tôi mà nói là vô cùng bất kính. Tốt nhất là cô hãy để câu hỏi đi qua não cô trước khi đi ra khỏi miệng.”

Kim Xảo Tuệ ánh mắt khinh miệt, châm chọc cạnh khóe.

“Tôi chỉ muốn biết anh Tử Hiên hiện giờ có tốt không, ngoài ra không có ý gì khác.”

“Đủ rồi, tại sao tôi phải đi nói cho cô biết.”

“Thực ra, cô cũng không hề biết anh ấy ở đâu, như thế nào mấy tháng nay đúng không? Cho nên căn bản không thể trả lời tôi.”

Có vẻ câu nói này của Hoa Lạc Lê đã nói trúng tim đen của Kim Xảo Tuệ, cô ta tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

“Tôi ghét cô, không muốn nhìn thấy bản mặt cô, cho nên mới không muốn nói cho cô tình hình của Hàn Tử Hiên. Cô nghĩ thế nào mà cho rằng mình xứng đáng yêu Hàn Tử Hiên? Chưa cần nhìn vào gương, cô hãy nhìn xung quanh đi, cô có những gì? Dáng vóc thì bình thường. Cần lễ không có lễ, cần tài không có tài, cần gia cảnh không có gia cảnh. Lại còn gọi Hàn Tử Hiên là “anh Tử Hiên” hết sức thân tình nữa chứ. Thật là không biết ngượng. Thật là khiến người khác cảm thấy buồn

nôn.” Kim Xảo Tuệ đưa tay chỉ thẳng vào mặt Hoa Lạc Lê nói những lời khinh miệt, không thương tiếc.

“Ồ, không phải là từ trước đến nay cô chưa khi nào được gọi anh ấy là “anh Tử Hiên”, cho nên ghen tị à? Hay là anh Tử Hiên không đồng ý cho bất kỳ cô gái nào khác gọi anh ấy như vậy. Tôi thích gọi anh ấy là anh Tử Hiên, đây là quyền tự do của tôi... Nếu cô thích thì cô cũng cứ gọi anh ấy như vậy đi nếu anh ấy chấp nhận...” Hoa Lạc Lê cắn chặt môi.

“Cô được lắm.” Kim Xảo Tuệ đã hoàn toàn bị Hoa Lạc Lê chọc cho tức điên. Tiểu nha đầu này, tại sao mỗi câu cô ta nói đều như lưỡi dao đâm vào trái tim cô. Trông bên ngoài cô ta có vẻ nhỏ bé yếu ớt, không ngờ bên trong lại mạnh mẽ như vậy. Mỗi lần nói chuyện, cô ta đều chiếm thế thượng phong. Cứ như thể cô ta đột nhiên biến thành thông minh nhờ phép thuật vậy. Cũng có thể nhờ cô ta ở bên cạnh Hàn Tử Hiên lâu như vậy cho nên cũng được thông minh lây anh ấy.

Đúng thế, Hàn Tử Hiên căn bản không cho người khác gọi anh là “anh Tử Hiên”, chỉ có một mình Hoa Lạc Lê được gọi như vậy, cứ như cách gọi này là độc quyền của Hoa Lạc Lê.

Kim Xảo Tuệ tức điên, chưa có một nữ sinh nào dám dùng ngữ khí xác xược như vậy để nói chuyện với cô. Cho nên Kim Xảo Tuệ như con hổ cái hung dữ lao lên, giơ tay, dùng hết lực, thẳng tay giáng xuống mặt Hoa Lạc Lê - “Bóp!”

Một cái tát như trời giáng vào giữa mặt Hoa Lạc Lê, máu tươi từ miệng Hoa Lạc Lê từ từ chảy ra.

Hoa Lạc Lê lạnh lùng nhìn Kim Xảo Tuệ, tay giơ lên, “Bóp, bóp” - hai tiếng vang lên, mỗi bên má Kim Xảo Tuệ nhận một cái tát của Hoa Lạc Lê, dấu tay in hằn trên má.

“Còn quên chưa nói với cô. Tôi xuất thân bình dân, dáng vóc bình thường, nhưng xương và máu thì không thua kém người khác. Người khác đánh tôi một, tôi sẽ đánh trả lại hai. Nếu cô muốn đánh nhau, được thôi, tìm chỗ nào đó, chúng ta thử sức. Nhưng xin lỗi, tôi vốn cực ghét dùng vũ lực giải quyết với phụ nữ, cho nên hoa khôi quý tộc như cô xin làm gương trước, tự mình tu dưỡng rèn luyện đi rồi hãy đến tìm tôi lý luận.”

Hoa Lạc Lê lạnh lùng nói, Kim Xảo Tuệ mặt đỏ bừng, tức giận đến nỗi không nói nên lời.

Bầu trời kéo đầy mây đen, sấm sét ầm ầm, mưa rơi.

Mùa xuân đã qua, mùa hạ đến rồi, cơn mưa đầu mùa hạ đã rơi, hoa tử vi bắt đầu vươn mình đón gió...

Mưa tháng năm không hề báo trước, mưa rơi không có biên giới. Hai người đứng trong màn mưa, mặt đối mặt.

Một chiếc Rolls - Royce màu xanh chạy qua, dừng lại, Hàn Tử Hiên bước xuống xe, Kim Xảo Tuệ theo sau, anh lặng lẽ, lặng lẽ đi bên Kim Xảo Tuệ, một câu cũng không nói, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không dành cho Hoa Lạc Lê.

Rồi chiếc xe lại biến mất trong màn mưa, Hoa Lạc Lê cuối cùng mất hết sức lực, ánh mắt trống rỗng, cả người mềm nhũn đổ nhào xuống vũng bùn.

Hàn Tử Ngang chạy đến vừa kéo cô dậy vừa lớn tiếng mắng: “Đủ rồi, nghe thấy không? Em đừng tự hành hạ mình như vậy nữa. Còn như vậy nữa, em sẽ phát điên đấy!”.

Hoa Lạc Lê chỉ khóc, khóc đến kiệt sức. Cô đứng lên lao đến cổng học viện. Hàn Tử Ngang chạy đuổi theo. Mưa càng rơi càng to, không có biên giới cũng không có hi vọng.

Hàn Tử Ngang nấp trong con hẻm nhỏ giữa hai cửa hàng, mưa tấp vào mặt khiến anh cảm thấy lạnh buốt, nước mưa chảy trên mặt, đau như dao cắt.

Mưa chảy xuống cổ, xuống ngực anh, cơn lạnh cuộn lên từng hồi khiến anh không thở được cũng không suy nghĩ được. Chỉ là cảm thấy lạnh, lạnh đến nỗi trái tim trở nên tê liệt.

Mưa càng lúc càng to, sấm nổi lên đùng đùng, sét rạch ngang bầu trời, mưa lớn đổ xuống làm vỡ cả một chậu cây.

Hoa Lạc Lê đẩy Hàn Tử Ngang ra, vừa khóc vừa la hét: “Anh đi đi, tôi không cần anh lo cho tôi... Anh đi đi! Nếu không tôi sẽ ghét anh, sẽ hận anh... Đi đi...”

Cô ngồi bệt xuống đất, vấy bám đầy bùn, dây buộc tóc hình con bướm bị tuột mất một bên, một bên tóc xỏ tung, che mất nửa khuôn mặt cô.

Toàn thân cô ướt đẫm.

“Không được! Lạc Lê, em mau đứng dậy. Em phải vui lên. Hàn Tử Hiên có gì tốt? Anh không muốn nhìn thấy em tự hành hạ bản thân như thế này nữa. Quên cậu ta đi có được không? Cậu ta là động vật máu lạnh, cậu ta không xứng đáng nhận được tình yêu của em. Quên cậu ta đi. Hãy chấp nhận anh. Lạc Lê, anh thực sự

thích em, thực sự. Anh có chỗ nào không bằng cậu ta? Anh yêu em nhiều hơn cậu ta, em có biết không?”

Hàn Tử Ngang vội vã chạy lại đỡ cô lên: “Cho anh một cơ hội, Lạc Lê, quên cậu ta đi, hãy ở bên anh. Anh sẽ chăm sóc tốt cho em. Anh tốt hơn Hàn Tử Hiên ngàn vạn lần, tại sao em không nhận ra? Tại sao?”

Hàn Tử Ngang đột nhiên cảm thấy mất hết sức lực, anh từ từ ngồi dựa vào tường, nước mưa chảy tràn trên mặt nhưng một giọt nước mắt anh cũng không khóc ra được. Anh cũng không có tư cách để nhận được tình yêu của Hoa Lạc Lê. Tình yêu này làm anh suy tính hơn thiệt, làm anh không có cách nào đến gần nó được.

Chương 10

Máu của chim mận gai

Cây mận gai chờ đợi chim mận gai lao vào mình, chim mận gai tìm cây mận gai để đâm vào. Chim mận gai dùng chút sức lực cuối cùng hét lên bài ca hay nhất, chấp nhận nỗi đau khi bị gai đâm vào ngực cho đến chết mà không hề hối hận. Câu chuyện ấy được truyền đời đời để ngợi ca tình yêu vĩnh cửu.

T rái tim lỡ một nhịp, Hàn Tử Hiên ngửa bàn tay, hứng những giọt mưa, nhìn dòng nước tuôn qua kẽ tay, anh nhận thấy chúng giống những giọt nước mắt pha lê của Hoa Lạc Lê - nếu có thể thoát khỏi số mệnh, thì anh trai ơi, anh không có cơ hội. Em sẽ chờ chờ cho Hoa Lạc Lê như em đang cung chiêu những giọt nước trong tay.

Nhưng, không thể! Con ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến anh thức tỉnh, anh đã không có đường lui nữa rồi, giờ đây anh chỉ có thể kìm nén cơn tim đau đớn, từng chút từng chút lấn át lý trí.

Hoa Lạc Lê chỉ biết khóc, không thể ngừng khóc.

Cô lắc đầu nguây nguây, lại một lần nữa đẩy Hàn Tử Ngang ra xa, hét to:

“Chuyện này tự tôi hiểu rõ nhất. Nhưng không có cách nào. Tôi thích Hàn Tử Hiên, từ lần gặp đầu tiên đã điên cuồng thích anh ấy. Tôi cũng rất muốn quên anh ấy nhưng không làm được, không có cách nào. Từ nhỏ tôi đã thích anh Tử Hiên, vì anh ấy nên mới cố công thi vào Học viện Uy Liêm Cổ Bảo này. Tôi đã tự hỏi tại sao tôi lại khờ như vậy, tại sao lại ngốc như vậy, tại sao lại cố chấp như vậy. Nhưng không có cách nào khác, vì đây là tình yêu. Trong tình yêu, bất cứ ai cũng đều mất hết lý trí, đều trở nên ngu ngốc, đều trở nên nhỏ bé, hèn mọn, hèn mọn đến mức nguyện vì anh ấy mà làm tất cả. Tôi trở thành như vậy, đơn giản vì tôi yêu Hàn Tử Hiên, tôi yêu anh ấy! Tôi rất yêu anh ấy, tình yêu này sâu đậm đến mức cho dù nó làm tôi bị tổn thương tôi cũng cam tâm tình nguyện. Cho dù anh ấy có cự tuyệt tôi, không quan tâm đến tôi, trốn tránh tôi, tôi cũng không thể khiến trái tim mình ngừng điên cuồng nhớ anh ấy. Tôi không thể quên anh ấy, thần thái của anh ấy, nhất cử nhất động của anh ấy từ nét mặt khi cau mày cho đến khi cười, mỗi ngày tôi đều mấy lần ôn lại như ôn bài. Tình yêu của tôi dành cho anh ấy chỉ một mình tôi

biết rõ.”

Hoa Lạc Lê đứng dậy, hai tay ôm đầu, toàn thân không ngừng run rẩy, nức nở nói tiếp: “Tôi yêu anh ấy đến tận xương tủy, vô phương cứu chữa. Muốn xóa bỏ hình bóng anh ấy trong tôi, trừ phi tôi xương tan thịt nát.”

Hàn Tử Ngang đứng sững lại, không biết nói gì, nhìn cô ấy đứng giữa cơn mưa trút hết nỗi lòng mình.

Hàn Tử Hiên từ từ đưa tay lên cao, rất muốn chạm vào cô, nhưng rõ ràng là cô ở quá xa, quá xa. Thứ anh có thể nắm trong tay ngoài những giọt nước mưa này ra còn là nỗi cô đơn cùng cực. Trái tim dường như cũng đang bị bóp nghẹt khiến anh không thể thở được.

Làm thế nào chữa trị con tim đang nhỏ máu?

Làm thế nào tìm lại sự bình yên cho con tim?

Trái tim anh vỡ nát như chiếc bình thủy tinh rơi trên đất, làm thế nào thu nhận.

...

Cứu được mình chỉ có thể là bản thân mình. Đạo lý này từ nhỏ tới lớn Hàn Tử Hiên đều hiểu rõ. Ôm chặt chiếc đàn vĩ cầm trong tay, đột nhiên anh nhớ tới nữ văn sĩ người Australia Colleen McCullough, người đã viết *Tiếng chim hót trong bụi mận gai* - Có một truyền thuyết về con chim chỉ hót một lần trong đời, nhưng nó hót hay nhất thế gian, có lần nó rời tổ bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khôn tả, nó vừa hót vừa lịm dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy khiến cho cả sơn ca và họa mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất có một không hai, bài ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lặng đi khi lắng nghe, và chính thượng đế trên thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại nhất... Ít ra là truyền thuyết nói như vậy.

Cây mận gai chờ đợi chim mận gai lao vào mình, chim mận gai tìm cây mận gai để đâm vào. Chim mận gai dùng chút sức lực cuối cùng hót lên bài ca hay nhất, chấp nhận nỗi đau cho đến chết mà không hề hối hận. Câu chuyện ấy được truyền đời đời để ngợi ca tình yêu vĩnh cửu.

Những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại nhất...

Cho nên anh giống một con chim bận gai mệt mỏi còn Hoa Lạc Lê là bụi bận gai mà anh tìm kiếm. Khúc ca hay nhất chính là cây vĩ cầm anh đang ôm trong tay.

Kì thực mỗi người chúng ta đều là một con chim bận gai. Từ lúc sinh ra đã được định sẵn cho một bụi bận gai của riêng mình. Bất luận là hành trình tìm kiếm có khó khăn đến thế nào, có đau khổ biết bao nhiêu, chúng ta vẫn sẽ không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm cho đến chết.

Hàn Tử Hiên viết trong nhật kí - Khi anh lao mình vào bụi bận gai, anh biết, anh luôn biết. Tuy nhiên anh vẫn làm điều này, anh vẫn để gai đâm vào ngực anh. Cho nên, Hoa Lạc Lê, em hãy tha thứ cho anh.

...

Mưa tiếp tục rơi, mưa xối xả không biên giới.

Hoa Lạc Lê vẫn chạy, chạy bạt mạng. Toàn thân lấm lem bùn đất, nhếch nhác và lạnh cóng.

Hàn Tử Ngang vội vã đuổi theo phía sau, anh gọi tên cô từ phía sau, giọng khàn đặc.

Họ đã chạy qua cầu Thiên nga của học viện. Nước hồ cuộn sóng, lau sậy xung quanh bờ hồ đổ chồng lên nhau. Đột nhiên trong không gian truyền đến tiếng kêu đau thương của một con thiên nga, từng tiếng, từng tiếng vang lên thảm thiết.

Cách đó không xa, vì màn mưa dày đặc chắn mắt tầm mắt, không thể quan sát rõ thảm kịch trong hồ, chỉ mơ hồ cảm nhận điều đó rất kinh khủng.

Cô đưa tay bịt miệng, mở to mắt, hét lên thất thanh. Hàn Tử Ngang vội vàng chạy lại, ôm lấy cô, lo lắng hỏi: “Làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? Lạc Lê, đừng sợ.”

“Tiểu Hắc... Tiểu Hắc... còn có cả Tiểu Bạch... bọn chúng... bọn chúng...” Hoa Lạc Lê chỉ tay về phía trước, miệng lắp bắp không thành tiếng.

“Sao thế? Bọn chúng làm sao? Xảy ra chuyện gì?” Hàn Tử Ngang nhìn theo hướng tay cô chỉ, đầu óc trống rỗng.

Trong khoảng từ cầu Thiên nga đến bờ hồ, đục ngầu máu đỏ... một vòng lớn, một vòng lớn, máu đỏ không ngừng loang rộng ra...

Vươn lên giữa mặt hồ xanh thẫm, giống như một đóa sen đỏ đang nở, màu đỏ

tuyệt đẹp, mê đắm khác thường...

Một con trăn to nằm trong vũng máu, con trăn không hề cuốn chặt quanh người con thiên nga trắng, đuôi nó từ từ dịch chuyển, lạnh lùng cuộn chặt, ngày càng siết chặt...

Con thiên nga đen bên cạnh, thân hình tím ngắt, máu chảy ra từ đôi cánh mạnh mẽ của nó bắn cả lên đám lau sậy ven bờ, nhưng nó vẫn cố dùng chút sức lực cuối cùng lết đến bên con trăn, dùng mỏ mổ thẳng vào mắt con trăn...

Con thiên nga vàng Tiểu Hoàng đã bị con trăn cuốn cho ngạt thở, nhưng nó vẫn dùng chút sức lực cuối cùng, cố gắng cứu con thiên nga trắng khỏi con trăn hung dữ... Nó lao vào rồi bị đẩy lùi ra một chút, sau đó lại tiếp tục lao vào, càng lúc lại càng tiến gần con trăn, càng lúc càng gần...

Con Tiểu Hoàng trút hơi thở cuối cùng, chân nó cắm sâu vào bụng con trăn, máu chảy xối xả, nhuộm đỏ cả đôi cánh con thiên nga trắng.

Con thiên nga đen tiếp tục mổ vào mắt con trăn, chúng đang cố gắng tung ra những đòn cuối cùng.

Thực tế con thiên nga trắng đã bị con trăn cuốn chết. Nhưng nó vẫn toát lên vẻ đẹp cao quý, chiếc cổ cao quý cong xuống, đôi cánh duỗi ra tuyệt diệu.

Lúc Hàn Tử Ngang và Hoa Lạc Lê chạy đến, tất cả chúng đều đã chết.

Con trăn to lớn bị mổ mù mắt miệng vẫn cắn chặt vào cổ con thiên nga đen, nằm chết bên cạnh.

Mưa tiếp tục rơi, vết máu của chúng quyện vào nhau, như muốn nói điều gì đó.

Hoa Lạc Lê mặt đầy nước mắt, và nước mắt vẫn lặng lẽ chảy, cô không biết vì sao như vậy, chỉ biết rất rõ ràng, trái tim cô đã bị đắm nát.

Một hồ đen, đen thăm thẳm.

“Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng, chúng chết cả rồi đúng không?” Một lúc lâu, cuối cùng Hoa Lạc Lê cũng mở miệng nói.

“À...”

Hàn Tử Ngang không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng rất đau, rất đau.

Đôi tay lạnh giá của cô ôm lấy cánh tay, sự thật đau thương không như trong

mộng.

“Vừa xong, có thật là chúng đã khóc không?”

“À, tiếng kêu đau thương, đó chính là khúc hát cuối cùng của chúng. Bọn chúng hát bài ca ca ngợi tình yêu. Chúng mang theo tình yêu đi vào cõi chết.”

Hàn Tử Ngang ngồi phịch xuống đám cỏ trên mặt đất, ánh mắt khô héo không còn sức sống. Ánh mắt Hoa Lạc Lê thê lương giống như những ngôi sao trong đêm, lạnh lùng nhấp nháy.

“Anh Tử Hiên nói, con thiên nga đen là hoàng tử bị mù phù thủy độc ác phù phép, nếu như nó không đợi được công chúa đến cứu, nó cũng sẽ chết dần chết mòn. Kì thực, Tiểu Hắc phải cảm thấy hạnh phúc nhất. Nó vì cứu Tiểu Bạch nên mới chết, nó đã đợi được công chúa của mình...”

“Lạc Lê, em biết không? Kì thực Tiểu Hoàng cũng thế, nếu nó không đợi được công chúa của mình nó cũng sẽ chết dần chết mòn... Nếu nói đến chờ đợi, nói đến ý nghĩa của cái chết, thì anh nghĩ, trong khoảnh khắc cái chết hóa giải tất cả.”

Hoa Lạc Lê bước về phía Tiểu Bạch, mắt đầy lệ nhưng môi khẽ mỉm cười: “Chúng ta chôn cất cho bọn chúng nhé.”

“Được.”

Mùa mưa qua đi.

Hoa Lạc Lê cũng không tìm thấy mù phù thủy đã phù phép con thiên nga đen. Bởi vì cổ tích chỉ là cổ tích còn sự thực cuối cùng vẫn là sự thực.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, thắm thoát trời đã bước vào thu.

Hôm đó sinh nhật Kim Xảo Tuệ, Hàn Tử Hiên tổ chức cho cô một bữa tiệc mừng sinh nhật trong học viện. Toàn trường xôn xao, ai cũng đến tham gia bữa tiệc sinh nhật lớn chưa từng có này.

Tại đó, Hàn Tử Hiên cũng đọc tấu vĩ cầm tặng cô. Có một đôi bướm bay qua tầm mắt của anh, một bóng hình nhỏ bé rời xa anh.

Đèn sáng rực, ánh nến sinh nhật lung linh, mọi người đều vui vẻ cười nói. Hàn Tử Hiên hôn lên trán Kim Xảo Tuệ trước mặt mọi người, chính thức thừa nhận cô là bạn gái của mình.

Buổi trưa anh đến dàn nhạc giao hưởng, hợp tấu bản *Lương Chúc*.

Phía dưới sân khấu, Hoa Lạc Lê ngồi yên, lắng nghe không sót giai điệu nào, đây là lần cuối cùng cô đến xem anh biểu diễn.

Gió thu chỉ khiến cô cảm thấy lạnh, cánh hoa tử vi bay đầy trời, giống như nước mắt ai đó lăn dài.

Hoa Lạc Lê giờ nhanh nhẹn và cá tính trong mái tóc ngang tai. Cô nhớ đến bài hát Tóc ngắn của Lương Vịnh Kỳ: *Em đã cắt ngắn đi mái tóc của em, cắt giảm việc chăm sóc, cắt đi ngã rẽ tình yêu... dài dài ngắn ngắn, ngắn ngắn dài dài, một inch, một inch, đều phải đấu tranh... em đã cắt ngắn mái tóc của em, cắt hết dần vật, cắt hết bối rối...*

Trước đây từng nghe Trương Lộ Lộ nói Hàn Tử Hiên thích nữ sinh tóc ngắn, mắt một mí. Bằng cách này, chẳng phải là tiến gần hơn với mẫu hình con gái anh ấy thích hay sao?

Nước mắt lại rơi xuống... từng giọt từng giọt lăn dài... trong veo...

Hàn Tử Hiên từng nói: “Anh xin lỗi, Hoa Lạc Lê, anh cảm thấy Kim Xảo Tuệ mới là người thích hợp nhất làm bạn gái của anh. Em không phải mẫu bạn gái mà anh thích.” Bây giờ em đã cắt tóc ngắn, đã rút ngắn khoảng cách với mẫu bạn gái anh thích một bước.

Diễn tấu bắt đầu rồi.

Âm nhạc nổi lên, toàn bộ thanh âm của tiết mục độc tấu này đều thuộc chủ đề tình yêu. Những âm thanh trầm bổng chứa đựng đầy cảm xúc chân thành, say đắm nhanh chóng lan tỏa khắp phòng hòa nhạc. Thanh âm thuần khiết, êm đềm như nước, cây đàn dừng lại rất lâu ở dây la và dây sol, dừng lại rồi chuyển đi, lặp lại lặp lại diễn tả câu chuyện tình cảm động của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Trong chương ba của bản nhạc có kể lại quãng thời gian Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài là bạn học cùng lớp. Hàn Tử Hiên chơi có nhiều biến hóa và thay đổi, vì vậy mà hình tượng hai nhân vật chính thiếu đi một chút kín đáo nhưng lại tăng thêm một chút nghịch ngợm và hài hước. Do đó đoạn hai người cùng đọc sách trở nên sống động, giống như dây đàn cũng đang vẽ lại cảnh đó. So với những nhạc công từng kéo bản nhạc này, bản nhạc của Hàn Tử Hiên có màu sắc hiện đại hơn, càng dễ gây được sự đồng cảm của những người có mặt.

Cảm động lòng người nhất là đoạn Chúc Anh Đài quyết chống lại cuộc hôn nhân với Mã Văn Tài. Từ trước tới nay, chưa có ai như Hàn Tử Hiên có thể kéo ra được

tâm tình tức giận, tuyệt vọng, cùng quẫn của một cô gái trẻ, sống ở thời phong kiến, hôn nhân sắp đặt mà lại kiên quyết chống lại lễ giáo phong kiến để giữ lấy tình yêu của mình, cô dám đấu tranh, thà chết không từ bỏ tình yêu mãnh liệt như vậy, tàn khốc như vậy... khiến người nghe phải rơi lệ, thở dài xót xa... giống như đang được chứng kiến một cái gì tan vỡ, sụp đổ ngay trước mắt.

Lúc bản nhạc kết thúc, Hoa Lạc Lê đứng dậy, chậm chậm rời khỏi phòng hòa nhạc. Hàn Tử Hiên chỉ đành bất lực đưa mắt dõi theo bóng dáng cô rời xa. Anh nắm chặt vĩ đàn, kéo thẳng, tư thế đó sao mà thanh lịch và quyến rũ đến thế.

Tuy nhiên giai điệu vang lên lại có gì đó buồn bã khác thường, khiến người nghe cũng tan nát lòng.

“Phụt!” Dây sol bị đứt.

Nhưng tiếng đàn vẫn tiếp tục...

Anh chỉ muốn biến thành một loài chim, chim mạn gai.

Trái tim bị gai đâm thủng.

Đau cũng không cảm nhận được.

“Phụt” một tiếng nữa, dây rê bị đứt.

Tiếng đàn vẫn vang lên...

Chim mạn gai vẫn tiếp tục hát giai điệu tuyệt vời khiến cho thượng đế trên thiên đình cũng phải mỉm cười.

Có máu đỏ từ vĩ đàn chảy xuống.

Máu, đỏ tươi.

Chảy dọc theo dây đàn nhỏ xuống đất.

“Phụt” lần thứ ba. Dây la đứt.

Nhưng tiếng đàn vẫn tiếp tục... giai điệu buồn thương du dương.

Chỉ còn lại một dây cuối cùng.

Nhưng ngay cả trong khi trút hơi thở cuối cùng, chim mạn gai vẫn tiếp tục hát vang.

Kim Xảo Tuệ mắt mở to, nhìn chăm chăm vào Hàn Tử Hiên nhắm mắt kéo đàn.

Cô không biết, trên thế giới trước đây cũng có người chơi cây vĩ cầm chỉ còn có một dây.

Máu quyện vào âm thanh càng tự nhiên.

Âm thanh tự nhiên như vậy chỉ có thể bay ra từ tay anh, chảy ra từ tim anh, là vô cùng cảm động, vô cùng đẹp đẽ. Không có ngôn từ nào có thể diễn tả được sự tuyệt mỹ của những âm thanh này cũng như cảm giác tuyệt vời khi được thưởng thức nó.

Lương Chúc của Hàn Tử Hiên được ca ngợi trên báo: Âm nhạc tuyệt mỹ, vượt lên trên cái chết, nhập vào cõi vĩnh hằng, vượt qua mọi giới hạn, chạm tới bờ bên kia.

Nghệ thuật một khi tiến đến gần giới hạn cao nhất, nó không chỉ là điểm xuyết cho cuộc sống mà còn trở thành vĩnh hằng. Âm nhạc vượt qua giới hạn của sống chết sẽ trở thành ngôi sao sáng.

Xung quanh Hàn Tử Hiên rộ lên tiếng vỗ tay tán thưởng, mọi người đồng loạt nâng li, bóng đèn đung đưa.

Hoa Lạc Lê rời khỏi phòng hòa nhạc náo nhiệt. Tất cả đều giống như Noel năm trước. Và mình chỉ là người tuyết, mặt trời lên sẽ tan chảy...

Học sinh trong trường chuyện tai nhau: “Các cậu biết không, nữ sinh bí mật tặng hoa cho hoàng tử Hàn Tử Hiên là hoa khôi trường chúng ta Kim Xảo Tuệ đấy.”

“Là thật đấy, chính Hàn Tử Hiên cũng thừa nhận chuyện này.”

“Trời ạ, chị Kim Xảo Tuệ thật xứng đáng là thần tượng của chúng ta, bởi vì đã tặng hoa hồng cho hoàng tử của chúng ta.”

“Và hàng ngày đều không ngừng tặng... Thật vĩ đại quá, lòng kiên trì này chính là tình yêu. Cho nên hoàng tử Hàn Tử Hiên yêu Kim Xảo Tuệ là đương nhiên rồi.”

...

Mọi người cùng nâng li, hò reo chúc mừng như là dịp lễ tết.

Hàn Ân Châu bước đến bên Hoa Lạc Lê, nhìn thẳng vào cô và nói: “Hoa Lạc Lê, cậu là nàng tiên cá xinh đẹp trong truyện cổ Andersen, cho dù không có được hoàng tử và nói rõ thật giả của sự việc ngày hôm nay. Nhưng tôi cũng như cậu, không bao giờ hối hận vì đã yêu Hàn Tử Hiên. Cho dù người anh ấy lựa chọn không

phải là tôi, chỉ cần anh ấy vui vẻ, tôi cũng sẽ vui lòng. Cho nên tôi chúc phúc cho cậu, hi vọng cậu có thể tìm được một người bạn trai hiểu cậu”.

“Thật sao? Cảm ơn cậu đã chúc phúc. Tôi có thể nhờ cậu một chuyện được không?” Hoa Lạc Lê với mái tóc cắt ngắn, trông giống như một cây nấm nhỏ.

“Chuyện gì?”

“Tôi cùng bố đi Australia ngày mai, mời cậu cùng tôi đi tặng hoa hồng.”

“Ồ, được thôi.”

...

Trong dòng người đi lại hỗn loạn trên đường phố, Hoa Nhượng Phàm đứng bên kia đường giơ cao tay vẫy hai người.

Hoa Lạc Lê cười, giơ tay vẫy vẫy, cô cùng Hàn Ân Châu chậm chậm sang đường.

Đột nhiên, một chiếc xe đạp như chú ngựa vằn vụt tới, lướt qua Hoa Lạc Lê. Hộp vĩ cầm trong tay bị hất tung vào không trung, bay đến chỗ vạch dừng xe trên đường.

Bing - bing - bing.

Hoa Lạc Lê mở to mắt mà không dám tin, nước mắt dâng đầy khóe mắt, dường như sắp rơi xuống. Cô đột nhiên nhớ tới cụm từ khắc bên trong đàn - *Mãi mãi yêu vợ anh!* Cô điên cuồng chạy lại nhặt cây đàn.

Chiếc xe tải phanh gấp lại, vang lên chói tai.

Hoa Lạc Lê cuộn người ôm lấy cây vĩ cầm, chặn đứng bánh xe.

Hoa Nhượng Phàm và Hàn Ân Châu mặt trắng bệch, tuyệt vọng và đau đớn đứng nhìn. Hai người lao tới như bay, ôm Hoa Lạc Lê từ dưới đường lên.

Không có vết máu.

Hoa Lạc Lê từ từ mở mắt, vội vã yêu cầu mở hộp đàn, chỉ khi nhìn thấy cây vĩ cầm vẫn nguyên vẹn nằm trong hộp, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Nhượng Phàm bị một phen kinh hãi quá độ không thể nhẫn nhịn được nữa. Vì cây đàn này mà con gái yêu của ông suýt bị đè nát đến không còn hình người, thiếu chút nữa đã vĩnh viễn rời xa ông. Ông giơ cao cây vĩ cầm, không thương tiếc định ném nó xuống đất.

“Không! Không! Con xin bố. Đừng phá hỏng đàn của con. Bố!” Hoa Lạc Lê khóc văng lên.

Hoa Nhược Phàm buồn bã nhìn con nói: “Nếu bố không phá hủy nó, nó sẽ hủy hoại con.”

“Không, con cầu xin bố, bố hãy đưa nó cho con. Bố, con thích vĩ cầm, con thực sự thích nó. Cho dù con có mất đi đôi chân, con cũng ngồi xe lăn để kéo nó. Cho dù thương để có lấy đi của con đôi tay, chỉ cần còn sống, còn hơi thở con cũng sẽ không thôi nhìn vào nó. Nó không chỉ là một nhạc cụ đơn thuần, nó là một phần sinh mệnh của con. Là một phần hòa trong hồn con. Bố, con thực sự, thực sự, thực sự - yêu - vĩ cầm.”

Nước mắt Hoa Lạc Lê không ngừng tuôn rơi, từng giọt từng giọt trong veo như kim cương lấp lánh...

Nước mắt pha lê dưới ánh hoàng hôn vàng rực lại ánh lên sắc màu cầu vồng. Cho dù biến thành bọt biển, nàng tiên cá vẫn xinh đẹp.

...

Sáng hôm sau, một nghìn không trăm mười một bông hồng được gói bọc gọn gàng, đặt ở cổng sau của biệt thự Hoàng tử.

Hoa hồng nhiều quá. Lúc Hoa Lạc Lê vận chuyển thường bị rơi, cho nên có hai người cùng nhau gánh vác, đường đi sẽ đỡ vất vả hơn nhiều.

Không phải là chín trăm chín mươi chín bông hồng mà là một nghìn không trăm mười một bông.

Kết cục luôn không thể đẹp như trong tưởng tượng.

“Vườn hồng từ nay giao cho cậu, tớ phải đi rồi, không thể tiếp tục chăm sóc cho nó.”

Hàn Ân Châu há hốc miệng, kinh ngạc hỏi lại: “Vườn hồng này cậu phải tốn một năm vất vả khổ cực mới có được, không thể tùy tiện tặng cho người khác như thế được.”

“Không, tớ không tùy tiện tặng nó. Nhưng tớ biết, chỉ cần là người thích anh Tử Hiên, người đó nhất định sẽ tiếp tục tặng hoa cho anh ấy. Không phải à? Còn một chuyện này nữa, tớ muốn nhờ cậu chuyển đến anh Tử Hiên món quà này - bánh Tiramisu tớ tự làm lần cuối cùng.” Hoa Lạc Lê cười.

“Hoa Lạc Lê, khi nào cậu đi?” Nước mắt Hàn Ân Châu thì nhau rơi xuống, không có lí do, chỉ là muốn khóc, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hoa Lạc Lê cô đột rời xa...chỉ là muốn khóc... khóc to thành tiếng.

Cho dù bị đối xử bất công hay bị lừa gạt, Hoa Lạc Lê đều âm thầm chịu đựng một mình, nửa lời giải thích hay khiếu nại cũng không có. Lẽ nào như vậy mới là yêu? Tình yêu không cần lên tiếng?

“Tớ bay trưa nay. Hàn Ân Châu, tớ cũng chúc phúc cho cậu.” Hoa Lạc Lê hét to... sau đó cũng khóc nức. Cánh hoa tử vi rung rung, cánh hoa đua nhau rơi xuống, cánh hoa bay ngập trời...

Hàn Ân Châu không thể chịu đựng được cảm giác giày vò. Cô chủ động đến tìm Hàn Tử Hiên và thú nhận tất cả.

Hàn Tử Hiên nghe xong chỉ trầm mặc, không biểu hiện gì, không nói năng gì. Anh cầm một chiếc hộp đưa cho Hàn Ân Châu và nói: “Đưa cho Hoa Lạc Lê. Phiên cô giúp tôi đưa nó cho Hoa Lạc Lê. Dặn cô ấy lên máy bay mới được mở.”

“Tại sao lại như vậy? Anh không muốn nói gì với cô ấy à? Cứ như thế này rời xa cô ấy à?” Hàn Ân Châu nghe xong vừa gào vừa khóc.

Hàn Tử Hiên nói xong liền rời đi, ngay cả một chút dừng khí gặp Hoa Lạc Lê anh cũng không có.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, cái bóng gầy guộc của anh trong tiết thu lạnh lẽo, trở nên hư ảo khác thường...biến thành một chiếc lá phong. Hàn Tử Hiên nhốt mình trong phòng, trên bàn là hộp bánh Tiramisu.

Chiếc bánh ngọt đó có năm tầng, màu sắc như một bông hoa sen tươi đẹp: lá xanh, đế xanh, cánh hồng, cánh tím hồng, nhị vàng. Tầng trên cùng còn có hai hình đầu người làm từ kem: một nam sinh và một nữ sinh. Bọn họ thân mật dựa đầu vào nhau, cười tươi như ánh mặt trời, miệng cong lên hết cỡ, mắt vì cười quá cũng híp lại thành một đường thẳng, bên cạnh bọn họ giống như trước đây là hai quả dâu tây tươi ngon.

Hàn Tử Hiên giơ tay, ngón tay thanh tú mềm mại của một nhạc công, nhẹ nhàng cầm chiếc bánh lên, nâng niu như khi chơi nhạc. Anh tự nói một mình - Mỗi năm sinh một, một đứa gọi là Tiểu Lê, một đứa tên là Tiểu Hiên.

Giọt nước mắt trong veo rơi xuống chiếc bánh.

Tiramisu có nghĩa là - mang theo em, nhớ tới em, ở bên em.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Tiramisu tan chảy... tan chảy...